

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ НЕЖНО И КРАСИВО

Превод от английски: Дори Габровска, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Докато се изкачваше по каменните стъпала, вземайки ги две по две, малката пътна чанта се изхлузи от рамото му и го удари по бедрото. Беше се надявал да пристигне по-рано и да хване целия концерт, но самолетът му бе излетял от Роули със закъснение и бе кацнал в Чикаго с още по-голямо закъснение. Не че имаше защо да се оплаква, достатъчно късмет бе извадил, като си намери билет в последния момент.

Вратите на залата стояха отворени, подканващи топлия майски бриз да влезе вътре. Оглеждайки се наоколо, сякаш тази покана бе отправена към самия него, той прекоси празното фоайе и се насочи към главния вход, откъдето се чуваха възторжени аплодисменти. Салонът бе препълнен. Когато се отправи към тълпата правостоящи, до него се появи един разпоредител.

— Вашият билет?

Той не обърна внимание на въпроса.

— Колко изпуснах? — погледът му се плъзна над главите на зрителите към сцената, където се съсредоточи върху единствената жена в състава на камерния оркестър „Монтаж“. Дори и да имаше други жени в ансамбъла, дори и да не бе виждал никога снимката ѝ, тя пак щеше да привлече вниманието му. Беше толкова красива, колкото си бе представял. И само Бог знаеше колко пъти си я бе представял, откакто видя снимката ѝ върху бюрото на Том Бюсек.

— Някъде в средата на втората част сме. Имате ли билет?

Без да погледне и за миг към разпоредителя, той прибегна до тактика за отвличане на вниманието. Тактиката за отвличане на вниманието бе неговият специалитет.

— По дяволите! Надявах се да хвана повече от изпълнението — на отнесеното му лице грейна широка усмивка с добре преценена доза гордост. Повдигна гордо брадичката си. — Това е моето момиче. Рейчъл Бюсек — в действителност усмивката му не бе съвсем престорена. Не можеше да откъсне очи от нея. — Самолетът ми от

Северна Каролина току-що кацна. Тя не знае, че съм тук — продължи да се усмихва, като прибави известна дяволитост към изражението си.

Разпоредителят го огледа за момент. Определено бе по-възрастен. Сред публиката преобладаваха студенти и хора от тридесет до четиридесет години. Беше спретнат и не изглеждаше зле. Имаше правилен акцент с едва доловим носов изговор. А и изражението на задоволство на лицето му бе също толкова очевидно, колкото и пътната чанта на рамото му. Разпоредителят хвърли поглед към жената на сцената, после отново се съсредоточи върху високия мъж до себе си и за момент се поколеба.

— Съжалявам, не мога да ви предложа място. Няма къде да стъпи човек. Ще трябва да стоите прав отзад с останалите.

— Няма проблем. Чудесно.

Тълпата стихна, когато меките звуци на пианото подеха началните акорди на една много известна мелодия. Последва одобрителен шепот, откъслечни ръкопляскания, после се включиха цигулката, челото и китарата, преди Рейчъл Бюсек да допре устни до флейтата си.

Джеймс П. Гътри никога не бе ходил по концерти. Всъщност произходът му определено не предразполагаше към културни интереси. Но сега затаи дъх, усещайки очакването на публиката, сам го изпита, когато Рейчъл си пое дъх, леко сведе глава и се включи в мелодията „Зелените ръкави“. Сега дори и той я разпозна, въпреки че тоновете станаха по-омайни и звънливи, а изпълнението — по-вълнуващо и красиво в сравнение с, когато и да било преди. Бе като хипнотизиран както от незабравимото звучене на сребърната флейта, така и от жената, чиито дъх, устни, пръсти даваха живот на тази толкова прочувствена музика.

Бе облечена в бяло. Фини къдри от плат се диплеха около врата, китките и глезените. Дългата ѝ руса коса падаше меко на раменете и се развяваше, когато тя се движеше, погълната от настроението на песента — тъжна, невинна и безкрайно нежна. Въпреки че бе един от седемте музиканти в оркестъра, тя изглеждаше отделена, свиреше заедно с тях, но някак се извисяваше над тях, до нивото на истинската виртуозност.

Аплодисментите му бяха не по-малко сърдечни от тези на всички наоколо, когато мелодията свърши. После тя се усмихна и пулсът му се

ускори. Ръцете му увиснаха във въздуха, поколебаха се и се отпуснаха отстрани до тялото. През целия си досегашен живот никога не се бе вълнувал така от усмивката на някоя жена. Открита и непресторена, тя съдържаше топлина, благодарност, дори известна стеснителност, която той никога не би очаквал у опитен изпълнител след много сезони и турнета. Когато, с поруменели бузи, тя отправи усмивка към колегите си музиканти, Джим Гътри почувства откровена завист.

Подпрял лакти на дървената преграда пред себе си, той стоя като омагьосан през цялото време, докато изпълниха още няколко класически пиеси. Те му бяха напълно непознати, но ги усети някак близки сега — заради пълнотата на тоновете, които се откъсваха от един-единствен, проблясващ инструмент. С гръмки аплодисменти и викове публиката настоя за още едно изпълнение. Той разпозна творбата, която започна, и заслуша още по-внимателно. „Дуелът на банджотата^[1]“. Бе гледал филма, който направи мелодията известна. А и самата мелодия, духът, който тя възплащаваше, бяха незабравими. „Дуелът на банджотата“ след Моцарт или Бах или когото и по дяволите да бяха свирили само допреди минути.

Китаристът започна бавно и изкусно, играеше с началните акорди на дуела. Идеята на музикалната пиеса бе съвсем ясно, звънливо и дръзко предизвикателство, което бе поето след секунди от срамежливите вибрации на флейтата. Джим се приведе леко напред, затаил дъх като мнозина около него. Китаристът пое тона внимателно, през цялото време вперил поглед във флейтистката. Рейчъл отвърна по същия начин — уверено, но и някак лениво, като мъркащо котенце. Когато банджото отново се обади, подхвърляйки живите бързи звуци на последните две ноти, флейтата без колебание отвърна подобаващо. Още веднъж банджото решително заяви своите условия, а флейтата ги прие срамежливо, тон след тон. Следващата размяна на звуци бе малко по-бърза, следващата — още повече, докато накрая, с намесата в спора на цигулката, челото и на пианото, същината на дуела се разгърна напълно.

Очите на Джим бяха приковани върху русокосата фигура, приседнала на високото столче. Крачето ѝ, обуто в красив бял чехъл, леко отмерваше такта върху дървената преграда на столчето. Сякаш това тактуване отекваше в залата, всъщност цялата възторжена публика пое ритъма му. Рейчъл бе оживена, притискаше уверено

флейтата към устните си, движеше тяло в унисон с веселата мелодия. Беше като музикална битка... И нещо повече. Погледите на китариста и флейтистката бяха преплетени, беше като битка между мъжа и жената. Джим можеше да се закълне, че забелязваше в очите на Рейчъл блясъка на дълбокото удоволствие, което изпитваше от това съревнование, и се осмеляваше да предположи, че при цялата си мекота и невинност, дълбоко в себе си тя таеше истинска страст. За миг се зачуди какво ли би било да я държи в прегръдките си, да я усети физически — и веднага долови отклика на тялото си към това предизвикателство. Но музиката и ентузиазмът на публиката го върнаха към действителността. А там, на сцената, се разгръщаше съперничество. Зачака да види какво ще направи тя, дали ще сбърка, или по-скоро ще покаже по-ограничения диапазон на банджото спрямо флейтата чрез удивителното майсторство, с което владееше инструмента си. Въпреки че бе мъж, улови се, че взема нейната страна, както може би и всички останали. Изведнъж, някак прекалено неочаквано, музиката спря и залата се разтърси от невъздържаните аплодисменти на публиката.

В отговор на многобройните викове „Бис!“ оркестърът пое мелодията някъде от средата и отново я изпълни. Накрая, останали без дъх и пламнали от възбуда, музикантите се поклониха и напуснаха сцената. Само след миг бяха принудени да се върнат отново и да изпълнят още няколко мелодии, преди завесата да се спусне и светлините в залата да светнат.

Джим Гътри, момчето от улицата, заклетият хокеен запаляно, любителят на бирата „Куърс“ и тютюна за дъвчене, стоеше напълно неподвижен, докато тълпата с неохота напускаше залата. Бавно се съвзе и метна чантата си на рамо. После, по-нетърпелив от всякога да се запознае с дъщерята на Том Бюсек, се запромъква към сцената.

Но не бе единственият с това намерение. Имаше десетки хора, струпали се в същата посока. Тъй като бе по-висок и широкоплещест от останалите, той уверено си проправи път към вратата зад кулисите, където го спря блед млад мъж с колежански блейзър и очила с рогови рамки.

— Извинете, имате ли пропуск?

Джим посегна към вътрешния джоб на сакото си и извади един измачкан бележник и химикал. Изправи рамена, изпъна се в пълен

ръст, като по този начин младежът изглеждаше още по-дребен.

— От пресата съм. Дошъл съм да взема интервю от госпожица Бюсек.

— Приемът е само с покани — отвърна младият мъж. После се овладя и смотолев: — Откъде сте? — въпреки че се опитваше да звучи уверено, в гласа му се долови колебание, разкривайки наченки на страх.

Джим не смяташе да продължава с тази игра на сила. Просто промърмори:

— „Таймс“ — без да споменава нищо повече, това винаги вършеше работа. Всичко зависеше от интонацията.

Младият мъж широко отвори очи зад очилата си:

— „Таймс“?

— Точно така. Мога ли да вляза? — посочи с глава към вратата. — Току-що пристигнах със самолет, специално за интервюто. Трябва да видя госпожица Бюсек възможно най-скоро.

Младият мъж хвърли поглед към пътната чанта. Джим се удиви, че нито разпоредителят, който го бе пресрещнал отначало, нито този плах младеж пред него бяха заподозрели нещо заплашително. Но пък може би тези разсъждения се дължаха на собствения му цинизъм. Прекалено често го бяха претърсвали на влизане и излизане от строго охранявани съдебни зали. Прекалено много ноци бе прекарал в заплетени операции единствено в компанията на собствения си „Ремингтън“. Прекалено много дни се бе дебнал и надхитрявал с потенциални провокатори, които по-скоро биха го наръгали в корема, отколкото да изрекат и думичка.

Тук обаче нещата бяха различни. Този концерт беше различен. Рейчъл Бюсек беше различна. И наивността на този висок слаб студент бе различна. Не че Джим имаше нещо против. Всъщност всичко това бе доста ободряващо. И определено улесняваше мисията му.

— Влезте — изрече младежът намръщено, отвори вратата зад себе си, за да пусне Джим, и после облекчено я затвори, като се опита да възвърне достойнството си, преди да се обърне към следващия чакащ.

Джим пъкна бележника и химикала в джоба си и се огледа — беше в мрачен коридор, в края на който се виждаше лъч светлина. Приблужи се и нарастващият шум от приглушен говор го обезсърчи.

Беше се надявал да види Рейчъл Бюсек насаме, в гримьорната ѝ. Изглежда, трябваше да почака за това.

Изправи се на прага и спря, за да хвърли бърз поглед на стаята. Вече бе наполовина пълна от доста разнородна тълпа представители на академичните среди. Отдръпна се, за да пусне други, напирасци зад него да влязат, после отново се облегна на рамката на вратата, привидно небрежно, но продължаваше да се оглежда напрегнато.

Отне му минута да я открие, плътно заобиколена от почитателите си. Русата ѝ коса я издаваше, проблясвайки като фар под светлината на лампите. Когато един от кръга около нея се отдръпна, Джим видя лицето ѝ. Беше малко и овално, с черти, също така деликатни, както и вълшебните звуци, които изтръгваше от флейтата си. Още веднъж се почувства някак трогнат от мекотата ѝ, а после и от още нещо, когато погледът ѝ срещна неговия и го задържа. Несъзнателен порив на сексуално напрежение премина през тялото му, точно както когато я бе гледал на сцената. Това, което тогава бе в мислите му — как я прегръща, как я гали, как я притиска към себе си, беше — той бе сигурен — и в мислите на мнозина от публиката. Сега тя гледаше точно него. Пулсът му се ускори. Успя да запази небрежната си поза само благодарение на тренираната си воля.

Някой от групата около нея я заговори и сякаш стресната, тя рязко извърна глава. Джим си взе чаша вино от един сервитьор, който разносяше поднос с чаши, без да отмества поглед от лицето ѝ. Тя се усмихна и бавно заговори — първо с един, после с друг човек от заобикалящите я. Джим пак усети срамежливостта, която бе разпознал и в усмивката ѝ на сцената. Тя отново го изненада.

Новодошли се присъединяваха към кръга, заемайки местата на тези, които отиваха да поздравят други музиканти на ансамбъла. Продължаваше да се лее вино. През повечето време Рейчъл държеше чашата си с две ръце, сякаш облекчена, че има с какво да заеме пръстите си, които биха предпочели сребърните клавиши вместо тези взети назаем кристални чаши. Усмихвайки се одобрително, Джим повдигна чашата към устните си, когато, по съвпадение, тя направи същото. В този момент погледите им отново се срещнаха и се сляха с непредвидима сила, която бе нарушена чак когато вниманието ѝ отново бе отвлечено от почитател.

Той бавно изпусна дълго съдържания си дъх и после отпи голяма глътка вино. Играеше си с огъня. Знаеше го от момента, когато взе решението да потърси Рейчъл. Наистина отчасти се ръководеше от алтруистичния мотив да я предупреди за състоянието на Том Бюсек. В момента обаче бе по-загрижен за другите си мотиви да дойде при Рейчъл.

Бе очарован от снимката ѝ, от изключително мекото изражение, което се появяваше на лицето на баща ѝ всеки път, когато заговореше за нея. Баща и дъщеря, разсъждаваше той, а толкова различни. Той беше тъмен, а тя — светла. Той бе висок, тя — съвсем дребна. Той беше с грубо изсечени черти, тя — със съвсем изтънчени. Дали приличаше на майка си? Том Бюсек никога не говореше за жена си и Джим се бе поколебал да пита. Бе предположил, че е починала, когато Рейчъл е била съвсем малка. Също така бе предположил, че Том много я е обичал. Изглеждаше точно като човек, готов да се отдаде изцяло на любимата жена, точно както правеше с изследванията си. Том Бюсек бе изключителен учен. Дъщеря му бе изключителна музикантка. Изключителност — поне по това си приличаха.

А Джим Гътри? Никога не бе мислил за себе си като за изключителен — живееше на улицата и без съмнение, бе отдаден на работата си. Притежаваше странния инстинкт да разгадава заплетени случаи, носеше му се славата за това. Но дали в момента не се заплиташе в един такъв случай?

Разговорите обгръщаха Рейчъл от всички страни, докато тя стоеше в другия край на стаята и отпиваше от виното си. Въпреки че отговаряше на въпросите възможно най-любезно, тя предпочиташе само да се усмихва и да слуша. Флейтата беше най-голямата ѝ радост. Приемите... е, приемите бяха друг въпрос. Бяха необходимо зло в кръговете, в които се движеше.

Бе изморена. От осем месеца пътуваха, успяваше да се прибере вкъщи много за малко и много рядко. Липсваха ѝ баща ѝ и Пайн Манър — красивата къща, строена преди войната, която баща ѝ бе купил преди петнадесет години. Липсваха ѝ високите борове, алеята, старият бял дъб на моравата пред къщата, прасковената овощна градина зад къщата. Липсваше ѝ солариумът на тавана, където прекарваше часове наред, свирейки на флейтата си, а единствената ѝ компания бяха птиците и Бог.

Още три седмици и щеше да се прибере у дома. С нетърпение очакваше почивката през лятото — да се отпусне и се възстанови, да натрупа енергия преди новото турне през есента.

— Изпълнението ви на Дворжак бе изумително — отбеляза една млада жена, облечена в селски стил, и вниманието на Рейчъл с неохота се върна към настоящето. — Някога свирели ли сте със симфоничен оркестър?

Рейчъл се усмихна.

— О, не. От пет години съм с „Монтаж“. Не мисля, че бих се справила с повече.

Спътникът на жената — висок и кльощав, с права коса и брада, добави:

— А бихте ли искали да свирите? Определено имате необходимите качества.

— Не съм сигурна. Свиренето в симфоничен оркестър в много отношения е по-прецизно, по-структурирано и контролирано. Понякога е по-забавно да импровизираш, както направих във втората част на Дворжак, без да трябва да се съобразяваш с първата, третата или четвъртата.

— Но какви са мечтите ви? Амбициите ви? — намеси се друг от групата. — Какво следва оттук нататък?

— Оттук? — Рейчъл въздъхна. — Оттук нататък следват Индианаполис, Сейнт Луис, Дъмойн и Оклахома Сити и... после си отивам у дома — тази мисъл никога не я напускаше. — Ще записваме нов албум в края на лятото, после отново започваме турне. Не мога да мисля за по-нататък... Ами вие? Музика ли учите тук?

Така се отърва поне за няколко минути. Продължаваше да се усмихва и кима, за да насърчи говорещия да се отплесне, докато само бегло следеше разговора. Повдигна чашата с вино до устните си и отпи, като веднага отмести поглед към високия тъмнокос мъж до вратата. Бе усетила присъствието му в момента, когато бе влязъл в стаята, но не можеше да разбере защо. Да, наистина изглеждаше различен. По-висок. По-здрав на вид. Имаше обветрено лице, тен, който подчертаваше зрелостта на чертите му и който бе в рязък контраст с по-бледия, по-академичен вид на останалите мъже в стаята. На останалите мъже в живота й. Освен баща й. Точно така. Мъжът,

облегнат на рамката на вратата, ѝ напомняше за дома. Тя покорно се присъедини отново към разговора.

Минаха петнадесетина минути. Сега хората около Рейчъл бяха нови и задаваха почти същите въпроси, на които вече бе отговорила по два пъти. Един бърз поглед наоколо ѝ показва, че високият мъж още бе при вратата и я наблюдаваше съсредоточено, но съвсем не смущаващо. Представи си, че той е нейна охрана и се осмели да предположи, че е също толкова отегчен, колкото и тя. Не се бе смесил с тълпата, за да се включи в разговора, едва бе привършил първата си чаша вино. Тя се усъмни, че изобщо е хапнал от ордъворите, които сервитьорите разнасяха из стаята, надяваше се, че не се е докоснал до нещото, което носеше гръмкото име пастет от черен дроб. Мммм, сега един хамбургер щеше да ѝ дойде добре...

След още двадесет минути чувстваше усмивката си изтъркана от употреба. Собственият ѝ глас звучеше като развалена плоча.

— Благодаря. Радвам се, че сте харесали концерта... Да, публиката беше чудесна... Благодаря ви, че дойдохте.

Групичката отново се раздвижи и тя пак стрелна поглед към мъжа край вратата. Дали това в ъгълчетата на устните му не беше усмивка? Дали можеше да отгатне мислите ѝ? Очите ѝ се задържаха върху устните му и тя забеляза силата, която се четеше в неоспоримо мъжествената им линия. Беше привлекателен. Много привлекателен.

Изплашена от тези нови мисли, тя отмести поглед и направи съзнателно усилие да се включи в продължаващия разговор. След пет минути обаче се улови, че възхитено изучава начина, по който джинсите обгръщаха слабите му бедра, без да се впиват, начина, по който разкопчаната яка на памучната му риза разкриваше ивица гъсти тъмни косъмчета, начина, по който силното му рамо с лекота понасяше тежестта на пътната му чанта. Дали той също само минаваше през този град?

— Рейчъл?

Извърна глава и очите ѝ веднага срещнаха погледа на мениджъра Рон Линч, който организираше пътуванията на „Монтаж“. Рон бе с кестенява коса, около тридесет и пет годишен и поне според Рейчъл — със среден ръст, телосложение и качества на характера. Но се справяше добре с работата си, бе като смазката, която осигурява плавно движение на колелото.

— Здравсти, Рон — усмихна се мило тя.

— Добре ли си, скъпа? — попита я внимателно, като обгърна раменете ѝ с ръка. Не ѝ убягна погледът, който той хвърли към фигурата до вратата. — За момент ми се стори разсеяна.

— Добре съм — прошепна тя. — Просто съм изморена.

— Скоро свършваме тук — промърмори той, а после се обърна на висок глас към стоящите наблизо: — Ще ни извините ли за минута, бих искал Рейчъл да се запознае с доктор Айбър — като се отправиха към един друг ъгъл на стаята, той заговори тихо и съвсем близо до ухото ѝ: — Доктор Айбър е декан на инженерния факултет. Не разбира почти нищо от музика. Обаче концертът му е харесал — повдигна глава, когато стигнаха до целта си, и я пусна, за да се заеме с представянето. — Доктор Айбър, това е Рейчъл Бюсек, най-красивият член на „Монтаж“.

Незабавното изчервяване на Рейчъл бе чудесно прикритие за раздражението ѝ. Рон постоянно я наричаше „малката дама“, „фаталната жена“, „най-голямото бижу в състава“. Тя намираше тези определения снизходителни, някак си пренебрежителни спрямо професионализма ѝ на изпълнител. Първо беше флейтистка и после — жена. Никога не бе било другояче.

Заради показността тя не обърна внимание на този коментар, както и на голяма част от последвалия разговор. Заговори се за акустика, за механизма на записване на плоча, за ролята на електронните синтезатори в съвременната музика. Главата на Рейчъл се въртеше ту към единия мъж, ту към другия, натежавайки с всяка изминала минута. Както стоеше с гръб към стаята, би било очевидно, да не кажем грубо, ако се огледаше накъде може да се измъкне. Осъзна, че бягството, което желаше — свеж въздух и тишина, — все още бе недостижимо. Тъкмо бе загубила надежда, когато една висока фигура изникна до нея, плъзна ръка около талията ѝ и я целуна по косата.

— Вече си почти готова, нали, скъпа? — дълбокият глас звучеше по начин, който не би могла да сбърка с нищо, звучеше така, както говореха в родното ѝ място. Дори преди да погледне нагоре, Рейчъл разпозна в жизненото тяло до себе си човека, който бе прекарал последния час, подпрян на рамката на вратата. Логично бе да се разтревожи, но не стана така. Имаше чувството, че той е стар приятел.

Ето защо, захвърляйки предпазливостта на вятъра, тя изигра убедително ролята на ухажвана жена.

— Почти — прошепна, изчервявайки се срамежливо, като местеше поглед от Рон към декана с подкупващо изражение, което молеше за извинение. Изчерви се още повече, когато се усмихна на спасителя си — ако отдалеч ѝ се бе сторил привлекателен, отблизо бе направо поразителен. А той бе съвсем наблизко. Ръката му се плъзна по гърба ѝ и удобно се намести на рамото ѝ. В отговор на неочакваната прегръдка нейната собствена ръка се озова на кръста му и яростно се вкопчи в него, макар и външно това движение да изглеждаше съвсем непринудено.

Усещайки двусмислеността на положението, Джим дяволито ѝ се усмихна, преди да насочи вниманието си към Рон. Протегна му дясната си ръка, като продължаваше да прегръща Рейчъл с лявата.

— Джим Гътри. Не мисля, че сме се срещали.

Рон отвърна на ръкостискането на по-едрия от него мъж.

— Рон Линч — бе краткият му отговор, преди да отмести скептичния си поглед към Рейчъл. — Мистър Гътри е твой приятел?

Тя не знаеше какво да каже. Никога преди не бе виждала този мъж, нито пък бе чувала името му. Онемяла и определено чувствайки нужда от помощ, тя погледна към Джим, който продължи представлението, като я възнагради с разтапяща сърцето усмивка и сърдечно я притисна към себе си.

— И двамата сме от Северна Каролина. Аз работя за бащата на Рейчъл.

Рейчъл осмисли думите му, напълно неспособна да откъсне очи от неговите, докато един силен палец не я сръга в ребрата, за да я подсети, че трябва да каже нещо. Тя отмести с усилие погледа си към Рон и се усмихна.

— Не знаех, че ще идва. Беше изненада — после си припомни истинската причина за появата на Джим и се възползва от нея: — Ако ни извините, Рон... доктор Айбър. Както виждате, Джим току-що е пристигнал — чантата още висеше на дясното му рамо. Тя се надяваше да е направила правилното предположение. — Бих искала да имам малко време да си поговоря с него, преди да е заспал прав.

Деканът на инженерния факултет само кимна, когато Джим я хвана за ръка, завъртя я и я поведе през тълпата. Рон веднага застана от

другата ѝ страна.

— Наистина трябва да останеш още малко, скъпа.

Тя се усмихна мимоходом на няколко лица, които се извърнаха към нея, и отвърна много внимателно:

— Изтощена съм, Рон. Освен това ти се справяш толкова добре с всичко — стисна ръката му. — Ще се видим сутринта, съгласен ли си?

Бяха стигнали до вратата, където Рон я спря:

— За късна закуска?

Рейчъл поклати глава, отвърщайки през рамо, докато Джим продължи напред:

— На летището. В дванадесет и трийсет, нали?

— Точно така — гласът на мениджъра ѝ беше напрегнат, а самият той предпазливо изучаваше Джим. — Дванайсет и трийсет.

— Хей, Рейчъл! — чу се друг глас точно зад Рон, една висока кльощава фигура се промъкна покрай него и се наведе напред. Този път Рейчъл принуди Джим да спре. Питър Махоуни бе китаристът в оркестъра и отношенията помежду им, съвсем не само свързани с музиката, бяха много специални.

— Тръгваш ли? — попита той. Тя кимна. — Не искаш ли да дойдеш с нас да хапнем някъде? — китаристът бе висок почти колкото Джим, но съвсем не бе толкова здрав и мургав. Рус и симпатичен, с дълга коса и добре оформени мустаци.

— Благодаря, Пийт, но мисля, че тази вечер ще пропусна — когато Пийт въпросително погледна към мъжа, с когото тя сега изглеждаше тъй близка, тя проследи погледа му и отново се изчерви. — О, извинявай. Искам да ти представя Джим Гътри. Джим е... мой приятел. Джим, това е Пийт Махоуни, нашият китарист.

— Приятно ми е — каза Пийт.

Въпреки че с готовност му протегна ръка, Джим усети същата предпазливост, каквато бе проявил и Рон. Изглежда, Рейчъл Бюсек имаше повече от един закрилник. Или любим? Дали някой от двамата мъже ѝ беше любовник?

— Удоволствието е мое — отвърна той с плътен и уверен глас, който вътрешно отхвърляше мислите, които му бяха хрумнали. — Чух „Дуелът на банджотата“. Беше невероятен.

— Заслугата е само наполовина моя. Трябва да благодарим на Рейчъл за останалото.

— Точно това смятам да направя — усмихна се Джим, — ако мога да остана за малко насаме с нея. Радвам се, че се запознахме — той стисна ръката на Рейчъл и тръгна.

Пийт внезапно се почувства изоставен и се замисли колко нетипично за Рейчъл бе да се измъкне така. Но пък тя не беше сама, нали.

— Рейчъл?...

— Всичко е наред, Пийт — извика тя по-високо, докато разстоянието помежду им се увеличаваше. — Ще се видим сутринта. Извини ме пред другите.

Тя и Джим излязоха през страничната врата навън в тъмнината на притихналата безлюдна алея. Рейчъл се облегна на студената тухлена стена, отпусна глава назад и изпусна дълбока въздишка на облекчение.

— Така е по-добре — до нея долиташе само ехото на шума от партито и на града, който се простираше отвън. Беше момент на отдих.

— Добре ли си? — попита той. Сега тя изглеждаше много дребна и напълно изтощена, като много крехка механизирани кукла, чиято пружина се е развила докрай.

Тя изправи глава и се взря в потъналото в сенки лице на Джим Гътри. Фактът, че акцентът му бе изчезнал мистериозно, не бе толкова впечатляващ, колкото топлината в гласа му.

— Сега вече да — тя отново си пое дъх дълбоко и с наслаждение, после продължи: — Понякога чувствам, че ще полудея, като се подлагам на тези безкрайни безсмислени разговори.

— Защо го правиш?

— Такава ми е работата.

— Мислех, че работата ти е да свириш на флейта.

— Да беше толкова просто! — каза тя със съжаление, отдръпна се от стената и бавно тръгна по алеята. Когато Джим се появи до нея, тя спря. — Все пак благодаря.

— За какво?

— Че ме спаси. Там вътре. Не знаех как да се измъкна.

Той се засмя.

— Не съм сигурен дали ти се чувстваше по-неудобно вътре... или аз. Но когато започна да пристъпваш от крак на крак, реших да действам.

Думите му я отрезвиха, като я накараха да осъзнае, че тя не познава този мъж, нито мотивите му да я потърси. Обърна се и закричи към улицата, после ускори ход, когато го усети до себе си. Никога не бе проявявала безразсъдството да си тръгне от концерт с някой непознат. Защо го бе направила? Дали заради безропотното търпение, което бе прочела на лицето му, докато бе стоял, подпрян на вратата? Или заради начина, по който бе свил разбиращо устни, когато тя бе пожелала да избяга. Или заради акцента? Или заради носталгията ѝ по дома? Или защото бе споменал баща ѝ?

— Хей! — Джим леко я хвана за ръката и я накара да забави крачка. Без да осъзнава, тя бе започнала да тича. — Накъде си тръгнала?

— Наистина ли работиш за баща ми? — попита тя, останала без дъх от внезапно обзелия я страх.

— Да, не бих лъгал за такова нещо... Ти не ми вярваш. Изплаших те — той виждаше това в широко разтворените ѝ като на подплашена кошута очи. По дяволите, тя бе очарователна. Но беше ли истинска? Беше ли? Хипнотизиран от мекия отблясък на страните ѝ, той протегна ръка да ги докосне, но тя се отдръпна и се втурна встрани.

— Трябва да бързам — каза задъхано.

— Не, не, Рейчъл — за миг той отново бе до нея. — Моля те. Няма да те нараня — видя как проблясват очите ѝ. Когато тя сведе глава и побягна по тротоара, известно време Джим остана като закован. Трябваше да мисли за Том Бюсек и официалната причина да дойде в Чикаго. Но не го правеше. — Рейчъл! — не мислеше за нищо друго, освен че жената, която от толкова време очакваше да срещне, му се изплъзваше. — Рейчъл!

Тя бе като видение в бяло, нежна, почти нереална, а косата ѝ се вееше зад нея, докато бягаше. Градът, който заплашваше да я погълне, беше в пълен контраст — сив, бетонен, стар. И опасен. Изведнъж Джим я видя като самотна, беззащитна фигура и се изстреля след нея.

Щом дългите му крака се задвижиха, не му отне много време да скъси разстоянието помежду им.

— Рейчъл, моля те. Трябва да говоря с теб.

Тя повдигна ръка и без да го погледне, просто поклати глава и продължи напред.

Като не можеше да повярва на собствената си непохватност, Джим прокара ръка през косата си и тихо изпсува. Решително се втурна и още веднъж я настигна. Този път я хвана заръка и я стисна здраво, за да ѝ попречи да избяга, като нагоди крачките си към нейните.

— Кой си ти? — попита, напълно разтърсена. Ако имаше намерение да я изнасили, можеше да го направи в алеята или да я завлече към някоя от другите алеи. Ако бе някой престъпник, можеше да я помете с един удар в момента, когато му бе обърнала гръб и бе побягнала. Но той не го бе направил. Беше я последвал, като я викаше по име, но не ядосано, а умоляващо.

— Джим Гътри. Точно както казах. И наистина току-що пристигнах от Роули.

Това напомняне я накара рязко да спре.

— Наистина ли работиш за баща ми?

— От два месеца — посегна към задния си джоб, извади портфейла си и потърси най-простото доказателство — двете си удостоверения за самоличност. Едното бе шофьорската му книжка. Рейчъл внимателно я изучи. Джеймс П. Гътри и наистина — адрес в Роули. После пропуск за Ес Кей Ти, който ѝ бе също така познат и предизвика още по-емоционална реакция. Садърн Къмпютър Текнолъджи беше името на компанията на баща ѝ. Сега всичко бе ясно и потвърждаваше думите на Джим.

— Съжалявам — тя се усмихна плахо. — Не трябваше да съм толкова недоверчива — зачуди се защо се бе държала така, като поне наполовина подозираше, че вината, ако можеше да се нарече вина, беше в привлекателната му външност.

— Точно обратното — гласът му бе лек като ударите на сърцето ѝ и на неговото собствено сърце, докато отвърщаше на усмивката ѝ. — Не би трябвало дори да очаквам, че ще подхванеш моето представление и ще напуснеш приема с мен. Не бе най-безопасната постъпка — той изви вежди. — А и тази алея... Да кажем, че доста алеи са били свидетели на насилие в наши дни — колко добре знаеше това.

Като си спомни страха от заплашваща я опасност, който я бе накарал да побегне, тя потръпна.

— Студено ли ти е? — преди Рейчъл да отвори уста, за да обясни, той бе свалил сакото си и бе завил раменете ѝ с него. Топлината на дрехата бе като незабавно успокоително, което отдалечи всички мисли за опасност. Гласът му бе също толкова успокояващ с внезапната си загриженост. — Не си оставила палтото или чантичката си в концертната зала, нали?

— Не. Беше толкова топло, като тръгнахме от хотела, че ми се стори излишно да си вземам върхна дреха. А мразя да си създавам притеснения, като нося и чантичка — размърда пръстите на левия си крак и успокоена усети сгънатата десетдоларова банкнота, която бе пъхнала за всеки случай в обувката си, преди да излезе от хотела. — Така Рон ще трябва да следи за още нещо, докато сме на сцената. В случая той ще се погрижи за флейтата ми.

— Рон е?...

— Нашият мениджър за пътуванията. Той урежда всичко, занимава се с рекламата по време на турнето.

— И ти му поверяваш флейтата си? — като си спомни гневния начин, по който го бе гледал по-дребният от него мъж, Джим се усъмни, че би му поверил нещо.

— Определено — въпреки че невинаги се съгласяваше с Рон, тя му се доверяваше напълно.

Джим допря леко ръка до гърба ѝ, побутна я да се обърне и двамата тръгнаха.

— Странно. Бих предположил, че един музикант мрази да се разделя с инструмента си. Представях си как не позволяваш на никого да пипа флейтата ти, как я лъскаш всяка вечер, с любов я полагаш в кадифено куфарче и я целуваш за лека нощ.

Рейчъл го погледна с лек укор — както заради прелъстително провлачения му глас, така и заради думите му.

— Присмиваш ми се.

— Значи е вярно?

— Не, не е. Поне аз не правя така. Сигурна съм, че някои изпитват специални чувства към инструмента си...

— Но не и ти.

— Не, не ме бъркай. Обичам да свиря на флейта. Това винаги е било моето... — гласът ѝ прозвуча развълнувано — моето спасение... Но съм от хората, които имат практично отношение към цялата работа.

— О? — той отново помисли, че е очарован да я слуша как говори. Гласът ѝ беше също толкова мелодичен, колкото и всичко друго у нея. — И какво е твоето практично отношение?

Тя повдигна поглед, мълчаливо преценявайки думите му.

— Някога използвал ли си фотоапарат, Джим?

Той се усмихна, защото му стана приятно от начина, по който произнесе името му.

— Разбира се.

— „Никон“?

Той се засмя.

— Съжالياвам, това е малко скъпичко за мен.

— Но няма ли снимките ти да стават по-добри с по-добър фотоапарат?

Той се замисли за нощния мрак и инфрачервения филм, чиито качества бяха съмнителни, независимо от фотоапарата, който използваше.

— Всъщност не. Или имаш заснето, което трябва да се снима, или не. Или знаеш как да използваш фотоапарата, или не знаеш. Правил съм страхотни снимки и с евтин фотоапарат за автоматично фокусиране — *който може да се извади за миг от джоба, за да улови двойка заговорници на местопрестъплението*, добави наум.

Устните ѝ се извиха в доволна усмивка.

— Така че... тайната е в обекта и фотографа. Фотоапаратът е просто инструмент, както и флейтата ми. Всъщност флейтите ми. Имам няколко. Някоя не е правена по поръчка и не са необикновени. Която и да е става за концерт. Тайната е в музиката... И в мен — тя се изчерви. — Съжالياвам, ако звучи самонадеяно. Това, което искам да кажа, е, че зависи от мен — или Пийт, или Стивън, Бил или Тони — да се получи това звучене, да се интерпретира музиката по начин, който кара хората да не съжالياват, че са похарчили парите си за концерта на „Монтаж“.

— Няма нужда да се извиняваш — прекъсна я Джим внимателно. Разсъжденията ѝ бяха разумни, начинът, по който ги обясняваше — очарователен. — Добре те разбрах — *дали беше така и с пистолетите?* И най-евтиният би могъл да убие човек, ако се прицелиш добре. — Но ако флейтата е достатъчно малка, за да можеш

да носиш няколко при пътуванията, какво ще кажеш за банджото? Или челото? Или пианото в такъв случай?

Тя се разсмя.

— С изключение на пианиста, всеки от останалите има повече от един инструмент. Но ако трябва да бъдем честни, ще призная, че моето отношение по въпроса е по-небрежно от това на някои други — тя замълча и мислите ѝ се зареяха някъде. — Може да се каже, че съм се научила по трудния начин да гледам на нещата в перспектива.

Джим внимателно се вгледа в нея за минута.

— Горчивина ли долавям в думите ти?

Поразена не само от факта, че я беше доловил, но и че си бе позволила да я покаже, Рейчъл бързо вдигна поглед към него.

— О... не... Само дето... Ами когато отначало се присъединих към „Монтаж“, наистина имах любима флейта. Откраднаха я на втория месец от турнето.

— Беше ли наистина по-ценна от останалите?

Тя сбърчи нос.

— Само по сантиментални причини. Татко ми я подари за шестнайсетия рожден ден — историята не свършваше тук, но Рейчъл не продължи. Джим Гътри, очевидно не човек на емоциите, едва ли би се интересувал от истории за безкрайни упражнения, прослушвания, конкурси, на които бе свирила с инструмента, подарен ѝ с картичка, в която пишеше: „От татко — с любов и цялата гордост, която и майка ти би изпитвала, ако беше с нас.“ Дори сега, при мисълта за това, очите на Рейчъл се навлажниха. Тогава се бе почувствала дълбоко развълнувана от спомена за майка си, за която знаеше, че е починала при раждането ѝ. Сега обаче се бе появило съмнение. Ами ако подозренията ѝ се окажеха верни? Ами ако майка ѝ наистина не бе умряла и живееше някъде? Ами ако наистина някъде живееше жена, която по някаква ужасна причина бе избрала да отрече съществуването на дъщеря си Рейчъл?

Не бе усетила, че се е спряла, докато силните пръсти на Джим не хванаха брадичката ѝ, за да я накарат да повдигне глава. Той стоеше и гледаше надолу към нея, а очите му сякаш проникваха много по-дълбоко, отколкото бяха успявали очите, на който и да е мъж.

— Трябва много да те е заболяло... Да загубиш нещо, което сиценила толкова много — промълви той.

Да загуби скъпоценен спомен? Може ли да е разбрал? Но не, тя бе сигурна, че баща ѝ не би доверил това на никого. Господи, та той дори не знаеше, че го бе доверил на нея.

— Наистина ме заболя — прошепна тя. Но внезапно се разсея и вече не мислеше за това. По-скоро се замисли за високия мъж пред себе си, за гладката силна линия на скулите му и за едва наболата му брада. В него имаше някакъв физически магнетизъм. Беше жизнен, силен, енергичен, тя виждаше как кръвта пулсира във вената на врата му.

Рейчъл се почувства неудобно от посоката на мислите си, обърна се и сведе глава. Джим не ѝ попречи, защото сам се нуждаеше от това разстояние помежду им, за да възвърне контрола над сетивата си. Не си спомняше някога да е бил така мигновено привлечен от някоя жена. Ако зависеше от него, досега щеше вече да я е целувал до забрава, щеше да я е завел право в хотелската ѝ стая и да е прекарал нощта, потънал в обятията ѝ. Незабавно привличане? О, да, имаше доста жени, които можеха да накарат кръвта му да закипи. Но това бе различно. Бе видял очите ѝ, бе почувствал топлината на погледа ѝ върху лицето си. Бе видял как устните ѝ се разтварят в безпомощно изражение. Бе видял и тревогата, която за миг я бе пронизала и наранила.

— Ами... — тя се изкашля и погледна право напред, като отново тръгна. — ... не си ми казал какво те води в Чикаго.

Тъй като не искаше да я разстрои, той бързо се замисли какво да излъже. Гледаше я — толкова светла, деликатна и мека, и разбираше защо Том не бе искал да ѝ се обади. Раменете ѝ изглеждаха прекалено крехки, за да ги натовари. Това обаче, даде си сметка той, бяха мисли, продиктувани от мъжката му солидарност. По-практично разсъждаващата му половина осъзнаваше, че Том се нуждае от Рейчъл и че тя има правото да го знае. Още повече, добавяше по-непредсказуемата му половина, жена, която може да поеме предизвикателството на „Дуелът на банджотата“, както бе направила тя, не бе беззащитна като кокиче.

— Дойдох да те видя.

Тя се изчерви, почувства се още по-неудобно и отказа да го погледне.

— Това ласкае егото ми, но нещо ми подсказва, че има друга причина да си тук. Баща ми никога не е изпращал някого само да ме види.

— И други хора ли идват?

— По бизнес — в усмивката ѝ пролича привързаността към баща ѝ. — Татко държи на бюрото си подробна програма на пътуванията ми. В нея е точно отразено къде ще съм на всяка дата, къде ще свирим и къде ще отседнем. Когато някой от хората му ще минава през града, където сме, той му подшушва, че има един страхотен концерт, който в никакъв случай не е за изпускане. И съответният човек обикновено не изпуска концерта. А аз се радвам да го видя. Всяка новина от дома е добре дошла — очите ѝ срещнаха неговите и тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Е, Джеймс П. Гътри от Роули, Северна Каролина, какво те води в Чикаго, Илинойс? — едва бе изрекла въпроса си и последва втори: — Какво всъщност работиш ти в Ес Кей Ти? Не си спомням да съм чувала името ти преди.

— Съмнявам се да си — ако Том Бюсек не бе казал на Рейчъл за най-тайните си подозрения, със сигурност не ѝ бе казал, че е наел Джим. — Стигнахме. Ето хотела ти.

Тя погледна напред изненадано, после се усмихна:

— Значи татко все пак ти е казал.

— Всъщност — Джим размишляваше, докато я водеше към въртящата се врата, и после, докато изчака да се съберат отново във фоайето на хотела, за да заговори — мога да чета наопаки.

— Можеш какво? — отново повдигна глава, за да го погледне и забеляза, че очите му са кехлибарени на цвят и сега в тях танцуваха присмехулни пламъчета.

— Мога да чета наопаки. Това е умение, което придобих преди много време. Най-вече — за да дразня учителката си в първи клас. Опитите ѝ да ме научи да чета в правилната посока едва не я доведоха до ранно пенсиониране — това умение му бе много полезно в професията. Не можеше да изброи случаите, когато се бе сдобивал с важна информация по този начин. Но нямаше нужда Рейчъл да знае тези неща.

Бяха спрели напред фоайето, защото никой от двамата не бе сигурен накъде отиват. Рейчъл знаеше, че трябва да му благодари за

изпращането, да се извини и да се разделят. Джим знаеше, че без повече да се бави, трябва да обясни на Рейчъл защо е дошъл.

Когато погледите им се срещнаха, стана им по-трудно да разсъждават трезво. Той прочисти гърлото си:

— Трябва да си изморена. След концерта и така нататък.

Тя бързо заговори:

— Не, добре съм. Но ти? Пътувал си и така нататък.

— Добре съм. Хей, наистина не би трябвало да те задържам...

— Не ме задържаш. Освен... ако ти трябва да тръгваш...

— Не... Слушай... — той се взря в лицето ѝ, търсейки ключа към една дълбока, тъмна тайна. — Аз... аз умирам от глад. В самолета сервираха нещо, което приличаше на храна за кучета — огледа се бързо. — Какво ще кажеш да отидем да хапнем? Трябва наоколо да има нещо като кафене, не нещо тежкарско. Някъде, където да можем да хапнем по един хамбургер.

Като си спомни желанието, което бе изпитала при вида на леко вмирисания пастет от гъши дроб, тя се усмихна.

— Великите умове мислят еднакво. Знам точно къде да отидем — внезапно я обзе лекота и безгрижие. Протегна се, хвана Джим за ръката и го поведе по виещата се стълба към ресторанта за бърза закуска в хотела. Чак след като се настаниха и сервитьорката взе поръчката им — хамбургери с бекон, пържени картофи и бира — и след като бяха прекарали няколко минути в пълно мълчание, като само се усмихваха един на друг, Рейчъл си пое дъх и заговори:

— Щеше да ми обясниш какво работиш в Ес Кей Ти.

— Щях — подразни я той, като се опитваше да печели време. Изглеждаше толкова безгрижна, толкова щастлива и красива, че той не можеше да понесе мисълта да ѝ съобщи нещо, което щеше да ѝ дойде като студен душ. Но колкото повече чакаше, толкова по-лошо щеше да стане. — Аз съм... — започна той тържествено, а устните му се свиха от нежелание да продължат.

Като усети колебанието му, Рейчъл осъзна, че и собствената ѝ усмивка помръква.

— Да?

— Работа по-скоро за баща ти, отколкото за Ес Кей Ти.

— Винаги съм ги възприемала като едно и също.

— Не и в този случай. Баща ти ме нае да се справя с нещо особено деликатно.

Очите ѝ се разшириха.

— Напоителният проект? По него ли работиш? Странно, не бих предположила, че си специалист по микроелектроника.

Той замълча, доволен, че бе заговорила. Тя бе толкова изтънчена, образована, истинска дама. Почувства се не на нейното ниво и за пръв път в живота му това го притесни.

— Какъв би предположила, че съм?

На устните ѝ се прокрадна срамежлива усмивка и тя сви рамене.

— Не знам — замисли се как умело я бе измъкнал от партито. — Може би, че се занимаваш с управление на фирмата... — после погледът ѝ се плъзна към ръцете му, към пръстите, които бяха дълги, силни, изпечени от слънцето. — Или може би със селскостопанска работа? Ти ли си фермерът, с когото работи татко?

— Това би ли те притеснило?

— Да ме притесни? Защо да ме притеснява?

— Един фермер е по-земен човек, докато един учен, както и един музикант, са хора на духовното. Ако се съди по тази вечер, ти си заобиколена от интелектуалци. Този тип хора ли предпочиташ?

Скритият въпрос, който зададе, бе очевиден. Рейчъл го долови в кадифените тонове на гласа му, видя го в топлотата на погледа му, почувства го в ускоряването на собствения си пулс.

— Не знам — призна си тя внимателно. — Другият тип, земният човек, както го наричаш, е загадка за мен никога... не съм познавала такъв човек.

Отново се почувства неудобно и отмести поглед. Тя не знаеше какво в този мъж ѝ въздейства така силно, само знаеше, че вълнението, което предизвиква у нея, се съчетава с някакво мълчаливо предупреждение. Въпреки че бе на двадесет и девет и имаше вид на светска жена, тя се чувстваше смуцаващо неопитна. И... сексуално превъзбудена. Точно това беше. Джим Гътри бе висок и мъжествен, преливаше от сексапил. Земен човек? О, да, точно такъв беше. А тя беше музикантка, нищо повече.

— Та какво наистина работиш за татко? — изстреля въпроса си тя, като отчаяно се опитваше да избяга от мислите си.

Джим се опита да измисли нещо разсейващо, остроумно, нещо нежно. Но докато доверчивите ѝ кафяви очи се бяха взрели в неговите, не можеше да измисли нищо, което да прикрие истината.

Отново бръкна в джоба, за да извади портфейла си, като този път измъкна една визитна картичка и мълчаливо я подаде на Рейчъл. Тя я прочете внимателно, отначало, без да разбира смисъла ѝ, после постепенно преbledня и очите ѝ се стрелнаха разтревожени към неговите.

[1] Банджо — струнен инструмент, подобен на испанска китара.
— Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Частен детектив? — прошепна тя. — Защо му е на татко частен детектив? — дали имаше нещо общо с онези сънища... С шокиращите неща, които говореше насън? Дали имаше нещо общо с предполагаемо мъртвата ѝ майка, която изобщо не бе мъртва, а преследваше Том Бюсек? Рейчъл се почувства, сякаш нещо я дави, и се принуди да преглътне.

Джим инстинктивно се протегна и я хвана за ръката, обгръщайки с големите си топли пръсти нейните малки пръстчета.

— Всичко е наред, Рейчъл — увери я той, трогнат от нейната загриженост за баща ѝ. — Нищо, което е смъртно опасно — само косвено бе толкова опасно, но той щеше да стигне до това по-бавно.

Когато сервитьорката пристигна с две големи чаши бира, той побутна нейната и мълчаливо я подкани да пийне.

— Какво има? — попита по-настоятелно тя, защото знаеше, че нищо не може да бъде по-лошо от това, което си въобразяваше. — Искам да знам.

Той се поколеба само още минута.

— Права си. Свързано е с напоителния проект.

Облекчението, което Рейчъл изпита, научавайки, че проблемът наистина е свързан с работата, бе много краткотрайно. Напоителният проект бе мечтата на баща ѝ, този проект, в който той бе вложил много повече от себе си от когато и да било.

— И какво по-точно?

— През последните няколко месеца баща ти е започнал да подозира, че има нещо странно — неочаквани пречки, ненужни забавяния.

Очите ѝ се разшириха:

— Саботаж?

— Не точно. Изглежда по-скоро като случай на промишлен шпионаж. Някой се опитва да си купува време, за да копира схемата на

микрочипа, да го пусне в производство и на пазара едни гърди преди Ес Кей Ти.

— Но това е абсурдно! Татко е движещата сила на този проект от самото начало. Той замисли плановете за него, когато още никой друг не се интересуваше. Ако бе имал необходимата финансова подкрепа, щеше да е разработил чипа още преди години. Но идеята да се използва миниатюрен силиконов чип, за да се регулират водата и другите хранителни вещества, подавани на растенията, се възприемаше само като екзотично видение от бъдещето — очите ѝ проблясваха от възмущение, спря само за да си поеме дъх. — Сега, когато това е почти реалност, когато едва ли не можем да усетим вкуса на растенията, отгледани в райони, които някога са били изоставени, защото са прекалено сухи за земеделие, искаш да ми кажеш, че някой друг ще си присвои заслугата?

Той стисна ръката ѝ по-силно, опитвайки се да я поуспокои. Очевидно тя бе побесняла.

— Така изглежда — отвърна тихо. — Поне баща ти ме нае да проверя точно това.

— И успя ли?

— Доближавам се до целта. Но върви много бавно.

— Какво искаш да кажеш с това „бавно“? — тя издърпа ръката си и я притисна в скута си. Лицето ѝ изразяваше същото отчаяние, което той отдавна се бе научил да контролира. — Или наистина има нещо, или не.

— О, със сигурност има нещо — обясни той търпеливо. — Само че за да го докажем, и то за да го докажем неоспоримо, трябва много внимателно да съберем доказателства. Целта е да можем да представим нашия случай пред властите и да сме сигурни, че ще бъдат взети съответните мерки.

Беше прав. Когато разумът надделя над емоциите, Рейчъл трябваше да се съгласи с него.

— Властите — изсумтя тя леко, като гледаше Джим по-натъжено. — Горкият татко! Никога не се е доверявал на властите.

— Разбираемо е — отвърна Джим тихо. — Всеки, който е израснал като него, който е преминал през политическия терор на една страна като Чехословакия в края на войната, неизбежно би проявил недоверие към властите.

— Той ти е разказал за това? — попита тя изненадана. Баща ѝ рядко обсъждаше миналото си, а чуждестранният му произход далеч не бе очевиден, защото акцентът му бе почти недоловим. Той се бе стремил към това с всички усилия, твърдо решен да бъде американец във възможно най-пълна степен.

— Наложил се. Аз настоявам да познавам клиента си добре, ако ще поема неговия случай. Един от първите въпроси, които му зададох, бе защо не се е обърнал за помощ към официалните власти. В крайна сметка Ес Кей Ти получава федерално субсидиране за напоителния проект. В този смисъл правителството е лично заинтересовано. Точно тогава баща ти ми разказа историята на бягството си от Чехословакия.

— Той не подозира нашето правителство в този случай, нали?

Джим бързо поклати глава:

— Съвсем естествено е за някой като него постоянно да е нащрек. В крайна сметка тази Чехословакия, от която той е избягал, не би имала угризения да пипне Ес Кей Ти или всяка схема, която е създадена в компанията — погледна към сервитьорката, която пристигна, и се облегна назад, за да освободи място за чиниите, които тя разположи пред тях. Когато отново останаха насаме с Рейчъл, лапна една кисела краставичка и продължи: — Както и да е, вече сме изключили тази възможност.

— А какви възможности сте включили? — попита тя и поклати отрицателно глава, когато той ѝ предложи шишето с кетчупа, после го изчака да свали капачката, да полее обилно бургера си и да се наслади на резултата. — Остана ли нещо? — пошегува се тя и се наведе, за да надзърне към червената смес в шишето.

— Познай! — с широка усмивка той уверено вдигна сандвича и отхапа една огромна хапка.

Рейчъл се облегна назад, отметна коса и го загледа как яде. Никога не бе виждала мъж с такова силно телосложение. Или може би, каза си, просто никога не бе забелязвала, или не бе попадала в непосредствена близост с такъв мъж. Точно така беше. Със сигурност Джим Гътри не бе единственият толкова мъжествен. Светът сигурно бе пълен със силни мускулести мъже. Нейният свят... е, това беше друга работа. Наистина баща ѝ бе висок и набит, но той пък ѝ беше баща.

— Яж, Рейчъл! — гласът на Джим смути разсъжденията ѝ. За частица от секундата тя бе поразена от фамилиарността на тази

заповед.

После се засмя непринудено, взе вилицата си и набоде един голям пържен картоф.

— Звучиш като баща ми: „Яж, Рейчъл. Спи, Рейчъл. Излез и се поразходи, Рейчъл.“

— Той потиска ли те?

Тя веднага вдигна глава.

— О, не. Е, всъщност не. Прави го от искрена загриженост — гласът ѝ се снижи до шепот, в който се усещаше привързаността към баща ѝ: — И любов. Как мога да му се сърдя за това, особено като ме няма почти през цялата година. Всъщност даже е... приятно. Мисля си, че всеки понякога има нужда да го гледят.

Джим бе видял обичта в очите ѝ и за втори път тази вечер изпита завист. После се замисли за собствения си живот и погледът му стана по-суров. За негово неудоволствие, Рейчъл незабавно усети промяната.

— Не е ли и с теб така? — попита тя, като се възползва от момента да задоволи внезапно появилата се необходимост да научи нещо за него. — Сигурно имаш жена у дома в Роули? И деца? — без да осъзнава, тя затаи дъх.

В продължение на един напрегнат миг той само изучаваше чертите ѝ, после отговори:

— Не. Нямам жена. Нито деца. Моята работа предполага такова положение на нещата — в отговор на смръщването ѝ се усмихна тъжно. — Не е, както го показват по телевизията: страхотни коли и слава. Да ме вземат дяволите, ако някога съм карал червено ферари... — засмя се и поклати глава. Един кичур тъмнокестенява коса падна над веждата му. — Накратко казано, успешното проследяване и наблюдение изисква далеч по-голяма неуловимост и изкусност.

— Каква кола караш всъщност? — попита тя инстинктивно.

Той сви рамене.

— Зависи. Вземам си нова кола на всеки шест месеца. Не в действителност нова. Втора употреба. Някоя на година-две, с купе, което трудно се помни, и цвят, който се слива с околния пейзаж. Целта е да не те забелязват. Това, което е под капака на двигателя... е друг въпрос.

Като остави Рейчъл известно време в очакване, той отново отхапа от хамбургера си. Тя пак бе очарована да го наблюдава — този

път се възхити от ръцете му. Различни от бледите, по-деликатно оформени ръце, които бе свикнала да вижда — удрящи по клавишите на пианото, извършващи манипулации с миниатюрни компютърни части или плъзгащи се по тънките столчета на чаши с вино, — дланите на Джим Гътри бяха по-големи и по-силни. Бяха почернели от слънцето, както и ръцете до лактите, които се подаваха от навитите маншети на ризата му и бяха покрити с фини коприненомеки тъмни косъмчета. Вместо да са груби или дебели, както би било естествено за толкова едър мъж, пръстите му бяха слаби и добре оформени, красиви по един съвсем мъжествен начин.

Като поклати глава, за да се отърси от импулсивното желание да се протегне и да го докосне, тя сведе поглед към собствената си малка ръка с цвят на слонова кост. Бе стиснала вилицата си много силно.

— Какво има? — попита Джим внимателно.

Тя преглътна, после отново поклати глава, сякаш в укор към самата себе си.

— Ами седя тук и те разпитвам за колата ти — отново повдигна към него поглед, в който имаше известен укор, че ѝ е позволил да се разсее толкова лесно, — когато трябва да те питам за проблемите в Ес Кей Ти. Сигурно си мислиш, че съм безчувствена — тя се разтревожи за другите неща, които би си помислил за нея, ако можеше да отгатне накъде се бяха отвлекли мислите ѝ.

— Не си коравосърдечна — кехлибареният му поглед, ако не друго, засили руменината на страните ѝ. — Знам, че се притесняваш за баща си. Също така знам, че човек понякога има нужда да се отвлече, за да намали напрежението, да запази поглед върху нещата в перспектива — спря за момент, загледан в устните ѝ, и гласът му стана по-плътен: — Но бих желал да си мисля, че не бе просто необходимо разсейване.

— Какво имаш предвид? — прошепна тя, като отчаяно се опитваше да запази равномерното си дишане.

Когато ръката му спокойно се протегна през масата, за да пъхне кичур коса зад ухото ѝ, тя усети, че не може да помръдне. Когато пръстите му се извиха около врата ѝ, а палецът му докосна ъгълчето на устните ѝ, тя затаи дъх. Когато възглавничката на палеца му, груба, по един очарователно мъжествен начин проследи линията на устните ѝ, тя си помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне.

— Ти си красива жена, Рейчъл — промърмори той. Гласът му бе станал дрезгав. Ръката му леко потрепери. — Сигурно съм като толкова много мъже, които виждат изпълнението ти на сцената и се влюбват в теб още на самото представление — усмихна се за миг с усмивка, в която имаше странна болезненост. — Би било справедливо нещата да се обърнат.

Значи той все пак бе отгатнал мислите ѝ! Бузите ѝ станаха още по-розови. Но дали цветът бе дошъл от това откритие, или от ръката, която милваше врата ѝ толкова нежно — тя не можеше да определи. Само знаеше, че има нещо вярно в теорията за незабавното физическо привличане. Или това бе обяснението, или някой на приема бе пуснал незабелязано нещо в чашата ѝ!

— И ако наистина стане така?

Тя се чу как отново подхваща играта му. Гласът ѝ звучеше странно, сякаш идваше от някого, когото никога не бе познавала. Бе същата непозната личност, която безпомощно вдигна ръка и я постави върху неговата, която галеше врата ѝ. Въпреки че пръстите ѝ бяха много по-малки от неговите, те го накараха да спре с това мъчение... Или го притиснаха още по-силно?

Джим си пое дъх и се облегна назад. Ръката му се отдръпна от врата ѝ, завъртя се, за да хване пръстите ѝ и ги придърпа надолу към масата.

— Ако наистина станеше така, щях да кажа, че и двамата сме луди. Моят живот е също толкова неподходящ за дълготрайни връзки, колкото и твоят. Аз прекарвам три-четвърти от времето си в колата си, ти — в постоянно променящи се хотелски стаи и концертни зали... Луди... — последната дума бе прошепната грубо, някак сърдито.

Това бе достатъчно, за да отрезви Рейчъл. Тя издърпа ръката си от неговата и отново я зарови в скута си.

— Съжалявам — каза. — Прав си — започна да диша дълбоко, повдигна брадичката си и срещна погледа му. — Сигурно е, защото смесих бира с вино.

Тя не осъзна двусмислието на думите си, образа, който невинно изречените ѝ думи извикаха в мъжкото съзнание на Джим.

— Тогава хапни — провлечено предложи той, като погледна хамбургера, който не бе докоснала, и зачака със свъсени вежди Рейчъл

да вземе сандвича си. Тя направи точно това и наистина се почувства по-добре.

Възвръщането на физическите сили ѝ помогна да проясни мислите си.

— Разкажи ми по-подробно какво правиш за татко. Той сигурно е много разстроен от тази история — тя се намръщи. — Защо не ми е казал!

— Знае, че самата ти си под напрежение — обясни Джим. — Но да, разстроен е. Гневен, точно като теб преди малко. Сега, като усеща, че скоро ще разкрием всичко, той се чувства малко по-добре.

— Така ли? Разкажи ми.

Като преглътна последната хапка от сандвича си, заедно с голяма глътка бира, той обясни. Знаеше, че само се бави, че отлага неизбежното. Но не можеше да не се въздържи. Когато се отнасяше за тази жена, не можеше да не изпитва желание да я предпази.

— Свел съм подозренията до двама...

— Познавам ли ги?

— Може би. Конърс и Ренко. И двамата имат нужда от пари. Конърс — за двете издръжки, които плаща, и за младата сладурана, с която се е захванал наскоро. Ренко — за втората ипотека, за разносните по образованието на децата му в колежа, за таксата за старческия дом на баща му. И за един дълг от комар, който е пресушил другите му финанси.

— О... значи във всички случаи опира до пари?

— Не във всички. Може да има емоционални причини зад промишления шпионаж. Жадуване за власт или слава. Отмъщение.

— Отмъщение? Отмъщение за какво? Татко никога не е наранил живо същество!

— Не казвам, че тук се касае за отмъщение, Рейчъл — подчерта Джим меко. — Просто това е един от няколкото възможни мотива. Може да се окаже, че в някой по-ранен етап баща ти неумишлено е наранил някого.

— Баща ми е олицетворение на вежливостта. Той не би...

— Знам — гласът отново звучеше успокояващо. — Но човек не изгражда корпорация като Ес Кей Ти, без да назначава и уволнява, без да приема едни предложения и да отхвърля други, без да се конкурира за продажби с други компании. Винаги съществува възможността

някъде в миналото някой да е бил наранен. Да е изпитвал завист. И да се е спотайвал в изчакване на подходящия момент, за да си го върне.

Хладни тръпки побиха Рейчъл. Някъде в миналото, бе казал Джим. После в съзнанието ѝ изплува гласът на баща ѝ, неясен заради съня, но все пак доловим. Не си тръгвай, Рут. Ще се оправим... Той греши за това. Ти грешиш... Но това, което имаме... и бебето ни...

— Рейчъл?

Тя бързо вдигна поглед.

— Хм?

— Къде беше? — гласът на Джим бе неописуемо мек и изпълнен със загриженост. — Изведнъж се отнесе... беше някъде другаде.

— Върнах се — отвърна тя колебливо. — Нищо особено.

— Сигурна ли си?

Тя кимна, като бавно възвръщаше увереността си.

— Значи е Конърс или Ренко?

Веднага, макар и неохотно, той прие нейното увъртане.

— Конърс или Ренко. Деветдесет и пет процента съм сигурен.

— Само деветдесет и пет? — попита тя престолено весело. — Кога ще си изясниш останалите пет?

— Когато случаят е окончателно приключен.

— И кога ще бъде това?

Той присви рамене.

— Надявам се — в следващия месец или два. Чипът, регулиращ напояването, трябваше да бъде представен през ноември. Баща ти премести датата през септември. Очите ѝ се разшириха.

— Но как ще успее? Той и така работи до пълно изтощение.

Джим се прокашля, готов да се съгласи и да започне темата за здравето на Том Бюсек. Но Рейчъл бързо продължи, преди той да успее да се намеси:

— И какво ще ти покажат следващите месец-два? Какво търсиш?

— Това, от което се нуждая, са конкретните доказателства, за които ти говорих по-рано. Ако приемем, че един от тези двама мъже продава схемите на някоя конкурентна фирма, на мен ми трябва снимки от срещите помежду им и доказателство, че се дават пари в отплата.

— Трябва да ги хванеш, когато го правят?

— Ако е възможно — да. Но не е особено вероятно двама крадци да застанат насред някоя оживена улица, за да си разменят пари срещу схеми, така че да бъдат заснети за доказателство — като предугади следващия ѝ въпрос, той продължи: — Това, което правя, е да ги държа под наблюдение, да следя къде ходят, да проверявам баланса на банковите им сметки, да седя с часове пред домовете им, за да ги проследя, когато излизат вечер.

Тя се намръщи заради мисълта, че той е толкова зает.

— Как успяваш да следиш и двамата?

— Имам партньор.

— Ясно. И твоят... партньор също ли работи в тясна връзка с татко?

— Не, само аз работя в Ес Кей Ти. За всеки, който се интересува, аз съм правителствен координатор, изпратен да помогне да се ускори пускането на чипа. Това, което се надяваме да направим, е да накараме престъпника да нервничи. Да избърза. Да го принудим да действа. Да го накараме да направи грешка.

Рейчъл внимателно наблюдаваше Джим, очарована от въодушевлението му. Като се пренебрегнат червените ферарита, тя бе смятала, че частните детективи са суховати, безчувствени същества с безизразни гласове, които се крият в сенките, миришат на застоял тютюнев дим и имат белези и придобити дефекти, с които се гордеят като с медал за храброст. Джим Гътри не бе нищо подобно.

— Ти обичаш работата си, нали?

Той се усмихна виновно.

— Би трябвало, щом прекарвам толкова много време, като я върша — когато Рейчъл се засмя, той наведе глава настрани. — И какво толкова смешно има?

— Нищо. Просто току-що изрецитира една от любимите ми готови фрази — тя заговори с дебел глас, престорено сериозно и продължи с имитацията си: — „Сигурно обичате да свирите на флейта, мис Бюсек.“ — после възвърна нормалното звучене на гласа си, въпреки че поукраси добре тренираната фраза: — „Би трябвало, щом прекарвам в свирене толкова време.“ — помежду им премина искра на взаимно разбиране. — А добър ли си в това, което вършиш? — попита тя.

— Надявам се. Клиентите ми ме търсят вече повече от петнадесет години.

— А доволни ли си тръгват?

— Ами — повлече той — не бих казал със сигурност. Например, когато някой мъж ми плаща да разбере дали жена му му изневерява, се вбесява, когато му дам доказателства, че е така. Или когато адвокатът на обвиняемия в дело за убийство ме наеме да открива доказателства в защита на довереника му, а открива, че моите доказателства само потвърждават вината на неговия човек.

— Какво става в такъв случай?

— Всъщност нищо. Адвокатът знае по-добре истината и може да планира по-ефективно как да действа.

— За да отърве виновния?

Той поклати глава:

— За да се погрижи правата на клиента му да бъдат напълно защитени. Ако човекът е виновен, почти сигурно е, че ще си получи заслуженото.

Тя се замисли за минута.

— Убеден ли си, че работата ти не е безцелна?

— Наистина съм убеден. Дори когато резултатите не са в твоя полза, пак има смисъл. Например с изчезналите хора. Някой, който е изчезнал от лицето на земята... И се оказва мъртъв. Това откритие може да се окаже съсипващо. Но не е ли по-добре да знаеш, отколкото да продължаваш да си в неизвестност?

Рейчъл потрепери от уместността на въпроса. Това бе същият въпрос, който тя си задаваше вече от месеци. Беше ли жива майка ѝ?

— Предполагам, че е така — промърмори тя отнесено. — Но си прав, че може да се окаже съсипващо.

Играта на чувствата по лицето ѝ привлече вниманието на Джим. Сякаш тя се бе поставила на мястото на този хипотетичен клиент и чувстваше болката му като своя собствена. Странно... хората обичайно изпитваха по-скоро съчувствие, отколкото готовност да се поставят на мястото на другия.

— Това понякога притеснява ли те? — попита тя съвсем тихо.

Той я гледа втренчено за минута, преди да се съсредоточи върху пяната, която бе оставила пръстен по ръба на халбата.

— Би трябвало да кажа не. Това е очакваният образ, нали? — не говореше с горчивина, просто говореше без заобикалки. Обаче, когато продължи, в гласа му се долавяше известна неохота и изненадваща уязвимост: — Но да, притеснява ме. Има прекалено много мъка по света. Понякога си мисля, че виждам прекалено много от нея. Някои неща — махна с ръка, сякаш отхвърля нещо — остават зад гърба ми. Други не ме напускат. Като мъртвите деца. Пропилян живот. Истинска болка.

Истинска болка. Рейчъл го чу и се замисли над думите му. Може би изпитваше самосъжаление. Може би щеше да бъде още по-лошо, ако бе имала майка през всичките тези години, ако бе разчитала на нея, бе я обичала само за да я загуби сега... или следващата седмица, или следващата година. Това би било истинска болка... Точно както би било, ако нещо се случеше с баща ѝ, когото тъй силно обичаше.

— Не за да сменя темата — започна тя бавно, — но след всичко това все още не съм сигурна защо си дошъл в Чикаго. Татко знаеше, че ще се прибере у дома след три седмици. А не ми е споменал нищо по телефона — сбърчи вежди. — Не е типично да изпраща някого да изпълни някаква негова поръчка.

Джим попадна на несигурна почва.

— Той не ме изпрати. Аз сам дойдох.

Отне ѝ минута да реагира на чутото.

— Искаш да кажеш, че той не знае, че си тук? — това вече не звучеше типично за баща ѝ.

— Мисля, че той подозираше, че ще дойда, след като прекарах толкова време да го убеждавам сам да ти каже. Може да не знае, че съм тук точно сега, но и не направи нищо, за да ме спре, когато аз... когато започнах да чета наопаки.

Опитът му да се пошегува не успя. Рейчъл бе по-разтревожена от всякога.

— Но защо? Защо да не ми каже той?

— Не искаше да те тревожи.

— Но ти си решил, че трябва да знам. Защо?

— Защото се тревожа, Рейчъл.

— За проекта? — попита тя, но тревогата ѝ бе насочена другаде. Имаше още нещо. Знаеше го.

— За баща ти.

— Какво му има на татко? Джим?

Ръцете ѝ се впиха в масата. Джим ги покри със своите.

— Работи прекалено много — каза той възможно най-внимателно. — Не е добре.

Рейчъл отвори широко очи:

— Какво му има?

— Сърцето му не е добре. Лекарите настояват да се оперира.

— Да се оперира? Как... да се оперира?

Бе стигнал прекалено далеч, за да спре. Тя бе възрастна и имаше право да знае истината.

— Препоръчват троен байпас.

Очите ѝ се взряха в него невиждащи, после се сведоха към масата. Без да осъзнава, тя завъртя ръцете си с дланите нагоре и потърси неговите.

— Троен байпас? Божичко! — тя поклати невярващо глава и златистата коса падна на раменете ѝ. Джим се протегна да я отметне, но тя бе прекалено вцепенена да забележи. — Нямах представа... Изглеждаше съвсем добре.

— Кога го видя за последен път?

— Преди шест седмици. Но се чуваме по телефона всяка седмица. Говорих с него миналата неделя — тя вдигна очи в негодувание. — Той говореше ентузиазирано за проекта. Просто не спираше да говори за него.

— Беше припаднал на работното си място два дни преди това. Говореше ти от леглото си в болницата.

— Но... това е невъзможно! Разбираш ли, аз му се обаждам — думите ѝ заглъхнаха, като си спомни, че последната седмица не бе станало така.

— Той ли ти се обади? — попита Джим внимателно.

Чак след известно време тя кимна тъжно.

— Тогава не ми направи впечатление, когато баща ми ми каза, че искал да ме чуе по-рано. Звучеше толкова развълнуван. Приех, че просто е в добро настроение — с една колеблива въздишка тя издърпа ръце от неговите и допря пръсти до слепоочията си. — Не мога да повярвам... Винаги е бил толкова силен.

— Той е силен, Рейчъл. Поне духовно. Но това е само част от проблема. Точно заради това дойдох да говоря с теб. Отказва да се

подложи на операцията. Поне засега. Казва, че моментът е прекалено критичен за Ес Кей Ти. Някой трябва да го вразуми. Аз направих всичко възможно, но съм просто някой, който се е привързал към него през последните два месеца. Твоите аргументи, от друга страна, може да се окажат по-убедителни.

— Съмнявам се, при положение че изобщо не е искал аз да науча — тя поклати глава невярващо. — Сърцето му...

— Сърцето му. Имал е болки в гърдите от една седмица, преди да припадне. Според лекарите няма начин да изчака четири или пет месеца за операцията. Ти трябва да го убедиш в това.

— И мислиш, че ще ме послуша?

Джим я погледна сериозно.

— Ти си дъщеря му. Ти си всичко, което той има.

Думите му имаха поразително въздействие върху нея и незабавно поставиха върху лицето на Рейчъл отпечатъка на нещастieto. Тя местеше поглед от сериозното изражение на Джим към масата, после към непознатите в далечния край на залата. Не ги познаваше по-добре, отколкото познаваше хората, с които бе вечеряла предната вечер, или по-предната, или предната седмица. Непознати, които не биха узнали, ако умреше в съня си някоя нощ в хотелската си стая. Том Бюсек би узнал.

Чувстваше се самотна и повече от всякога осъзнаваше, че е смъртна. Прошепна дрезгаво:

— Трябва да тръгвам.

Преди Джим да я последва, тя бе станала от стола си и бе побягнала към вратата. Когато сервитьорката я погледна въпросително, тя измърмори:

— Стая 3205. Включете го в сметката ми — после се втурна покрай нея, като единствената ѝ мисъл бе, че трябва бързо да направи няколко неща.

Озовала се в уединението на стаята си, тя взе слушалката на телефона и набра директно Чапъл Хил. Бе почти един часът през нощта. Каза си, че ще понесе с радост недоволството на баща си, ако той вдигне телефона и отрече историята на Джим.

Телефонът звънна три-четири пъти, преди нежен сънен глас да отговори в крайна сметка:

— Домът на Бюсек.

— Мисис Франсис? Рейчъл е.

— Рейчъл? — гласът се повиши: — Всичко наред ли е?

— Точно това исках да ви попитам. Татко... Там ли е? — последва пауза, сама по себе си отговор, преди икономката да заговори.

— Не. Той е...

Рейчъл осъзна, че Гъртруд Франсис сигурно е била накарана да се закълне да пази тайната.

— В болница?

Значи бе вярно. Надеждите ѝ се сринаха от тридесет и втория етаж, на който се намираще, до земята. И даже по-отвисоко.

— Как е тази вечер?

Доловимо облекчена, че тайната е разкрита, мисис Франсис стана по-смела:

— Още е изтощен и слаб. Правят му разни изследвания, за които не го е грижа. Но звучеше по-бодро, когато се обади тази вечер. Рейчъл, ти как узна?

— Имах посетител.

— Мистър Гътри? — тя въздъхна. — Слава богу, че той най-накрая взе нещата в свои ръце. Казвам ти, никак не му беше лесно с баща ти.

— Джим е идвал в къщата?

— Няколко вечери седмично. Той и баща ти се затваряха в кабинета да умуват там, каквото си умуват. Мистър Гътри постоянно му говореше да почива, да не се напруга толкова, да остави грижите на него. Но баща ти е голям инат.

След като бе научила това, заради което се бе обадила, и даже повече, Рейчъл усети, че мислите ѝ препускат в друга посока и успя що-годе вежливо да приключи разговора. В главата ѝ цареше пълна бъркотия. Отново вдигна слушалката и набра стаята на Рон. Той трябваше да научи за плановете ѝ.

— Рон?

— Рейчъл? Опитах да ти се обадя преди малко. Всичко наред ли е?

— Всъщност не. Рон, трябва да си отида у дома за два-три дни.

Последва мълчание, после прокашляне. Рейчъл можеше да си представи как Рон подръпва възела на вратовръзката си. В неизменната

си униформа от панталон, блейзър и вратовръзка, той винаги изглеждаше по-официален от музикантите. Тя почти подозираше, че той се нуждае от вратовръзката си, за да я стяга, разхлабва, размахва, когато бе в съответното настроение. Тя бе единственият му отдушник на напрежение.

— Какво не е наред, Рейчъл? — Рон Линч имаше две главни грижи: музикантите и графика си. Докато някои от музикантите от „Монтаж“ бяха за него втора цигулка след графика му, с Рейчъл не бе така. Рон, както и всички останали, я обожаваше.

— Баща ми. Болен е.

— О, скъпа! Съжалявам. Нещо сериозно ли е?

— Сърцето му — почувства се вцепенена. Думите ѝ звучаха като картонени, плоски и безизразни. — Току-що научих. Ще взема първия самолет утре сутринта.

— Удар ли е получил?

— Не... не мисля. Но лекарите настояват да се оперира.

— Сега?

Тя отново се поколеба.

— Така мисля. Не знам всички подробности — знаеше толкова малко, че това я тревожеше.

— А... Индианаполис?

— Ще бъда там. Ще дойда със самолет директно от вкъщи. Обясни на другите какво е станало, моля те, Рон. Аз ще се обадя да ти кажа как вървят нещата.

— Направи го, скъпа. Хей, имаш ли нужда от помощ? Имаш ли резервации и така нататък?

Тя още не бе помислила за това.

— Не. Но ще ги направя.

— Искаш ли аз да свърша това?

В тъжната ѝ усмивка се събра цялата признателност, на която бе способна в този момент.

— Благодаря, Рон, но мога да се справя. Трябва ми нещо да ангажира мислите ми. Иначе ще рухна, а Бог ми е свидетел — не мога да си позволя това.

— Бог ти е свидетел, че можеш, въпреки че никога не съм те виждал да го правиш! — точно това бе за него тайната на Рейчъл Бюсек — деликатна, почти чуплива жена с вълшебна флейта и чувство

за самоконтрол и дисциплина, които съперничеха на най-големите стоици. Той въздъхна тъжно. — Ако размислиш и искаш да свърша нещо, знаеш къде съм — само се надяваше. После се сети и попита тихо: — Онзи тип Гътри ли беше?

— Моля?

— Тим Гътри.

— Джим — ако имаше нещо, което Рон никога не правеше, то бе да бърка имена, освен нарочно.

— Той ли ти събщи новината?

— Да.

— Хм. Изглеждаше съвсем щастлив на партито.

— Не беше времето и мястото да ми го каже.

Нямаше ли и едно телефонно обаждане да свърши работа, замисли се Рон. Но, по дяволите, не би могъл да обвинява човека. Не предложи ли сам той помощта си преди минута?

— Значи е сериозно?

Гласът на Рейчъл стана още по-тъжен. Това бе първата проява на емоции, която той чуваше от нея.

— Не знам. Точно затова трябва да си отида вкъщи. Просто не знам. И няма да мога да дишам спокойно, докато сама не видя как е положението.

— Добре, скъпа. Отиди си вкъщи и се успокой. Ако има някакъв проблем, обади ми се.

Тя издиша дълбоко, докато се овладяваше.

— Благодаря, Рон, ще се обадя — тънкият ѝ показалец прекъсна връзката, после натисна „О“.

— Оператор. Мога ли да ви помогна?

— Тъъ... да. Искам номера на... — в коя болница беше баща ѝ?
— На... — и кой беше лекарят му?

— Да?

— Извинете — промърмори тя. — Няма значение — отчаяна, остави слушалката да падне на мястото си.

Сякаш като ехо се чу леко почукване на вратата. Очите ѝ се стрелнаха към широката дървена врата със залепените на нея добре познати указания за противопожарна сигурност и срок за напускане на стаята. Колко ѝ бяха омръзнали хотелските стаи! Сега повече от всичко искаше да си е у дома.

После отново се почука — колебливо потропване, придружено от тихо повикване:

— Рейчъл?

Беше неизбежно Джим Гътри да не предизвика мисли за дома. Така бе станало от самото начало, когато го бе забелязала в другия край на стаята, без да знае кой е, и си бе помислила, че е привлекателен.

— Рейчъл?

Без повече да се замисля, тя отиде до вратата и я отвори. Като привлечени от магнит очите ѝ се повдигнаха към неговите и нежната загриженост, която срещнаха, ги задържа така настойчиво, че въпреки нежеланието на Рейчъл, започнаха да разтапят нейното вцепенение. Той бе реалността, в която тя трябваше да повярва. Той бе тук, бе изминал целия път от дома с единствената цел да ѝ съобщи новината за баща ѝ.

Ръката потрепери върху бравата в отражение на вътрешното ѝ напрежение. Очите ѝ се навлажниха. Тя се обърна с гръб, за да скрие изблика на чувства и бавно тръгна към далечния прозорец, опитвайки се да запази спокойствие. Чу как вратата тихо се затваря, чу шумоленето на дънките му, докато той отиде при масичката за кафе и остави книжната кесия, която носеше. Погледна през рамо и го видя да вади две пластмасови чашки, да маха капациите им и да тръгва към нея с тази, в която имаше по-светла течност.

— Чай — каза той просто. — Може да помогне.

Буцата в гърлото ѝ пречеше да говори. Тя кимна, взе чашата от него и отново се обърна към гледката, която представляваше Чикаго нощем — бездна, в която тук-там проблясват светлилки. Градът беше тъмен и безличен и в него не можеше да се намери особена утеха за жена, която се чувстваше внезапно разтърсена из основи. Като сведе поглед, Рейчъл започна да отпива от чая. Обилното количество захар, с което бе подсладен, ѝ поддейства успокояващо. Накрая пак се обърна към Джим, който се бе изтегнал удобно в един стол, пиеше кафето си и я наблюдаваше.

— Съжалявам — изрече тя, когато най-после овладя гласа си. — Постъпих много грубо долу, като си тръгнах така. Не беше твоя вината...

— Няма нужда да се извиняваш. Беше разстроена. Трябваше ти време — той отпи от кафето си. — Обади ли се вкъщи?

— Да. Но... ти как разбра?

— Ако бях на твое място и един напълно непознат се появеше с такава новина, както аз тази вечер, и аз щях да телефонирам у дома. Как е той?

— Мисис Франсис мисли, че звучал по-бодро днес следобед. Щях да се обадя в болницата, но...

— Лежи в Университетската болница „Дюк“. Лекуващият му лекар е доктор Реймънд Болкън, специалист по сърдечни болести. Той е много добър.

Рейчъл кимна, после заговори по-решително:

— Защо не ми каза по-рано? Чувствам се ужасно... Как се мотахме на връщане от концертната зала, как седнахме да вечеряме, сякаш всичко е наред. Трябваше да ми кажеш!

— Къде? — попита той спокойно. — На приема? Или в онази тъмна алея после? Освен това нищо не може да се направи до сутринта.

Кротката му логика отне цялата енергия на мимолетния ѝ изблик на гняв. Притисна до болка слепоочието си.

— Не — прошепна. — Предполагам, че не може. По дяволите! — ръката ѝ безцелно се стрелна във въздуха и пак се отпусна. — Извинявай. Не е твоя вината, че баща ми е болен — тя погледна към Джим и го видя как потупва празното кресло до себе си. Почувства се без сили, прие мълчаливото му предложение и потъна дълбоко в меките възглавници. — Благодаря за чая.

— Удоволствието е мое.

— Как позна, че го предпочитам пред кафето?

Той се усмихна лукаво:

— Просто предположение.

Тя изглеждаше прекалено деликатна за по-силната течност, въпреки че не посмя да го изрече.

— А стаята ми... Как разбра номера? — тя знаеше, че от хотела в никакъв случай не биха предоставили тази информация.

— Исках да платя за вечерята. Когато сервитьорката ми върна сметката, видях, че там вече е написан номерът на стаята ти.

— Хитро — промърмори Рейчъл и откъсна очи от неговия кехлибаренозлатист поглед. Беше прекалено топъл, прекалено въздействащ, прекалено... разсейващ. Сведе глава и се опита да се успокои. — Той е трябвало да ми каже. Аз трябва да съм с него.

— Ти си имаш свой собствен живот. Том се гордее с това, което правиш.

— Но нещата трябва да се степенуват — до известна степен тя се чувстваше засегната, че баща ѝ не бе пожелал да бъде с него. — Семейството е неоченимо нещо. Той трябва да го знае. Това, което е направил, е... егоистично.

— Не бъди прекалено строга с него, Рейчъл. Направил го е, защото те обича. Бъди благодарна, че е постъпил така. Не разбираш ли — той е толкова щедър, като се лишава от компанията ти за такива дълги периоди от време.

— Щедър? — повтори тя тъжно, после се насили да се засмее и заби поглед в дебелия килим. — Понякога ми се иска да не е толкова „щедър“ — щеше да ѝ харесва да си стои повече у дома.

— Искаш да кажеш, че... не ти харесва да свириш с „Монтаж“? Чак тогава тя осъзна какво бе казал. Бързо вдигна глава.

— О, харесва ми! Страхотно ми харесва. Когато свиря на флейтата си, съм на седмото небе. Просто... останалото време — по дълбоко дъх, после уморено издиша. — Чувствам се самотна.

Джим допи кафето си и се протегна да остави чашката на ниската масичка. Остана наведен, с подпрени на коленете си лакти, в поза, пълна с безразличие. Но в погледа, който срещна нейния, нямаше никакво безразличие.

— Няма ли някой, който е по-специален за теб?

— По време на турнето? Как си го представяш?

— Ами шестима музиканти плюс Рон. Никаква връзка?

— Разбира се. Ние сме приятели. И те са чудесни. Всички — дори Пийт бе останал истински приятел, в известен смисъл даже го чувстваше по-близък от останалите. — Но... те са ми колеги. Това е различно.

— Различно... — гласът му звучеше замислено. — Както да затвориш вратата вечер и да се озовеш съвсем сама?

Тя се зачуди дали той знаеше, дали разбираше.

— Да — прошепна меко, без да може да помръдне, когато той се протегна да погали бузата ѝ. Изведнъж бе съвсем близо, огромен и успокояващ. Докато само допреди минута ѝ бе студено, докосването му я стопли. Докато само преди минута се чувстваше самотна, близостта му я успокои.

— Познавам това чувство — промърмори той, а пръстите му проследиха нежната извивка на ухото ѝ. Погледът проследи ръката му, после сам се плъзна по мекотата на бузата ѝ, по леко вирнатото носле, по нежната извивка на розовите ѝ устни. Но очите ѝ го очароваха най-много. Те загатваха за всичко, което се криеше в нея. Зад тъгата и самотата имаше такава способност да обича, да бъде щастлива.

Джим си пое дълбоко дъх, без да осъзнава, че Рейчъл почти не диша.

— Рейчъл... Рейчъл... — почти изстена той. — Сега не му е времето.

Уловена от магията на момента, тя машинално поклати глава. Докато едната ѝ половина жадуваше за чувствена забрава, другата ѝ половина осъзнаваше, че сега не беше нито времето, нито мястото. Затвори очи и отпусна глава, сложи ръката си върху ръката на Джим за минута, като вдишваше дълбоко мъжкия аромат на кожата му, после издърпа ръката му в скута си.

— Искам да взема първия самолет за вкъщи утре сутрин. Вече казах на Рон. По-добре да се обадя на летището.

— Аз ще го направя. Ти допий чая си.

Чувстваше определена слабост в коленете и не се възпротиви. Вместо това проследи как Джим става от стола си, отива при телефона до леглото и набира първо номера на централата, а после този на летището. Рейчъл изучаваше високата му фигура, тъмната му коса, широкия му гръб и изведнъж осъзна, че той вече не бе с пътната си чанта и се зачуди къде е отседнал. Неволно погледът ѝ се плъзна към леглото. То бе достатъчно голямо. Само тя да беше достатъчно жена!

— Има полет в седем и двадесет — извика той, подпрял слушалката под брадичката си. — Това добре ли е?

Изтръгната от унеса си, тя кимна. Той каза още нещо в слушалката, после затвори и се обърна към нея:

— Уредени сме.

— Ти идваш с мен?

— Ако нямаш нищо против.

Как би могла да има нещо против, когато по обясними причини този мъж изглеждаше най-светлата точка на хоризонта ѝ?

— Разбира се, че не — каза тихо и си спомни как той бе прогонил усещането ѝ за самота. Утре щеше да се нуждае от това. Днес... Минаваше един и тридесет сутринта.

Сякаш чул мислите ѝ, Джим погледна часовника си, широка кожена каишка и златен циферблат, които обгръщаха тънката му китка.

— Трябва да тръгнем оттук в шест. Какво ще кажеш да те събудя в пет и петнайсет?

Тя си имаше будилник, но не го каза. Също така знаеше, че може да си поръча събуждане от рецепцията.

— Чудесно — отвърна и се молеше копнежът, който гореше в нея, да не бе видим на повърхността. Повече от четири години бе държала този копнеж в покой. Защо точно сега се бе пробудил?

След като безкрайно дълго се гледаха един друг, Джим нежно я придърпа от стола ѝ, обви ръка около кръста ѝ, както бе направил на приема, и я поведе към вратата. Там се обърна към нея, постави ръце на раменете ѝ и се взря в очите ѝ, които — за негово удивление — имаха плътния цвят на шоколад и разкриваха толкова много от душевността ѝ.

— И нашият ден ще дойде, Рейчъл — прошепна дрезгаво. Ръцете му се повдигнаха и обхванаха лицето ѝ. Наведе се бавно и докосна с устни веждата ѝ.

Рейчъл затвори очи да се наслади на докосването. Бе изключително нежно и съблазнително с притаената си сила. Той стоеше пред нея, мускулестото му тяло почти не се допираше до нейното, но Джим успяваше да пробуди топлината в нея, онази особена жар, която се излъчваше от най-женствената точка на съществуването ѝ. Чуваше неравномерния му дъх, усещаше лекото треперене на ръцете му. И се почувства значима и желана. Беше почти достатъчно да я накара да се замисли дали този път ще се получи.

— Значи в пет и петнайсет? — попита, като се отдръпна само на косъм от нея, за да погледне отново лицето ѝ.

Тя неохотно отвори очи. Мечтата бе толкова прекрасна.

— Пет и петнайсет.

— Лека нощ — прошепна той и се протегна към бравата, за да отвори вратата.

— Чакай! — гласът ѝ стресна и двамата. — Къде отиваш? Искам да кажа, къде си отседнал? Имаш ли стая?

Доволната му усмивка накара иглички да преминат по гърба ѝ.

— Аз съм на... — той спря, извади от джоба си ключ и прочете табелката му — ... двадесет и втория етаж — палецът и показалецът му нежно целунаха мекия край на ухото ѝ. — Хайде поспи. Аз ще се оправя.

Предположи, че той ще се справи, въпреки че се съмняваше, че самата тя ще успее да поспи. Главата ѝ бучеше, мислите ѝ трескаво препускаха в различни посоки. Горещата вана ѝ помогна малко, както и това, че послуша любимата си касета на Джеймс Голуей. Но най-голямо облекчение изпита, когато извади флейтата си от чантата, облегна се на таблата на леглото, затвори очи и засвири съвсем тихо. От време на време разпознаваше по някой мотив. В повечето време звуците просто се лееха свободно и изразяваха чувствата ѝ.

Ако Джим бе останал до вратата, можеше да чуе гласа ѝ — преобразен в звуците на флейтата, — който разказваше за тревогите и копнежите ѝ. Може бе щеше да се трогне, както по-рано вечерта, от дълбочината на чувствата ѝ. Може би щеше да бъде изкаран извън границите на безспорния си самоконтрол.

Но той не бе останал в коридора. Беше на двадесет и втория етаж и бе потърсил спасение в сто лицеви опори и студен душ.

ТРЕТА ГЛАВА

След по-малко от три часа сън Рейчъл чу телефона до леглото ѝ да звъни. Изтощена и все още в блажена забрава, тя се протегна към слушалката. Наложил се да чуе как плътният глас от другата страна на линията повтаря нещо няколко пъти, преди реалността да изплува на повърхността.

— Рейчъл... стана ли? — тишина. — Рейчъл? Джим е. Събуждай се, скъпа — галювното обръщение се изплъзна като продължение на съня, който Джим сънуваше, когато будилникът му забуча. — Пет и петнайсет е... Рейчъл?

Спомни си всичко с рязка болка в стомаха.

— Ъ-хъ.

— Станали?

— Ъ-хъ.

— Ще дойда да те взема в шест. Добре ли е?

— Ъ-хъ.

— Дотогава.

Тя остави слушалката и пипнешком потърси ключа на лампата. Рязката светлина само освети фактите от предишния ден, така че тя бързо я изгаси и се отпусна в леглото, опитвайки се да подреди мислите си. Джим... топъл, мил, вълнуващ. И... баща ѝ.

Той бе болен. Тя щеше да вземе самолета за вкъщи, за да го види.

Издърпа краката си от топлото легло и седна, отметна с две ръце косата от лицето си и се взря в тъмнината. После, с увереността на човек, свикнал да посреща и добро, и зло, изчезна в банята.

Точно в шест Джим почука на вратата. С един последен поглед в огледалото Рейчъл се убеди, че няма да разочарова с външния си вид нито него, нито баща си. Бе облякла елегантен ленен костюм, чиято пола и късо сако с бухнали ръкави придаваха мекота на тънката ѝ фигура, точно както бледорозовият цвят на страните ѝ смекчаваше бледнината на лицето. Тук бе помогнал гримът, коректор за сенките под очите, равномерно нанесен слой пудра, преливащи нюанси на руж,

за да се подчертаят скулите, бледовиолетови сенки, по-тъмен молив и спирала, за да се освежат очите. Русата ѝ коса бе сресана назад и част от нея бе захваната високо с красива шнола, а останалата падаше свободно на раменете ѝ.

Добре поне, че не изглежда толкова зле, колкото се чувстваше.

Ръката ѝ се поколеба за миг на дръжката на бравата, преди решително да я натисне. Усещаше напрежение в стомаха си. Прехапа долната си устна и бавно повдигна глава към него. Бе също толкова красив, колкото образът, обсебвал мислите ѝ през краткото време, откакто се бяха разделили. Току-що се бе обръснал и кожата му грееше с хубавия си тен. Току-що бе измил косата си и тя блестеше в тъмен махагон. Току-що си бе взел душ и миришеше на чистота и мъжественост. Присъствието му незабавно ѝ вдъхна утеха.

— Готова ли си? — попита я, като погледна към двата големи куфара до леглото.

Тя проследи погледа му.

— Рон ще вземе тези в Индианаполис с групата — тя прекоси стаята до една по-малка пътна чанта, която беше върху тоалетката, и закопча ципа ѝ.

— Ще взема това със себе си — едва бе успяла да преметне дръжката на чантата на рамото си, когато Джим я издърпа и я метна на своето. — Но ти си имаш чанта... — опита се да възрази тя, като погледна вече познатия ѝ пътен сак.

— И достатъчно широко рамо, за да нося две — съвсем уверено бе наместил едната дръжка върху другата и двете чанти висяха от лявата му страна. — Искам да кажа — заговори той провлечено, като се присмиваше на себе си, — че за него трябва да има някакво практично приложение.

Неуверена усмивка се прокрадна на устните ѝ.

— Както се чувствам, може да се нуждая и от двете ти рамена преди края на деня.

— На твоє разположение са — отвърна той и задържа погледа ѝ за един кратък, но много наситен емоционален момент, преди неохотно да огледа стаята. — Прибра ли всичко?

Рейчъл си пое дъх и се протегна към дамската си чантичка.

— Ъ-хъ. Вече проверих. След толкова много хотелски стаи мисля, че мога да се справя и насън.

Той стисна малката ѝ хладна ръка в своята голяма и топла ръка и я поведе към коридора.

— Успя ли да поспиш?

— Малко.

— Но не добре — виждаше умората ѝ — повече вътре в нея, отколкото външно проявена. Очите ѝ разкриваха толкова много.

— Не.

В дъното на коридора той натисна бутона на асансьора. Вратата веднага се плъзна и се отвори. Асансьорът не бе помръднал, откакто той го бе използвал. Защо не можеше това пътуване да бе останало еднопосочно...

Когато асансьорът започна да се спуска надолу, Джим погледна Рейчъл. Тревогата ѝ бе съвсем очевидна.

— Горе главата! — каза, докато нежно разтриваше рамото ѝ. — Ще се почувстваш по-добре, като видиш Том. Човек винаги си представя най-лошото.

Леко смръщване хвърли сянка върху прекрасната ѝ кожа и тя го погледна въпросително. После осъзна, че той е прав и кимна.

Пристигнаха на летището навреме, можеха да закусят набързо, преди да се качат на самолета.

— Само това ли искаш? — Джим хвърли недоверчив поглед към чая и препечената филийка, които изглеждаха съвсем незначителни в сравнение с неговите бъркани яйца, наденички и кифлички.

Тя се усмихна извинително:

— Не мисля, че мога да ям. И това ми е достатъчно.

— Не ти става лошо от летенето, нали? — попита той престорено небрежно.

— Бих си имала доста проблеми, ако е така. Ние сме постоянно във въздуха — летим от концерт на концерт. Не. Не е това причината — и двамата знаеха коя бе причината. Тя сбърчи нос и повдигна филийката, сякаш е лекарство, после отново я остави в чинийката, защото си спомни накъде бе тръгнала. — Той всъщност получи ли удар?

— Не. И това е добре. Един удар щеше да отслаби силите му и да повиши риска при операцията.

— Тя и така е рискована.

— Както и летенето със самолет... Изпий си чая.

Разговорът им бе разпокъсан, но мълчанието не ги караше да се чувстват неудобно. Тъй като излитането приближаваше, започнаха да ядат бързо. Или поне Джим. Рейчъл обърна по-голямо внимание на чая, отколкото на препечената си филийка, сякаш бе погълната от бледокехлибарения му оттенък. Доволен, че може да я гледа, Джим уважи нуждата ѝ от мълчание. Правеше му впечатление като определено затворен човек и като си спомни стеснителността, която прозираше в усмивката ѝ от време на време, той се замисли дали се дължи на факта, че е човек на изкуството, или на това, че е прекарала самотно детство в голяма къща единствено в компанията на баща си и икономката. Толкова различно от собственото му детство, толкова коренно различно.

По настояване на Джим, след като той бе огледал всички свободни двойки места, седнаха в задната половина на самолета, точно над крилото. Със затворени очи и глава, притисната към облегалката, Рейчъл почти не забеляза излитането, което бе доста гладко и навреме. Мислите ѝ съвсем не течаха така гладко и тя бързо отвори очи, за да се успокои, че Джим е до нея. Като го погледна така неочаквано, забеляза в изражението му изненадващо напрежение.

— Какво има? — попита шепнешком и чак тогава осъзна колко много разчита на подкрепата му.

Той веднага се стресна, погледна я с лукава усмивка и отвърна провлечено:

— Ами... нищо. Нищо. Аз просто... мислех си за един случай, с който трябва да се справя, като се върна. Доста е заплетен.

— Мислех, че работиш за татко.

— Работя.

— Значи работиш по няколко случая едновременно?

— Трябва. Финансовата страна на живота го налага.

— Не става ли прекалено сложно?

— Всъщност не. Освен ако не съм на постоянно наблюдение или извън града по някаква работа. Тогава със сигурност става сложно. Но в повечето случаи наблюдението е нощем. А и не пътувам кой знае колко често. Така че имам достатъчно свободни дни. В действителност много трудно е да се работи усилено само по един случай. Имам предвид това, че има забавяния. Мога да чакам дни наред за едно телефонно обаждане, което ще направи пробив в случая. Или да

получа информация за нещо, което не търпи никакво развитие три седмици. Междувременно ми трябва нещо друго, с което да съм зает — засмя се. — Никога не ми е понасяло добре свободното време.

— Така ли? — попита тя, като се наслаждаваше на звученето на гласа му. Това я отвличаше от мислите ѝ. Гласът му бе гладък и плътен като тъмносиньо кадифе. — Какво правиш все пак в свободното си време?

В очите му проблеснаха игриви пламъчета:

— По-рано си търсех белята. Не бях точно най-примерното дете в квартала.

— Къде си израснал?

— Бруклин.

— Бруклин! Но аз си мислех, че си южняк! Нямах бруклински акцент.

Той заговори на такъв акцент много изразително:

— Акцентът си е акцент — като глазурата върху тортата. Ню Йорк може да е в кръвта ми, но лесно изчезва от езика ми — така и направи. — Всъщност не е никак трудно. Аз съм от хората, които долавят тънките разлики в речта. Събери ме с някой лондончанин — той превключи на британски акцент — и ще говоря английския на кралицата след по-малко от час. Събери ме с някой фермер от Уисконсин — Джим промени начина, по който произнасяше гласните, на съответния диалект — и ще имам среднозападен диалект. А вие, южняците — сега заговори провлечено и спря, за да подчертае ефекта, — вие говорите най-хубаво от всички. Бавно и протяжно. Някак си романтично.

Очарована, Рейчъл си пое дъх и се усмихна.

— Браво. Страхотно шоу.

— Както и това.

— Кое?

— Усмивката ти. Прекрасна е.

Доста време ѝ беше отнело да се появи тази сутрин. И двамата едновременно осъзнаха защо. Естествената ѝ руменина започна много бавно да избледнява. С уморена въздишка тя облегна глава назад и извърна помръкналия си поглед към прозореца.

— А... Рейчъл...

Усети нотка на съчувствие в гласа му; ръката му притисна нейната. Без да отделя очи от далечния пейзаж, тя изрече мислите си на глас:

— Караш ме да забравя. Удивително е — тази сила...

— Радвам се, скъпа — промърмори в ухото ѝ — така трябва — той вдишваше слабия мирис на цветя, на който ухаеше кожата ѝ, нежно целуна бузата ѝ и се облегна назад, за да я остави да осмисли случилото се.

А то съвсем объркваше чувствата ѝ. По някакъв странен начин той имаше власт над нея, власт, която можеше да я накара да забрави всичко, освен него. Да, това съвсем объркваше чувствата ѝ. Но също така беше, особено за момента, изключително вълнуващо.

Сякаш в тон с нейните мисли, Джим стисна ръката ѝ. Усещането за допира бе като целебен балсам, бе смуцаващо, успокоително, постоянно ѝ напомняше за присъствието му. Дори сега, докато тя стоеше със затворени очи, той продължаваше да ѝ въздейства. Пръстите му бяха като нажежена мрежа около нейните, улавяйки ги, както можеше да улови цялото ѝ съществуване, когато я погледнеше, когато ѝ говореше, когато ѝ се усмихваше.

Самолетът навлезе в не много силно въздушно течение и леко пропадна. Ръката му веднага стисна успокоително нейната. Рейчъл въздъхна и се опита да се настани по-удобно на мястото си. Още бе рано сутринта. Имаше чувството, че е пропуснала цяла една нощ някъде, без да го осъзнае.

Внезапно усети, че натискът върху ръката ѝ се е засилил, сякаш успокоителното му потупване бе преминало в нещо друго. Очите ѝ се отвориха широко и се фокусираха върху напрегнатите линии на ръцете на Джим. Озадачена, тя повдигна поглед към лицето му и видя, че очите му са затворени, устните — плътно стиснати, а другата му ръка се е вкопчила здраво в страничната облегалка. Понечи да заговори, но се спря. Той изглеждаше дълбоко концентриран.

За миг забрави почти болезненото стискане на ръката му и се зае необезпокоявана да изучава лицето му. Всичко у него лъхаше на сила, но в чертите му имаше някакво странно противоречие. От една страна — строгата линия на челюстта му, решителната му брадичка, едва забележимият белег на врата, точно под ухото му, от друга страна — гладката мекота на кожата му, буйната му коса, гъстите мигли,

достигащи точно над скулите му. Бе и твърд, и нежен — тя инстинктивно осъзнаваше, че е твърд в работата си и нежен в любовта. Топла вълна я обля при тази мисъл.

Дори сега той бе едно противоречие, сякаш спеше и все пак оставаше нащрек. Рейчъл разбра това още преди той да отвори очи и да се взре в нея.

— Пак си напрегнат — прошепна тя с нежна усмивка, после направи престорена гримаса: — Мисля, че всеки момент... ще ми счупиш ръката.

Той изненадан сведе поглед и веднага отпусна хватката си.

— О, боже, съжалявам. Не съм се усетил — разтри пръстите й с две ръце, за да възвърне нормалното им кръвообращение. — Сега по-добре ли са?

— По-добре — тя повдигна глава и замислено го загледа. — Още някакви престъпни помисли?

Усмивката му определено бе малко изкуствена.

— И така може да се каже.

— Как още?

— Тъж... няма значение... Кажи ми — откога свириш на флейта?

— От осемгодишна.

— Винаги ли си знаела, че искаш да станеш флейтистка?

— Не точно. Винаги съм обичала музиката — върна се в спомените си. — Татко пускаше грамофона вечер, когато работеше в кабинета си. А аз сядах в ъгъла и просто слушах.

Почти можеше да си я представи — едно малко момиченце с ангелско лице, което се е свило тихо на креслото в ъгъла и слуша очаровано класиците.

— Звучи много идилично.

— Така беше. И до ден-днешен музиката е едно от малкото неща, които ми помагат да се отпусна, когато съм напрегната — въздъхна и отново извърна глава към прозореца. — Снощи дори и това не ми помогна много.

През разпокъсаните облаци се виждаше земята, разпростираща се далече долу — километри и километри наред. Тя погледна часовника си.

— Скоро ще стигнем — отбеляза Джим, като отгатна мислите й. — Какво щеше да правиш днес, Рейчъл? Ако не бе се наложило да

пътуваш сега с мен? Какво правиш в дните, когато нямате концерт? Тя сви рамене.

— Ами почивам си. Спя до късно. Репетирам. Вземам си някой филм или концерт на видеокасета. А най-вероятно — устните й се свиха недоволно — прекарвам по-голямата част от деня на път към следващата спирка от турнето ни.

— Мнозина биха го нарекли бляскав живот — предизвика я Джим, като усети, че не е особено очарована от това положение.

— Носещ удовлетворение — да. Бляскав — не. Когато човек обича музиката, така както аз я обичам, така както я обичат хората в състава ни, вълнуващо е да можеш да свириш за една възторжена публика. Що се отнася до блясъка, няма нищо бляскаво в живота на пътуващия артист. Поне не за мен — стрелна поглед нагоре, защото пристигна стюардът с подноси със закуска за всеки от тях. Въпреки че още почти нямаше апетит, тя знаеше, че трябва да хапне нещо, за да се справи със силната умора. Портокаловият сок й дойде добре за начало. Разтърси чашата и свали капака. — Изглежда хубав — каза провлечено и хвърли поглед на нещо, което смътно напомняше на бъркани яйца и наденички. — Все пак не е храна за кучета.

Джим също си спомни коментара си от предишната вечер, но почти не погледна таблата с храната.

— Ще ядеш ли? — попита, почти уверен, че тя ще се откаже, както по-рано сутринта.

— Мисля, че не е зле да хапна нещо — разсъждаваше тя на глас. — Само бог знае колко сила ще ми е нужна.

Последва тишина, която бе нарушена от въпроса му:

— Разстрои ли се мениджърът ви, че тръгваш?

Тя отпи от сока си, после още веднъж. Беше хладен и освежаващ.

— Разтревожи се за мен, ако това имаш предвид. Но — продължи с многозначителна усмивка — не това имаше предвид, нали? — бе усетила ревността на Рон към този мъж и се надяваше, че и обратното бе поне малко истина. — Не, не бе разстроен, че трябва временно да изоставя групата. Е, може би малко, поне вътрешно. Не че го обвинявам. Неговата работа е да се грижи всичко да върви гладко. Едно такова отклонение може да му създаде проблеми — тя отвори найлоновата торбичка и извади една вилица. — Няма ли да ядеш?

Високият ѝ спътник хвърли неодобрителен поглед към недокоснатата си табла с храна.

— Мисля, че не. Това е лоша имитация на първата ми закуска. Ще пасувам.

— Нямах представа какво изпускаш — подразни го и хапна от яйцето. — Ммммм, по-вкусно е, отколкото мога да го приготвя аз.

— Не ти вярвам.

— Никога не си опитвал как правя яйца.

— Така е — съгласи се той. — Но домашно приготвеното със сигурност има по-добър вкус от това.

— Никога не си опитвал как правя яйца — повтори тя.

Той направи престорена гримаса:

— Толкова ли зле стават?

— Толкова.

— Е, не си виновна ти.

— Ново дваисет. Как да не е вината в мен, когато аз държа бъркалката!

— Ти си музикантка — каза той убедено. — И нямаш кухня, в която да се упражняваш, докато си на турне.

— Но през лятото имам.

— И?

— И мисис Франсис се предаде, когато се опитах да направя руло „Стефани“. Тя реши, че на всеки, който може да опропасти едно руло „Стефани“, трябва да му бъде забранен достъп до кухнята. Мога да влизам там само в свободните ѝ дни. Тя се кълне, че е готова да се откаже от някой почивен ден, само да си спести притесненията какво ли ще завари, като се върне. Аз наистина се старая, повярвай ми. Мога да правя някои неща. Но е въпрос на късмет дали ще стават за ядене — спря, за да хапне пак от яйцето и отпи от сока си. — Това не е никак лошо, Джим.

— Благодаря, пас съм — отвърна той бързо. — Мисис Франсис е с вас от години, нали?

— Откакто бях дете. — Тъжна нотка се прокрадна в гласа ѝ. — Близка ми е като майка, а все още я наричам мисис Франсис. — Това изречение само по себе си каза толкова много.

— Майка ти е умряла, когато си била малка?

— Никога не съм я познавала — колкото и да бе уклончив отговорът, не можеше да каже нищо друго, без да чувства, че изрича лъжа. Но мислите ѝ продължиха в тази посока и тя мълчаливо довърши закуската си.

Джим я гледаше и се чудеше. Усецаше — от това, което бе казала, и може би от собствените си надежди, — че нещо липсва в живота ѝ и знаеше, че на нейната възраст това надали бе майка ѝ. Навярно по-рано ѝ е липсвала. Озадачаваше го, че Том не се бе оженил повторно. Изглеждаше толкова жизнен човек, удивително динамичен за един учен. Но пък Джим възприемаше и себе си като жизнен мъж, а изобщо не се бе женил, оправдавайки ергенството си с работата, с желанието за самота, което пък оправдаваше с постоянната навалица от хора около себе си в ранните си години. Сега обаче гледаше Рейчъл и се чудеше какво ли е...

Пулсът му стана неравен, после изведнъж се ускори, когато звънецът над главата му звънна. Очите му разтревожено се стрелнаха нагоре и откриха, че лампичката, предупреждаваща да затегнат коланите, бе светнала. Опипа колана си, за да се увери, че не го е докосвал от началото на полета. Когато самолетът отново пропадна за миг във въздушна яма, по високоговорителя се чу гласът на пилота, който обясни, че причината е във въздушното течение. Джим тихо изруга.

— Моля? — попита Рейчъл, като си помисли, че говори на нея.

Той поклати глава и успя да докара нещо като усмивка. Тя отвърна на усмивката му и отново облегна глава назад. Храната ѝ бе действала добре, но още се чувстваше изтощена. Погледна часовника си и пак се облегна. Извърна очи към прозореца, после ги затвори.

След малко погледна Джим. Той ѝ бе внушил да го направи. За тази цел я бе наблюдавал как се върти неспокойно на мястото си, бе отгатнал мислите ѝ и се опитваше да реши как най-добре да я успокои. Знаеше много добре какво иска да направи.

— Тази операция — започна тя плахо — ще гарантира ли положителен резултат?

Внезапната поява на стюарда прекъсна разговора им.

— Свършихте ли? — попита той Рейчъл. Тя кимна. — А вие, сър? Не сте гладен? — Джим поклати глава. Веднага щом таблите бяха

отнесени, той отговори на въпроса на Рейчъл, доколкото можеше.

— Никога няма гаранция при нещо такова. Докторите си играят със съдбата. Виждаш ли, шансовете са девет от десет, че операцията ще бъде успешна. Когато говориш с лекарите, те ще ти обяснят — самолетът подскочи няколко пъти, преди да се успокои. Джим замълча.

Рейчъл ставаше все по-тъжна. Животът е странен — в един момент рози, в следващия — бодли. Нямаше никакви гаранции, нали? Например Джим Гътри. Някак си го бе възприела напълно, но сега ѝ хрумна, че не знае абсолютно нищо за него. Външно беше жизнен, сърдечен човек. Но изглеждаше леко бледен. Дали не беше болен? Кой знае, въпреки силното му телосложение, може сам да страдеше от някаква хронична болест. С уменията си с лекота да имитира различни акценти определено беше необикновена личност. Но кой знае, въпреки привидната му преданост към баща ѝ и неговата кауза, може да имаше скрити мотиви за обвързването си с Ес Кей Ти. Убеждението му, че баща ѝ се нуждае от незабавна операция, може да бе свързано със собственото му желание да открадне напоителния проект.

— За какво си мислиш? — попита той, като изучаваше разтревоженото ѝ изражение.

Тя стрелна поглед към него и мислено се помоли да не е така.

— Аз...

— Хайде. Истината.

Щом я бе попитал, щеше да си го получи. Отчаяно се надяваше той да отрече.

— Просто се чудех за чувствата ти към татко. Не го познаваш отдавна, но, изглежда, си станал негов довереник. Мисис Франсис каза, че вие двамата често се затваряте в кабинета му вкъщи. Това е необичайно. Татко винаги се е опитвал да отделя работата от дома — пое си дълбоко дъх, напълно пренебрегвайки абсолютната неподвижност на Джим от страх, че ще загуби кураж. — Странно, че след като сте толкова близки, татко никога не ми е споменавал за теб. Също така е странно, че точно ти идваш да ме вземеш — гласът ѝ се поколеба: — Като се замисли човек, ти самият си в състояние да сложиш ръка върху проекта.

Веднага съжали, че е била толкова директна. Лицето на Джим помръкна, а погледът му стана по-суров.

— Това ли си мислиш?

— Не знам какво да мисля.

— Е, грешиш, скъпа — заяви той, като ядосано повиши глас. — Баща ти ме нае да открия кой се опитва да открадне този проект. Прекарваме часове наред в неговия кабинет, като преравяме досиета и файлове за персонала — работа, която не може да се свърши в централата на Ес Кей Ти, където постоянно има хора — спря само за момент, за да овладее гнева си. — Дори и да не бях харесал баща ти веднага, би било лудост да се забъркам в нещо, което може да означава край на кариерата ми, да не говорим за свободата ми — бе стиснал челюстта си така, както досега не го бе виждала. — Може да измам някой мошеник, когато трябва, но имам чувство за приличие. По дяволите, ако намеренията ми не бяха почитени, нямаше да се подложя на този полет — сякаш за да подчертае думите му, самолетът пак пропадна и той погледна право пред себе си.

Рейчъл видя обидата му. И нещо друго. За момент в очите му, преди той да извърне поглед, бе видяла... страх? Внезапно нещата намериха местата си — неизядената закуска, ръцете му, вкопчени в нейната ръка и в облегалката... Дори сега се бе вкопчил в нея, сякаш за да спаси живота си.

Тя успокоително го потупа по ръката.

— Не ти ли понася летенето със самолет? — попита внимателно.

Той погледна към нея, поколеба се, после въздъхна дълбоко:

— Не особено.

— О, Джим! — не можа да сдържи усмивката си, но я обля вълна на умиление. — Извинявай, нямах представа. И не исках да кажа, че наистина вярвам, че си злодей — ръката ѝ погали окуражително неговата. — Попита ме какво си мисля и ти го казах. Толкова много ми се струпа за по-малко от дванадесет часа. Трябва да признаеш, че всеки разумен човек би изпитал съмнения.

— Предполагам — отвърна той намусено, но тонът му ѝ се стори съвсем ласкав точно заради чувствителността, която разкриваше.

Сърцето ѝ затуптя по-бързо:

— Вярвам ти. Знаеш това, нали?

Когато самолетът отново подскочи, тя усети как ръката му се стяга. Погали с ръка напрегнатите му мускули и после, водена от порив, който не можа да овладее, се изви и нежно го целуна по бузата.

— Извинявай. Че се усъмних в теб. Че те подложих на това.

Лицата им бяха съвсем близо, само на сантиметри едно от друго. Рейчъл се почувства внезапно съвсем безпомощна и се взря в него, изучавайки кожата му, силата на челюстта, примамливата твърдост на устните му. Без да може да помръдне, затаи дъх. Очите ѝ се разшириха, а после се затвориха, когато устните му докоснаха нейните.

Отначало целувката му бе лека, въздушна, докато той опитваше сладостта, която го бе изкушавала от първия миг. И тя не можа да устои. Тя също го искаше. Когато той се отдръпна за миг, срещна погледа му и видя отразен в него копнежа, който я изпълваше. Джим вдигна ръка към бузата ѝ, прокара пръсти по нея и назад, покрай ухото ѝ, докато накрая отново сведе глава към нея.

Сега устните му бяха по-смели. Вместо да изискват от нея разкаяние за греха, че се е усъмнила в него, те бяха топли и убедителни, разкриваха ѝ, че всякакъв гняв и обида, които думите ѝ бяха причинили, са изчезнали, разкриваха ѝ страстно желание.

— Точно от това се нуждаех — прошепна дрезгаво, а дъхът му изгаряше кожата ѝ.

Рейчъл се чувстваше така, сякаш свободно се носи високо в облаците. Опияняващата му целувка изтри всички други мисли от съзнанието ѝ. Всичко бе изчезнало — освен Джим Гътри. Внезапно изпита усещането, че е част от него, а удоволствието, което той пораждаше, бе едничкото нещо, което придаваше смисъл на съществуването ѝ. Никога преди не се бе чувствала толкова неразривно свързана с друго човешко същество. Никога преди в сетивата ѝ не бяха бушували тоновете на такава страстна симфония.

В този опияняващ момент Джим се отдръпна назад, останал без дъх и разтреперан, точно както и тя.

— О, боже! — прошепна той, затвори очи и опря буза до слепоочието ѝ. — Не мога да повярвам...

Нямаше нужда да го пита какво има предвид. И тя не можеше да повярва. Отдръпна се назад и докосна с несигурни пръсти устните му. Те бяха красиви, както и всичко друго у него. Бе мъжествен до мозъка на костите си и предизвикваше женствеността ѝ по начин, който я караше до болка да копнее за още.

— Джим... аз... аз... — почувства се поразена от силата на това, което се бе случило, и от факта, че независимо от по-разумните гласове, които се бореха в съзнанието ѝ, тя не бе пожелала той да спре.

— Не говори — прошепна ѝ, после се завъртя, доколкото му позволяваше коланът на седалката, и я прегърна. Притисна я здраво към гърдите си и почувства огромно задоволство, че и тя плъзна ръце и го прегърна. — Така е добре — прегръщаше я още по-силно, като я галеше по гърба ѝ. — О, Рейчъл! — простена и тя изпита изпепеляващата му нужда да се слее с нея.

След няколко минути Джим охлаби прегръдката си, отдръпна ръце, докосна лицето ѝ, раменете и прокара пръсти по извивката на шията ѝ. Сякаш с онази целувка бариерата на задръжките и самоконтролът бе пометена. Единственото ограничение сега се диктуваше от чувството за благоприличие. Те бяха в претъпкан самолет, а не насаме в някое легло, както му се искаше.

Мислите на Рейчъл препусаха в същата посока. Докато седяха с лице един към друг, облежнати настрани на облегалките си, тя не можеше да се удържи да не го докосва. Едната ѝ ръка се плъзгаше по дължината на ръката му, а другата се бе подпряла на гърдите му. Усещаше сърцето му, ускореното му биене в ритъм с нейния собствен пулс. Наслаждаваше се на силата му, на приятното усещане от мускулите на ръката му. На примамливите езици на огъня, разпалван от палците му, които се спускаха все по-надолу в отворената яка на блузата ѝ.

— Цялото удоволствие е за жените — прошепна той и се наведе още по-близо до нея, а мекото му изражение противоречеше на дрезгавия му глас.

— Защо?

— Ръката ти. Погледни къде е — тя погледна. Връхчетата на пръстите ѝ неволно бяха предизвикали лека подутина отядно на гърдите му. — Ако аз те докосна там, половината от пътниците на самолета веднага ще ме нарекат развратник.

— Само половината? — изненада се тя, като продължаваше да дразни мястото, което той искаше да докосне.

— Жените.

— А мъжете?

— Ще ревнуват ужасно. И ще бъдат почти толкова възбудени.

Очарователно изчервяване се плъзна нагоре по врата ѝ и тя се засмя.

— Невъзможен си.

— Не невъзможен. Възбуден.

— Вече го каза — внезапно се смути и сведе поглед. Никога не бе стояла с мъж, така решително откровен, толкова земен, толкова възбуден, както бе Джим Гътри в момента.

— О, скъпа! — той нежно хвана брадичката ѝ. — Не ставай стеснителна сега. Дълбоко в мен има също толкова страст, колкото и в теб. Може би това е нещо общо помежду ни.

Тя се замисли какво друго общо има помежду им и стана сериозна.

— Татко — поклати тъжно глава. — Как мога да забравя всичко и да се чувствам толкова безгрижна в ръцете ти?

— Ти си жена, Рейчъл. Зряла жена. Със своите собствени нужди. Трябва да се научиш да приемаш това. Искам да кажа, че може би мъжете, които си познавала, не са били достатъчно убедителни, но аз смятам да бъда — прокара пръсти през косата си и тихо изруга. — По дяволите! Не ме бива по тези работи — но отново опита: — Дойдох в Чикаго да търся дъщерята на Том Бюсек, а намерих жена, на която по стечение на обстоятелствата той е баща. Разбира се, знам, че се тревожиш за него. Уважавам и съм съгласен с чувствата ти. Но няма да се отдръпна и да те оставя да страдаш като мъченика, който той иска да бъде. Том е чудесен мъж, но греши, като лежи там сам и не ти казва за проблемите. Той си мислеше, че ти ги спестява, но не спираше да мисли как ще се почувстваш, като научиш впоследствие — чу думите си, спря и изпусна дъха си през зъби. Може и да беше глупак, че се изразяваше толкова непохватно, но не знаеше как по друг начин да изкаже това, което мислеше. Рейчъл Бюсек беше първият човек, единственият човек на света, когото той не искаше да баламосва нито за миг.

Очите му блестяха като двадесет и четири каратово злато.

— Ако ти харесва да ме целуваш, искам да ме целуваш. Ако прегръдката ми ти дава сила, можеш да ме прегръщаш колкото искаш. И ако пожелаем да се любим — това е най-естественото нещо на света за нас двамата. Том Бюсек ще бъде последният човек, който би се противопоставил — когато тя прехапа устната си и го погледна тъжно, той смекчи тона си и го сведе почти до шепот. Ръцете му обгърнаха лицето ѝ, очите му изразяваха обожанието към гледката пред тях. —

Защото както е сигурно, че този самолет ще ни отведе вкъщи, така е сигурно, че ние ще бъдем заедно.

Поразена от този негов изблик, колкото и от целувката му, Рейчъл почти спря да диша. Чак след дълго мълчание успя да произнесе звук и изрече първото, което ѝ хрумна, като реши да го подразни, за да избегне нежния капан, в който бе попаднала:

— Значи все пак си сигурен, че този самолет ще ни отведе у дома?

За миг се зачуди дали Джим я е чул. В очите му горяха пламъците на страстта. После, докато чакаше, видя как тези пламъци примигват и се преместват в друга посока, подгонени от ветровете на нежното разбиране. Усмивката му се появи бавно, но бе безкрайно топла.

— Ще ни отведе, скъпа. Даже и да трябва сам да го държа във въздуха през целия път.

Както се оказа, това не бе необходимо. По някакво чудо бяха оставили зоната на въздушните течения назад, въпреки че след онази целувка май никой от двамата не забелязваше нищо. Бяха в нещо като блажен вакуум. Джим я държеше за ръка. Седяха близо един до друг. По едно време Рейчъл отпусна глава на рамото му. Това изглеждаше идеалното място за нея.

В отговор на мислите ѝ той притисна устни към ухото ѝ.

— Добре ми действаш — прошепна ѝ.

— Така ли?

— Ъ-хъ — вдишваше дълбоко и се наслаждаваше на уханието на косата ѝ. — Спокоен съм. Е, почти.

Тя плъзна ръка през гърдите към рамото му.

— Харесва ми да те усещам до мен.

— Толкова си сладка.

Тя отметна глава и посрещна устните му с плам, който я изплаши. Никога не се бе чувствала така с някой мъж, дори... тогава. Но Джим бе друг, запалваше у нея най-различни чувства.

— Рейчъл, Рейчъл — той откъсна устни от нейните и заговори с много плътен глас: — Какво ще правя с теб?

— Какво те тревожи? — попита обезпокоена, като се чудеше дали не е стигнала прекалено далеч. Просто го бе целунала...

— Нямах чувство за благоразумие, момичето ми — намести я в извивката на рамото си. — Слава богу, че я има тази странична облегалка. Ако я нямаше, щеше да си в скута ми и тогава какво щеше да стане?

Напрежението ѝ се разсея.

— Какво?

— Страхотни неприятности — провлече той и не завърши. Междувременно самолетът бе започнал да се спуска и Джим вече си имаше неприятности. Отчаянието, че е толкова близо до Рейчъл, без да може да утоли невероятния копнеж, който изпитваше по нея, му причиняваше значително безпокойство. За пръв път в живота си почти с радост премина през изпитанието на приземяването. Усети и у Рейчъл същото безпокойство, но си даде сметка, че нейното изпитание щеше да започне точно когато свършеше неговото.

— Успокой се, скъпа — промърмори и внезапно страховете му избледняха на фона на нейните. — Всичко ще е наред.

Погледна го разтревожена:

— Надявам се. Ние ще... мога ли да отида направо в болницата?

— Ще отидем двамата.

— Ще дойдеш ли?

— Разбира се — видя, че очите ѝ се пълнят със сълзи и усети как собственото му гърло се свива. Онемял, той просто я придърпа към себе си. Притискаше я в силната си прегръдка, докато самолетът бавно се придвижваше до терминала. Когато най-после я пусна, тя бе възвърнала спокойствието си. Той отново се възхити на самоконтрола ѝ.

Слизането от самолета се стори на Рейчъл цяла вечност. Тъй като двамата с Джим си бяха взели чантите в самолета, поне не им се наложи да чакат допълнително.

— Колата ми е в гаража — каза Джим. — Помислих си, че ще е по-удобно, отколкото да се тревожим за такси.

Тя кимна, усещайки, че я обзема странно вцепенение. Беше си у дома. У дома при условия, каквито никога не си бе представяла. С разтреперани колена вървеше до Джим, а топлата му ръка, прихванала лакътя ѝ, я подкрепяше. От време на време той поглеждаше надолу към нея и скъсяваше крачките си, за да ги нагоди към нейните.

— Ето я — кимна към една редица коли, после, когато бяха отминали половината редица, спря пред едно сребристосиньо камаро. Пусна ръката ѝ, за да отключи багажника и постави вътре двете чанти. Затръшна капака и погледна Рейчъл. Плъзна пръсти зад косата ѝ и обхвана врата ѝ.

— Добре ли си?

Тя кимна рязко и прошепна:

— Мисля, че да — но дори тъмнината на гаража не можа да скрие тревогата ѝ и болка прониза сърцето му при вида ѝ.

Без думи той я придърпа към себе си и обви ръце около нея. Телата им никога не бяха се озовавали толкова близо и колкото и да бе разстроена, Рейчъл не можа да пренебрегне удоволствието от това докосване. Чувстваше се на сигурно и безопасно място, спокойна, както никога не се бе чувствала в прегръдките на друг. Беше си у дома. Наистина.

Като зарови лице в косата ѝ, Джим я притисна още по-силно. Харесваше как ухото ѝ почти докосва сърцето му, как ръцете ѝ се обвиват плътно около кръста му, как бедрата ѝ прилепват в неговите. Прегръщаше я, за да я увери, че е до нея, искаше да се чувства сигурна, че той ще бъде с нея винаги когато тя се нуждае от него.

Той инстинктивно разбра, че няма да има игри на срещи, на пазене на дистанция, стратегическо ухажване помежду им. Четиридесетият му рожден ден не бе никак далечен и вече бе прекалено стар за преструвки и недомлъвки. А и се нуждаеше от нея прекалено много, за да се занимава с такива работи. С отчаяно изръмжаване я прегърна за последно и после нежно я пусна.

— Хайде, скъпа. Да тръгваме — завъртя се, отключи колата и настани Рейчъл вътре, като задържа за миг ръка на рамото ѝ, после заобиколи и сам се качи от своята страна. Рейчъл го проследи как се настанява зад волана и се замисли колко чудесен, бе с разбирането, което проявяваше.

— Джим? — попита тя, като постави ръка на рамото му, когато той трябваше да завърти ключа, за да запали. Погледна я с повдигнати вежди. — Благодаря — изрече, а гласът ѝ бе нежен като цвете.

— За какво?

— Че си тук.

Той не можа да се сдържи, наведе се и я целуна нежно.

— Не бих приел да е другояче — пое си дълбоко дъх. — Рейчъл...

Когато нищо не последва след името ѝ, тя също изви въпросително вежди.

— Да?

— Трябва да ти призная нещо.

Сериозното му изражение предизвика тревожни тръпки по гърба ѝ. Дали бе прекалено хубаво, за да е истина?

— Да ми признаеш?

Той кимна бавно, без да изпуска погледа ѝ:

— Решението ми да дойда в Чикаго не беше само заради баща ти.

— Така ли? — в очите ѝ все още се четеше недоумение.

— Да. Беше и заради самия мен — искаше да я докосне, но задържа ръцете си. Беше по-важно тя да знае всичко, да ѝ каже всичко, преди да си го помисли. А ако я докоснеше... беше загубен. — Видях снимката ти на бюрото на Том още първата вечер, когато се запознахме. Така и не можах да си я избия от главата. Тъй че отчасти това привличане ме накара да те потърся. Но сега... — извърна поглед към сивата стена над колата — ... сега почти съжалявам.

— Съжаляваш? — ахна тя и той бързо я погледна, за да обясни.

— Съжалявам, защото ти си много повече от това, което видях на снимката. Защото си толкова различна от мен, толкова образована и изтънчена, горда. Защото преживяваш тежък момент и... по дяволите, аз ще се възползвам от това! — последното бе изречено почти през зъби, а следващото със също толкова страст, макар и с нотка на нежност: — Аз ще бъда до теб, Рейчъл. Винаги когато се нуждаеш от мен. Ще бъда и понякога, когато не се нуждаеш от мен. Но не мога да не го правя, както не можах и да не се появя на концерта снощи, за да те измъкна оттам — пое си дълбоко дъх. — Просто искам да знаеш, че бих дал всичко да се бяхме срещнали при други обстоятелства, но че и тогава бих чувствал същото. Така че ако мислиш, че съм като някой хищник, нападнал жертвата си в момент на безпомощност, не бих отричал.

Рейчъл слушаше неговия самоукорителен монолог с удивление и не можеше да повярва, че е толкова безкомпромисно честен. Ако наистина бе срещнала Джим при други обстоятелства, думите му биха

я изплашили. Сега обаче в живота ѝ цареше смут, сякаш осъзнаването, че баща ѝ е смъртен, някак си я бе накарало да се замисли, че тя също е. Внезапно си даде сметка, че няма какво да губи, ако се поддаде на инстинктите си и на топлината, която се разливаше по вените ѝ.

— Ако се опитваш да ме изплашиш, за да си отида, Джим Гътри, няма да успееш — каза меко. — Не забравяй. Улицата е с две посоки. Що се отнася до теб, аз пък ще се възползвам от съчувствието ти. Ще имаш ли нещо против да бъдеш използван?

Лукава усмивка изпревари отговора му.

— Скъпа, можеш да ме използваш, когато поискаш — протегна ѝ ръка. — Договорихме ли се?

Тя му отвърна без колебание:

— Договорихме се — после, поемайки малко от неговата увереност, решително каза: — По-добре да тръгваме.

— Веднага — в този последен поглед към нея имаше уважение и малко страхопочитание. Когато летището остана зад тях и се отправиха към болницата, мислите му се върнаха към думите ѝ. Щеше ли да има нещо против да бъде използван? Противно на бързия отговор, който бе изстрелял, той не бе сигурен. О, с удоволствие щеше да бъде на нейно разположение, както ѝ обеща; нищо не можеше да промени това. Но в крайна сметка той искаше нещо повече от Рейчъл Бюсек. Тя го носеше дълбоко в себе си; той знаеше, че е така. Дали можеше да бъде насочено към него — бе друг въпрос.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сърцето ѝ биеше до пръсване, докато стоеше на прозореца на реанимацията и се взираше в баща си. Той лежеше спокойно. Очите му бяха затворени, главата му бе извърната леко настрани. До горния край на леглото му имаше някакви големи апарати, от които излизаха тънки кабели и се простираха като пипала до гърдния му кош.

Дочу се тихо стенание. Рейчъл осъзна, че е дошло от собственото ѝ гърло, едва когато Джим я прегърна успокояващо през рамото.

— Той си почива, Рейчъл. Държат го леко упоен.

Не трябваше да пита защо. Баща ѝ никога не би лежал без работа дълго време.

— Изглежда толкова... не на място. Като ранен лъв — образът не бе неподходящ. Посребрената му коса, която не бе загубила гъстотата си от възрастта, широките рамене и здравото телосложение, което дори в този момент на почивка говореше за сила — всичко у Том Бюсек подчертаваше особеното му достойнство.

— Защо не влезеш?

Тя се поколеба, внезапно уплашена.

— Не знам... Може би не трябва да го безпокоя, ако си почива.

Джим решително, но внимателно я убеди в обратното, защото осъзнаваше, че страхът ѝ далеч не се свежда до притеснението, че ще обезпокои баща си.

— Глупости. Сестрите и лекарите, които влизат, постоянно го будят, а ти определено си по-приятна гледка от тях — подразни я той. После гласът му стана още по-нежен: — Видът ти веднага би ме вдигнал на крака, ако бях болен. Хайде, скъпа. Ще го накараш да се почувства по-добре.

Все още колебаеща се, Рейчъл го погледна. Той намигна и ѝ кимна насърчително с жест, който ѝ показваше, че има пълното право да бъде в стаята с баща си. После ѝ се усмихна нежно, стисна леко рамото ѝ и я побутна към вратата.

— Аз ще съм в другия край на коридора, за да се обадя на няколко места. Няма да се отдалечавам — измъчената ѝ усмивка бе единствената благодарност, която успя да му отправи. Чувстваше се напълно безпомощна. — Хайде, мила — прошепна ѝ Джим. — Ще се почувства добре, като разбере, че си тук.

Вратата бе леко открената. Тя се промуши вътре, без да я докосва. Цареше ужасяваща тишина, смуцавана единствено от лекото, но безмилостно постоянно отмерване на сърдечния монитор до леглото му. Дори токчетата ѝ не издадоха шум върху линолеума, докато се приближаваше към него.

— Татко? — прошепна колебливо, после малко по-силно: — Татко?

Бавно, сякаш се пробуждаше от някакъв сън, Том Бюсек завъртя глава върху възглавницата си и отвори очи. Очите на Рейчъл бяха широко отворени от тревога и тя изчака, несигурна какво да прави, докато бледото лице пред нея потрепна и той я позна.

— Значи все пак е успял, така ли? — попита Том с лека усмивка. Гласът му бе по-слаб от обикновено и някак забавен от приспивателните, но духът му не бе загубил нищо от пламенността си. — Кучият син, отгатнах го по погледа му. А ти, млада госпожице, изглеждаш, сякаш си край нечие смъртно легло. Няма ли усмивка за баща ти?

Тя направи нещо повече. Наведе се и го прегърна. Когато се изправи, усмивката ѝ бе разцъфнала и си остана на лицето ѝ, поддържана от вълната на облекчение. Не беше се чувствала сигурна какво ще намери, но тук си беше обичният ѝ баща и потупваше края на леглото си, правейки ѝ знак да седне. Сегашното му неразположение бе само временно, знаеше, че е така.

— Толкова се притесних. Когато си надалеч, си представяш какво ли не...

— Точно затова не ти се обадох сам.

— Но трябваше! — укори го леко тя. — За мен това означаваше само няколко часа път, за да дойда и се уверя, че си добре. Как си?

— Не съм зле. Как беше концертът снощи?

Рейчъл разбираше, че той съзнателно променя темата и за момент се поддаде. Въпреки че изглеждаше спокоен външно, леко промененият му глас показваше, че нещо го е разтърсило.

— Беше страхотен. Публиката бе много ентузиазизирана — в усмивката ѝ имаше нещо лукаво. — И един интересен прием... Най-интересната част от който бе симпатичният мъж, който ме спаси точно когато щях да заспя права!

— Джимбо. Добър човек.

— Джимбо? — погледна го въпросително.

— Така го наричат в занаята. Джимбо — той кимна, доволен дори от звученето на този прякор. — Добър човек е, Рейчъл.

— Каза го вече. Но стига със заобикалките. Все пак как се чувстваш?

— По отношение на Джим?

Тя се намръщи отчаяно. Ако баща ѝ се опитваше да ѝ внуши нещо, това бе съвсем излишно. Тя и сама го бе разбрала.

— По отношение на себе си. Не лежиш тук за забавление. Имаш ли болки?

Устните му се свиха недоволно:

— Не. Само някакво присвиване от време на време — посочи главата си. — Болката е тук, горе. Трябва да се върна на работа.

— Не преди да ти позволят лекарите. И не ми обяснявай за проекта. Знам, че е на финалната права — изви вежди обвинително: — Знам и за проблема, който се е появил.

Том се намръщи:

— Джимбо се е раздрънкарал.

— Радвам се, че някой го направи. Трябва да споделяш проблемите си — настоя меко, после погледът ѝ стана по-строг: — Иначе ще си стоиш в болницата, омотан с кабели.

— Да си споделям проблемите, така ли?

— Да — натърти тя.

Той внезапно се наежи.

— Значи... Имам един проблем.

Тя изви вежди.

— Имаш няколко проблема, кой искаш да обсъдим първо?

— Ти си ми проблем.

Този не го бе включила в сметката.

— Аз? Не съм ти никакъв проблем.

— На двадесет и девет години си и не си омъжена.

— Е, и?

— Е — повтори мимиката ѝ той, — мисля, че е време да се установиш.

Тя разбра какво има предвид, но възможно най-умело избегна темата.

— Аз съм установена. Имам хубав дом и чудесна кариера.

— А съпруг?

— А аз си мислех, че си упоен — промърмори тя тихо, после го погледна престорено заплашително: — Никакви заобикалки, така ли?

— Не мога да си ги позволя — започна той просто.

Тя осъзна думите му. Отне ѝ минута да възвърне самообладанието си.

— Разбира се, че можеш. Ще бъдеш до мен още дълго време.

Той се протегна да хване ръката ѝ и леко я стисна.

— Бих искал да се надявам на това, скъпа, но трябва да приема фактите. Това сърце може да ме предаде. И ще съм по-спокоен да знам, че си имаш някой да се грижи за теб.

Сърцето ѝ се късаше от напрегнатия му вид, който подсилваше пепелявия оттенък на кожата му.

— Съвсем добре съм си, татко. Нямам нужда от никого. А и имам седмина страхотни приятели да се грижат за мен.

— Не е същото и много добре го знаеш. Трябва да имаш мъж, който да те обожаваш. Трябва да родиш неговите деца, които да обожаваш... Аз самият не знам какво бих правил през всичките тези години без теб.

— Можеше да се ожениш повторно.

Той тъжно поклати глава.

— Не. Обичах майка ти прекалено много, за да си помисля дори, че мога да живея с друга — изражението му стана напрегнато и тя искаше да му каже, че не трябва да се разстройва, но знаеше, че ще е безполезно. — Искам ти да изпиташ този вид любов, Рейчъл. И тя да стане неразривна част от живота ти.

Последното бе изречено с такава страст, че тя се ужаси. Знаеше, че нещата се простират отвъд простата история за мъжа, чиято истинска любов умираше при раждането на детето им. Онези сънища, смущаващите неща, които бе викал насън. Тя се зачуди дали бе усетил, че приближава този ден, дали, тъй като тялото му е било започнало

мълчаливо да го предава, бе се заел да прекарва повече време в разсъждения за миналото и какво би могло да се случи.

— Ако не се успокоиш, татко — започна тя несигурно, — тези апарати ще засвирят тревога.

Необичайно покорно, той моментално се укроти.

— Още не. Още не съм готов да си отивам — после изразението му се смекчи и се усмихна, сякаш я виждаше за пръв път. Въпреки че гласът му бе слаб, бе пропит от топлота и обич: — Радвам се, че си тук, Рейчъл. Струва ми се, че не си си била вкъщи цяла вечност. Изглеждаш чудесно. Добре ли върви турнето?

Усети умората му, а и сама се нуждеше да смени темата, така че му каза да лежи мирно и започна да му разказва за концертите на „Монтаж“ през седмицата. Реакцията му бе ентусиазирана, както винаги, и я зарадва. В следващите минути сякаш се бяха пренесли в слънчевата им всекидневна у дома на сутринта след завръщането ѝ от някой етап на турнето. Едва появата на сестрата, която дойде да види как е пациентът, напомни на Рейчъл за мисията ѝ. Сега, като бе видяла баща си и се бе уверила, че в него има още доста жизненост, тя искаше да се срещне с лекарите му.

Стана от леглото, наведе се и го целуна по топлатата, обична буза.

— Ще бягам сега и ще те оставя да почиваш. Скоро ще се върна, окей? Имаш ли нужда от нещо? Нещо да ти донеса от вкъщи?

— Една хубава пура.

— Уви, това не. Нещо друго?

— Само себе си — той замълча. — Ще говориш с Болкън?

— Ъ-хъ.

— А Джим? Къде е той?

Тя кимна към коридора:

— Там някъде. Върти телефони. Не се тревожи. Той вече ме информира за намерението си да не се отделя.

— Добър човек е Джим Гътри — каза Том за трети път.

С едно шеговито „Хм“ Рейчъл се завъртя и тръгна, мина по коридора и се отправи към редицата телефони. Те бяха в самия край на коридора, зад ъгъла. По пътя мина покрай стаята на сестрите — там имаше цяла стена монитори и една жена ги следеше с напрегнат поглед. Като потисна смущението си, Рейчъл се обърна към една от другите сестри:

— Аз съм Рейчъл Бюсек. Току-що пристигнах от Чикаго, за да видя баща си. Разбрах, че лекуващ лекар му е доктор Болкън. Бих искала да говоря с него, ако може.

Сестрата, слаба жена с уморени очи, хвърли бегъл поглед към един лист, който Рейчъл не виждаше.

— Той е в операция. Вероятно няма да бъде свободен до късно следобед.

Беше се надявала да го види по-скоро.

— Тогава ще дойде ли?

— Със сигурност.

— И ще мога да го видя?

— Ако сте тук — като забеляза тревогата на лицето пред себе си, сестрата добави: — Иначе той може да ви се обади. Надяхахме се някой роднина на мистър Бюсек да се появи. Има един висящ въпрос за операция, който лекарят ще иска да обсъди с вас. Къде може да ви намери?

— Аз... аз ще съм тук някъде, предполагам. Бих искала да се срещна с него възможно най-скоро.

— Чудесно. Ще си отбележа.

Рейчъл не знаеше какво друго да каже, така че ѝ благодари и тръгна към телефоните. Усещаше празнина в стомаха си и тя нямаше нищо общо с глада. Ускори крачка, като доближи телефонните кабинки. Отчаяно се нуждаеше от утехата да види лицето на Джим.

Погледна поред кабините, в които имаше една пълна жена, възрастен господин и униформен служител на болницата, преди най-после да открие Джим в четвъртата кабина от края. Бе подпрял слушалката между брадичката и рамото си и бързо записваше нещо в малък изтъркан бележник.

Видът му веднага ѝ подежда успокоително и... възбуждащо. Без да подозира за присъствието ѝ, той се бе задълбочил в разговора си. Тя забеляза как тъмната му коса леко докосва яката на ризата му, как мускулите на ръката му се движеха, докато пишеше, как обутите му в дънки крака се протягаха през полуотворената врата на кабината, сякаш просто отказваха да се сгънат и бъдат затворени натясно. После, изведнъж, сякаш физически усетил присъствието ѝ, той вдигна поглед и я видя. Единствената мисъл, която остана в главата ѝ, бе колко неудържимо силен изглежда.

В този момент бе поразена от факта, че само преди ден не бе подозирала, че този мъж съществува. Удиви се, че толкова бързо бе започнала да търси подкрепата му. А тя не бе човек, който търси подкрепа. Да, винаги бе имала късмета да е заобиколена от загрижени хора — първо баща ѝ, после Алън Чезуик в университета, Дайсън Фридрих в консерваторията и Рон Линч и членовете на „Монтаж“. Но съвсем не се бе чувствала безпомощна през тези години. Тя бе решила да завърши музикалното училище в Дюк, тя бе решила да приеме предложението да продължи образованието си в Ню Йорк, тя бе решила да се яви на прослушване и в крайна сметка да се присъедини към „Монтаж“. Точно както и бе решила да вземе самолета за вкъщи днес.

Изправена лице в лице с Джим сега, тя се удиви на излъчването за власт, което той имаше. Удиви се също и на начина, по който всяко от сетивата ѝ откликваше на присъствието му, сякаш младият мъж притежаваше ключа към най-съкровената ѝ същност. Никой от другите мъже в живота ѝ не бе правил това. Почувства се неочаквано притеснена.

Но когато той ритна вратата да се отвори напълно, изправи се пред нея и ѝ протегна ръка, мълчаливо предлагайки ѝ утеха, стеснението ѝ изчезна. Можеше да мисли само за това каква особена топлина ѝ вдъхваше той.

Сякаш връщайки се у дома, тя се приближи до него. Ръката му я прегърна през гърба и я притисна силно, а тялото ѝ нагоди извивките си към неговото. През цялото време очите му я изучаваха, опитваха се да разгадаят емоционалното ѝ състояние, докато той продължаваше да слуша гласа на другия край на линията.

— Да, Пат, продължавай.

Тя не чуваше другия глас, усещаше само бързото туптене на сърцето до ухото си и осъзнаваше, че Джим е също толкова повлиян от близостта ѝ, колкото и тя от неговата.

— Ясно... Не. Ами регистрационния номер? По дяволите! Какво, за бога, чака Максвел?

Въпреки че нямаше представа за какво говори той, задълбочеността му ѝ се стори вълнуваща, а тонът му — приятно властен, също както ръката му върху рамото ѝ — подкрепяща. Високата му фигура бе стегната и добре оформена и излъчваше онова

типично ухание, което тя вече определяше като негово и само негово. Рейчъл затвори очи и му се наслади с едно дълбоко вдишване. Без да осъзнава, тя обви ръка около кръста му.

— Не, изчакай за това! — нареди той на незнайния слушател отсреща. — А Басън? Някакво раздвижване?

Тя отметна глава назад и срещна погледа му. Беше златист и блестящ и я изпълни с приятна възбуда. Или това бе заради усещането на пръстите му точно под закръглената ѝ гръд.

— Добре — продължи той, а гласът му стана леко напрегнат. Очите му не се откъсваха от Рейчъл. — Продължавай, независимо от всичко. Рано или късно ще направи хода си. И пак се обади на Хенри. Искан номера на онова удостоверение за самоличност — замълча, докато слушаше, после добави неохотно: — Да, ще се отбия по-късно. — И затвори телефона.

— Всичко наред ли е? — попита Рейчъл, като се чудеше на развълнуваното му изражение.

Джим още не можеше да повярва, че тя е тук. Без да отпуска ръката си, я завъртя, докато тя бе напълно в прегръдката му. После сведе глава и леко и нежно целуна устните ѝ.

— Аз съм този, който трябва да задава въпросите — ръцете му галеха гърба ѝ. Погледна я въпросително. После гласът му стана също толкова нежен, колкото и докосването му: — Как мина?

— Добре — въздъхна тя, като мислено се молеше той да я целуне и да я накара да забрави всичко. Но Джим не го направи. — Прав беше. Представях си, че е по-зле. Но още не съм говорила с лекаря. В операция е и ще се появи чак късно следобед.

— Едното върви с другото. Тъй като е най-добрият, е и много търсен. По-късно следобед? Да те отведе ли вкъщи за малко? — ръцете му продължаваха с успокоителната милувка, но тя бе завладяна от усещането, което предизвикваха бедрата му, притиснати към нейните.

— Вкъщи? — прочисти гърлото си Рейчъл. — Тъъ... не. Май е по-добре да остана тук. Искан да прекарам още време с татко... ако му потрябва нещо или ако случайно лекарят свърши по-рано...

— Те ще ти се обалят вкъщи — отбеляза той съчувствено, като, без да знае, повтори предложението на сестрата. Някак си обаче бе сигурен, че тя няма да помръдне. — Слушай — предложи ѝ с кадифено нежен глас, — защо не отидем пак да видим Том за малко? Искан да

му кажа здрасти. После ще се разходим навън, може да хапнем нещо. Няма да напускаме етажа задълго. Става ли?

Тя се усмихна благодарно.

— Става. Но ти не трябва ли да работиш? — стрелна поглед към телефона. — За какво беше всичко това? — пое си дъх. — Не беше нещо, свързано с Ес Кей Ти, нали?

Джим поклати глава.

— И на мен ми се иска. Сякаш нищо не се случва. Изобщо нищо.

— Но ще се случи ли?

— Когато му дойде времето.

— А разговорът ти по телефона?

— Просто проверявах разни неща — после отново я премести до себе си и двамата бавно тръгнаха назад по коридора. — Ще трябва да свърша някои неща по-късно, но засега съм свободен.

— Наистина се чувствам виновна, че те задържам тук.

— Глупости. Ако не исках да остана, щях да си тръгна. Сигурен съм, че съвсем добре можеш да се справяш с нещата и сама — усмихна ѝ се предизвикателно. — Може би точно затова искам да остана.

— Защо?

— За да се уверя, че не си спомняш колко добре се справяш сама. Хубаво е да се чувстваш необходим от време на време.

— Но ти си необходим за някого всеки ден в работата си.

— Не е същото. Би трябвало да го знаеш.

Знаеше го. Разбираше съвсем точно какво има предвид. Също така си спомни, че и баща ѝ бе изрекъл почти същото само преди минути и се зачуди дали точно тя не е в крак с нещата. Може би грешеше, като приемаше, че работата с „Монтаж“ може да ѝ носи пълно удовлетворение. Може би не бе достатъчно далновидна, като смяташе, че ѝ стига у дома да я чака баща ѝ. Може би и тя имаше нужда от повече.

— Е! — замисли се за известно време. — Радвам се, че си тук. Ако обещаеш да ми кажеш, когато наистина трябва да тръгваш за работа, ще ти позволя да ми правиш компания.

Устните на Джим се разтегнаха в усмивка.

— Ще ми позволиш, така ли?

— Да — тя се усмихна, съмнявайки се дали той щеше да си тръгне, ако го бе помолила, но и знаеше, че никога не би го направила.

Толкова хубаво ѝ беше с него! Почувства се странно удовлетворена.

Джим се държеше чудесно с баща ѝ. Видя го от самото начало. От добросърдечните закачки, които си размениха по темата, че Рейчъл най-после се е върнала, до по-сериозните разговори, свързани с най-новата информация, която имаше от разследването. Въпреки че Джим го бе отрекъл пред нея, Ренко всъщност бил показал признаци на изнервяне. Нещо щеше да се случи. Джим го знаеше, както и Том.

Че двамата мъже се възхищаваха един на друг, бе очевидно, така както и че Джим бе не по-малко загрижен за здравето на Том от Рейчъл. Поддържаше спокоен тон на разговора и внимаваше нищо да не разстрои Том. В момента, когато пациентът прояви и най-малкия признак на умора, той се извини, че с Рейчъл ще тръгват, и обеща да се върнат по-късно.

— Много си добър с него — бе коментарът на Рейчъл, когато двамата с Джим излязоха навън, под лъчите на ранното следобедно слънце. Въздухът бе топъл и свеж, пролетните му ухания — леки и подканващи. Лакътят ѝ съвсем естествено бе свързан с неговия и те разсеяно тръгнаха да се разхождат по алеите на университета.

— Лесно е да си с него. Харесвам го.

— Прилича ли на вашите? — попита тя инстинктивно.

— Нашите? — Джим се взря замислено в земята. — Всъщност не съм сигурен. Не съм общувал с никого от двамата вече като възрастен. Майка ми умря, когато бях на шестнайсет, а татко...

Рейчъл го погледна очакващо. Изглеждаше тъжен, сякаш се бе пренесъл някъде много далеч.

— Татко я последва един месец преди да се върна от Виетнам. Никога не се бяхме разбирали особено добре, докато бях дете. Постоянно се забърквах в нещо, той винаги беше по петите ми. Чак след като видях онова другото страдание, след като осъзнах колко е важна самодисциплината, след като бях награден с един куп медали, почувствах, че мога да се върна и да го потърся — сякаш се отърси от някакъв транс, пое си рязко дъх и срещна погледа ѝ. — Беше прекалено късно.

— Съжалявам, Джим — каза и наистина го чувстваше. След като бе видяла как внимателно се държи с баща ѝ, тя осъзна колко е израснал Джим през годините. Да се завърне вкъщи прекалено късно... Сигурно е бил съкрушен. В известен смисъл това ѝ помогна да разбере

защо бе решил, че тя трябва да знае за състоянието на баща си. Осъзна също колко специален би бил в отношението си към собственото си семейство, ако имаше такова.

— Имаш ли братя и сестри?

— О, да — отвърна провлечено, като мислите му се насочиха в по-радостна насока. — Пет сестри и трима братя.

— Шегуваш се.

— Не, мадам.

— Девет деца? — дори не можеше да си го представи, след като бе единствено дете. — Това е феноменално! Разкажи ми — помоли го, а лицето ѝ бе светнало от любопитство.

Джим не можеше да устои на спонтанното ѝ оживление. Беше толкова хубава с блеснали очи и леко поруменели страни.

— Беше... — престори се, че се замисля дълбоко — оживено. Постоянно нещо ставаше... И шумно. Никакви флейти или нещо подобно, просто... — заговори много бързо: — Симфония от гласове. В дисхармония.

Тя се засмя.

— Ужасен си.

— Не. Просто съм честен — стана по-сериозен, отново понесен от вълната на спомените: — Предполагам, че мога да се изразя по-реалистично и да кажа, че е било прекрасно преживяване, пълно с любов и взаимно доверие. Но не беше. Поне тогава никога не съм си мислил така. Чувствах се незначителен в едно такова голямо семейство и това ме правеше недоволен.

— Ти кой поред беше?

— Предпоследен. Най-малкото момче. Най-големият ми брат е бил почти на шестнадесет, когато съм се родил, най-голямата ми сестра — на четирнадесет. Те се грижеха за мен много повече от родителите ми. А аз бях прекалено малък, за да разбера, че татко работи на две места просто за да ни изхранва — поклати тъжно глава. — Като си помисля за огорченията, които причинявах на родителите си, се срамувам.

Веднъж вече бе споменал, че се е забърквал в неприятности като дете, но тя го бе възприела като някаква шега. Сега обаче го повтаряше и тя се зачуди.

— Какво всъщност си правил?

— Какво ли не! Бягах от училище. Крадах от бакалията. Висях на ъгъла на улицата и плаших старите жени, които дръзваха да минат оттам — в гласа му нямаше и помен от хвалба. По-скоро тонът му граничеше със самопрезрение. — Изключваха ме от училище повече пъти, отколкото мога да си спомня. Ненавиждах всяко упражняване на власт над мен и правех всичко възможно да си го върна на родителите си, че ме пренебрегват. Цяло чудо е, че изобщо завърших училище — бе станал суров и саркастичен. — И до ден-днешен съм убеден, че това стана, защото директорът искаше да се отърве от мен. Ако ме бяха изхвърлили от училище временно или ме бяха изключили, пак щях да се появя. Като завърших, се отървах от мен завинаги.

Бяха стигнали до една ниска пейка, зад която имаше храсти. Джим кимна към нея и изчака Рейчъл да седне, преди да се настани и той.

— Какво прави после, след като завърши?

— Нямах голям избор. Бях шокиран от реалността. Баща ми ме информира, че ще трябва да започна да се издържам. Тръгнах да си търся работа. Да ти кажа, нямаше много възможности за някой, който едва е завършил училище. Поне не такива, които бих работил. И тогава се записах доброволец. Беше най-доброто, което можех да направя.

— Армията ли те накара да се укротиш?

— Военноморските сили. Да, може да се каже, че ме накараха да се укротя — каза го с подтекст и с доста сарказъм. — Но — изостави сарказма си — ти не би искала наистина да чуеш това. Всеки си има бойни истории. Една от друга по-потискащи. Достатъчно е да се каже, че наистина много бързо пораснах.

— А кога се уволни?

— Възползвах се от закона за демобилизираните и отидох в колеж — в кехлибарения му поглед за миг отново се върна тъгата. — Това щеше да хареса на баща ми.

— Но не затова си го направил.

— Не. Направих го, защото исках да постигна нещо. Не исках да изживея живота си, повтаряйки: „Да, сър“ на някой, когото не уважавам особено. Защото, въпреки съпротивата ми, някак си бях поел ценностите, които родителите ми се бяха опитвали да ми внушат. И двамата не бяха много образовани. Но искаха повече за децата си.

— Другите — братята и сестрите ти — как се справят?

— Нелошо. Имаме един банкер, един адвокат, един ветеринарен лекар, две медицински сестри, две майки, които си гледат децата... — поколеба се.

Рейчъл бе преброила до седем.

— И?

— И един затворник.

— Затворник?

— Уви, да. Предполагам, че аз се измъкнах от тази среда, преди да навредя истински на някого. По-големият ми брат нямаше този късмет.

— Какво е направил? — попита Рейчъл, останала без дъх.

— Опита се да подкупи държавен служител.

— О, не!

— О, да. Работеше в Юта като застрахователен агент и беше един от четиримата застрахователни агенти, които участваха в таен търг за застраховане на държавните работници. Когато се разтревожил, че договорът ще отиде при един от другите участници в търга, направил грешката да довери на служителя, с когото контактувал, че лесно може да се уреди някакво възнаграждение... И тогава балонът се спука. Не стига, че служителят го предал, но се откри, че от няколко години е мамел данъчните относно полиците.

— Но защо? — в нейните представи такава необмислена постъпка можеше да е продиктувана от остра нужда от пари, от истинска глупост или от криворазбрано чувство за етика.

— От една страна, трябваша му пари. Искаше да изпрати децата си в частно училище, да ги води на почивки и да си купи вила в планината.

— А от друга?

— От друга страна, предполагам, е свързано със собственото му чувство за несигурност. С такива корени като нашите сме склонни постоянно да се борим със собствения си образ на нисша класа. При Дрейк тази борба стигна до крайност в стремежа да постигне успех. За съжаление прецака всичко.

— Божичко, Джим, сигурно е било ужасно.

— За жена му и трите му деца все още е. Ние всички отделяме средства да им помагаме, но как да премахнем петното, с което тези деца трябва да живеят? Сърцето ми се къса за тях.

Той замълча и Рейчъл го видя как се затвори в себе си. Спомни си един предишен разговор за човека на физическия труд и интелектуалеца и как настойчиво се бе опитвал да разбере нейното мнение. Предположи, че може би по някакъв начин и той се отъждествява със стремежите на брат си.

— Притесни ли се, че трябваше да ми кажеш това? — попита го нежно.

Поразен от директния ѝ въпрос, той рязко извърна глава към нея. Отне му частица от секундата да си спомни, че до него беше Рейчъл Бюсек и че Рейчъл Бюсек бе съчетание от изтънченост и невинност. Погледът му се смекчи и той си наложи да се успокои.

— Малко — призна си искрено. — Предпочитам да можех да ти разкажа, че брат ми е оксфордски учен и е на път да спечели Нобелова награда за физика.

— Мислиш ли, че ще се впечатля и в двата случая?

Той сви рамене.

— Някои жени биха се впечатлили. Всъщност не че аз самият съм оксфордски учен, а и за моята работа определено не дават Нобелови награди.

— Оксфордските учени могат да бъдат много скучни, а и повярвай ми, Швеция е доста надценявана. Но ти доста се отвлече. Така и не разбрах как в крайна сметка си станал детектив.

Джим я погледна учудено. Тя наистина не се бе притеснила, когато ѝ бе разказал за брат си. Той много рядко разказваше тази история. Дори сега се изненада, че я беше разкрил пред нея. Но тя определено притежаваше някакво качество, което те насърчава да ѝ се довериш. Подозираше, че това има нещо общо с нейното излъчване за невинност... И абсолютната ѝ честност. Беше като рядък скъпоценен камък, с очи като махагон, сламеноруса коса, ангелски черти и златно сърце. Хипнотизиран за миг, той се протегна и докосна устните ѝ. Тя затаи дъх, отдавайки се на очарованието на момента. Само звънът на камбаните от близката катедрала смущаваше тишината.

— Хей, по-добре да тръгваме обратно — каза той, като я хвана за ръка и я издърпа да стане. Разговорите за кариерата му можеха спокойно да почакат. — Хайде да отидем да проверим при сестрите и ако Болкън още е в операция, можем да слезем и да хапнем нещо. А

ако искаш, аз ще донеса нещо от закусвалнята. Така ще прекараш повече време с Том. Тръгнаха бавно.

— Не — тя се замисли. — Ще сляза с теб. Татко е боец и ще направи всичко възможно да ме накара да мисля, че е добре, като не спре да говори, докато съм при него в стаята. А трябва да почива. Щом знае, че съм тук, на мен ми е по-спокойно.

Джим я хвана под ръка и преплете пръсти с нейните.

— Много те обича. И го разбирам.

Рейчъл преглътна трудно, погледна нагоре и срещна очите му. Зачуди се дали Джим някога се е влюбвал, дали това искаше от живота. Да, той бе говорил за самотата, за нуждата да бъдеш с някого, за нещо повече от онова, което бе имал в миналото си. Но любовта беше друго нещо, нещо много по-опасно. Баща ѝ бе прекарал години, оплаквайки една любов, която по някакви причини се бе объркала. Рейчъл отчасти подозираше, че точно тази болка се бе опитвала да избегне през всичките тези години, като се потапяше в музиката си. Или просто никога преди не бе попадала на мъж, когото истински да пожелае да обикне?

Поразена от посоката, в която бяха тръгнали мислите ѝ, тя откъсна поглед от очите на Джим и се опита да се разсее с това, което виждаше и чуваше около себе си, в университетското градче. Всичко ѝ бе толкова познато, действаше ѝ толкова успокояващо — окъпаните в слънце алеи, оградени от храсти, току-що раззеленилите се дървета, птичките, прехвърчащи между клоните и покривите, студентите, бързащи от лекция на лекция. Спомни си времето, когато тя самата учеше тук, и усети, че я обзема странна меланхолия. Дали тогава ѝ беше по-лесно? По-безгрижно? Или сега беше по-възрастна и внезапно осъзнаваше преходността на живота?

Една от най-лошите страни на това дежурене в болницата, както щеше да открие по-късно Рейчъл, бе, че е почти невъзможно да избягаш от тези мисли. До осем вечерта, когато се озова във фойето, очаквайки Джим да я вземе, вече бе напълно изтощена. Седеше мълчаливо, както през по-голямата част от следобеда, и си мислеше за няколкото посещения при баща си и за срещата с лекаря най-накрая.

Реймънд Болкън, висок слаб мъж с оредяла коса и очила с тънки рамки, я бе уверил, че покоят на легло се отразява добре на баща ѝ, но няма да елиминира проблема. Искаше баща ѝ да си почива още

четири-пет дни, за да повъзвърне силите си и после да го оперира. От нея зависеше да убеди Том Бюсек колко важна е операцията.

Не бе намерила сили да спори с баща си. Изведнъж ѝ се бе сторило, че е минала цяла вечност, откакто телефонът бе иззвънял в хотелската ѝ стая в Чикаго, за да я събуди. Беше уморена. Когато Джим бе тръгнал, макар и неохотно и само защото тя настоя, че трябва да отдели няколко часа за работата си, тя просто поседя мълчаливо при баща си. Двамата изгледаха новините, макар че тя всъщност не чу нищо и вяло отвърещаше на баща си.

Сега, когато Том вече си почиваше в очакване на нощния сън, Рейчъл се зачуди дали нещата някога отново ще бъдат постарому.

— Хей, скъпа?

Познатият плътен глас я изтръгна от мъчителния унес. Тя повдигна уморен поглед и видя Джим, който забързано се приближаваше. Видът му ѝ подежда като инжекция адреналин.

— Ъ-хъ — въздъхна тя, а усмивката на Джим помръкна.

— Лоши новини? — протегна се да я хване и я издърпа от стола. Ръцете му се опитаха да прогонят напрежението от раменете ѝ с лек масаж.

— Може и така да се каже — промърмори тя. — Всъщност той е добре. Просто... това чакане... — затвори очи, а Джим я взе в широката си прегръдка.

— Като пребита си. По дяволите, знаех си, че трябва да се прибереш вкъщи по-рано.

— Аз не исках да се прибирам по-рано — отвърна, притиснала се към гладката материя на ризата му. Гърдите му бяха като стена от жива топлина, а силата му започна по малко да въздейства на хладината, която бе превзела душата ѝ.

— А и ти си имаше работа. Не, все едно щях да остана тук. Но — гласът ѝ бе съвсем отпаднал — толкова съм уморена.

Притисна я още по-силно към себе си.

— О, скъпа, съжалявам. Хайде да те отведе у дома.

Направи точно това. Продължи да я държи за ръка, но я остави да си почива несмуцавана — тя затвори очи и отпусна глава назад върху облегалката. Беше разтревожен за нея и постоянно я поглеждаше. Когато тя утихна, той разбра, че е заспала. Тъй като не искаше да я разбужда, би обикалял с колата много по-дълго. Но

можеше ли да кара цяла нощ? Рейчъл се нуждаеше от спокойствието на дома си и удобството на собственото си легло.

Пристигнаха в Пайн Манър и той бавно спря пред вратата. Слезе, заобиколи колата, отвори вратата възможно най-тихо и внимателно плъзна ръце под коленете и под гърба ѝ. После се изкачи по стъпалата към входа и натисна звънеца.

Мисис Франсис отвори веднага, почти извика от уплаха при вида на Рейчъл и единствено тихият шепот на Джим я възпря.

— Шшшшт. Тя спи. Изкара тежък ден.

Премина през широкия вестибюл и погледна към виещата се стълба.

— Коя е нейната стая?

Без да промълви нищо, мисис Франсис тръгна напред по стълбата, после по коридора до стаята, която тя поддържаше с особено старание. Вратата вече бе отворена. Икономката изчака Джим да влезе с безжизнения си товар, после се втурна да издърпа синьо-зелената покривка на леглото. Видя го как постави Рейчъл в седнало положение, подпирайки я с една ръка, докато с другата се зае да сваля самото от костюма ѝ.

— Искате ли аз да се заема с това, мистър Гътри? — попита с колеблив шепот, в действителност доста смутена от липсата на задръжки у този мъж.

Джим нямаше намерение да позволи на някой друг да докосне Рейчъл.

— Не, благодаря, мисис Франсис. Може да стоплите малко мляко и да го донесете, в случай че се събуди — хвърли поглед из стаята и се взря в един дълъг бял скрин до по-далечната страна. — Има ли тук някаква нощница? — беше оставил пътната ѝ чанта в багажника на колата, но съдейки по малкия ѝ размер, бе предположил, че Рейчъл си има пълен гардероб въщи.

Отново, без да промълви нищо, мисис Франсис отиде право към едно от чекмеджетата и извади мека нощница от бледозелена коприна. С високата си яка и дълги ръкави нощницата бе скромна като всички останали в чекмеджето. Мисис Франсис нервно я подаде на Джим, който веднага я остави зад себе си на леглото и продължи да съблича Рейчъл. Странно притеснена, мисис Франсис изчезна.

Сакото се приземи на стола. Джим едва се бе заел с копчетата на блузата, когато Рейчъл се размърда в ръцете му.

— Джим — прошепна. Въпреки че все още бе почти заспала, неговото име бе единственото в мислите ѝ.

— Тук съм, скъпа — отвърна той, докато ръката му с треперене се справи с последното копче. Когато свърши, внимателно избута блузата от раменете ѝ. Гласът му бе очевидно напрегнат. — Просто те слагам да спиш — успя да изрече, като преглъщаше трудно и едва се удържаше да не я докосне. Гърдите ѝ бяха малки и стегнати, деликатно заоблени и изключително нежни през фината материя на сутиена ѝ.

Тя завъртя глава и зарови лице във врата му.

— Извинявай, че така ти се натресох — прошепна, без да отвори повече очи.

Устата на Джим бе напълно пресъхнала. За момент се отпусна и плъзна ръце по голия ѝ гръб, като затвори очи и се наслади на сатенената мекота на кожата ѝ. После, усещайки издайническото пулсиране на тялото си, протегна ръка за нощницата и се засуети да отвори копчето на яката с една ръка.

— Няма проблеми, скъпа — прошепна дрезгаво той, докато нежно я придържаше, нахлузвайки нощницата през главата ѝ. Чак когато издърпа нощницата надолу, посмя да я сложи да легне. Главата ѝ бързо се отпусна настрана. Отново бе заспала.

Сърцето му биеше толкова силно, че се изплаши шумът му да не я събуди, но въпреки това се чувстваше неспособен да помръдне. Мускулите му потръпваха от товара на въздържаната страст, но той щеше да остане, за да я погледа.

Беше изключителна — въздушна и недостижима, както му се бе сторила онази първа вечер на сцената в Чикаго. Онази първа вечер... Нима беше едва снощи? Струваше му се, че я познава от години. Осъзнаваше, че му се иска да е така.

Лекото почукване на вратата го накара да се изчерви. Мисис Франсис стоеше там с плахо изражение на лицето, държейки табличка в ръка с чаша мляко и бисквити. Във всеки друг случай той вече щеше да се е изправил и тръгнал към вратата, за да вземе табличката, без да се замисля. Сега обаче трябваше да се замисли. Жената определено бе притеснена от решителността му да съблече Рейчъл. Той бе притеснен,

като събличаше Рейчъл. Просто не можеше да продължава да шокира мисис Франсис.

Без да издаде и звук, възрастната жена прекоси килима и остави табличката на нощното шкафче. Като избягваше замисления поглед на Джим, тя събра дрехите на Рейчъл, закачи костюма и блузата в дрешника и остави бельото в един кош с капак в банята. После, с едва доловимо „Лека нощ“, което изрече, свела поглед към пода, тя излезе.

Джим я видя как затваря вратата и чу лекото щракване на бравата, когато се затвори напълно. Продължаваше да седи като вцепенен на ръба на леглото на Рейчъл. Можеше да се закълне, че мисис Франсис се бе притеснила, когато той събличаше Рейчъл, но сега икономката повече или по-малко му бе отправила покана да сподели леглото на Рейчъл. Изпод тъмнокафявите си вежди той изучаваше спящата на леглото фигура. Дали бе споделяла това легло с други? Дали точно неговото присъствие бе накарало мисис Франсис да изостави бдителността си?

Не. Всичко, свързано с Рейчъл, говореше за някаква невинност. Тя сама бе отрекла наличието на някой по-специален мъж в живота си. А Джим не можеше да повярва, че се е наслаждавала на поредица от случайни авантюри под покрива на бащината си къща. Не се съмняваше, че в миналото бе имало мъже в живота ѝ; бе усетил дълбините на страстта в онази единствена целувка, която си бяха позволили. Тя бе почти на тридесет. Само да я беше открил по-рано, той можеше да е мъжът, който да я научи на тайните на любовта. Красива мисъл... И смущаваща, като се има предвид незабавният ефект, който тя имаше върху тялото му.

Но присъствието на мисис Франсис само преди минути му бе напомнило по болезнен начин за разликите между Рейчъл и него. Тя бе богата млада жена, която винаги е имала най-доброто. Той, от друга страна, едва наскоро бе достигнал точката на финансовото спокойствие. Имаше ли право да преследва Рейчъл, като знаеше, че онова, което има да ѝ предложи, е много по-скромно от това, което тя сама притежаваше? Колкото и пъти да си задаваше този въпрос, единственото, което наистина го безпокоеше, бе дали можеше да се въздържа да не я преследва.

Като я гледаше сега — със златисти ресници, отпуснали се над скулите, руса коса, разпиляна като ветрило на възглавницата, ръце,

толкова бледи и грациозни дори в съня, той отново почувства необяснимото привличане, което бе изпитал, когато тя бе на сцената в Чикаго. Това бе поривът да я обича и защитава, порив, който преди не бе изпитвал с никоя друга жена. А какво щеше да прави оттук нататък?

Сякаш мислите за Чикаго му напомниха за собствената му умора и той се протегна да изгаси лампата. Изхлузи обувките си да паднат тихо на килима. После нави още малко ръкавите си, разкопча още едно копче на ризата си и се изтегна до Рейчъл.

Предположи, че тя не би имала нищо против. Двойното легло определено бе достатъчно голямо, въпреки че се съмняваше, че тя би помръднала и сантиметър — толкова изтощена беше. Той, от друга страна, щеше да затвори очи само да си почине малко. По-късно, когато се убедеше, че тя ще спи необезпокоявана цяла нощ, щеше да си тръгне.

Това бе благородното му намерение. Само ако бе успял да го изпълни!

ПЕТА ГЛАВА

Бледата утринна светлина се процеждаше през клоните на големия дъб и разбуди Рейчъл с нежната си целувка. Тя отвори предпазливо едно око и се загледа в морскосиньото на щорите, като се опитваше да си спомни кой концерт бе свирила предишната вечер и в кой град се събуждаше днес. Умореният ѝ поглед се плъзна към синьото копринено канапе под прозореца и тя се намръщи. В кой хотел имаше толкова елегантно обзавеждане, а и толкова божествена тишина?

У дома... Тя си беше у дома! Изведнъж всички спомени я връхлетяха. Чикаго. Баща ѝ. Джим. Бързо седна в леглото и подпря челото си с ръка. Снощи... почти нищо не си спомняше. Беше в колата на Джим, после... нищо. Извърна озадачено глава и забеляза, че до нея се бе изтегнал някакъв мъж. Извика уплашено. Чак като прехапа устната си, осъзна, че това е Джим Гътри и спи дълбоко. Или поне допреди малко. Изпънал се по корем, с извърнато на една страна лице, той си пое дълбоко дъх и започна да се протяга, после рязко спря.

Рейчъл затаи дъх, като си представи, че мислите му не са много по-различни от нейните, когато бе отворила очи. Мускулите на гърба му се раздвижиха. Погледът ѝ се плъзна от гъстата, разрошена от съня коса по цялата дължина на тялото му. Нито отпуснатата му поза, нито полузаспалото му състояние можеха да прикрият силата на раменете и краката му, които бяха сякаш безкрайно дълги.

Рейчъл повдигна ръка към гърдите, опитвайки се да успокои сърцето си, което сега биеше трескаво не от страх, а от възхищение от почти двуметровата му мъжествена фигура, която очевидно бе прекарала нощта на леглото до нея.

Джим сякаш изведнъж почувства ужасното туптене, което тя се опитваше да заглуши, завъртя глава и се взря в нея. Не можеше да разгадае изражението му. Пред тревожния ѝ поглед то се смени от пълна безизразност до недоверие, до объркване — всичко това само за

секунди. После вдигна ръка към очите си и ги потърка, преди отново да погледне към нея.

— Рейчъл! — прошепна най-после и се надигна. — Боже мой, смятах само да притворя очи за минута! — дневната светлина, която ставаше по-ярка с всяка изминала минута, му разкри истината, която потвърди и собственият му часовник. — Почти седем е. Не мога да повярвам, че съм спал тук цяла нощ! — очите му продължаваха да изучават нейните, удивени, а после неволно се спуснаха надолу към горната част на нощницата ѝ.

Чак тогава Рейчъл осъзна с какво бе облечена. И с какво не беше!

— Кога... дрехите ми... — силна руменина плъзна нагоре по шията ѝ. — Не си спомням нищо!

Но Джим си спомняше. Спомняше си как се бе облегла на него, докато събличаше сакото и блузата ѝ, как ръката му бе усетила закръглените ѝ гърди, когато под прикритието на нощницата бе разкопчал сутиена ѝ. Спомняше си слабия ѝ ханш, от който бе свалил чорапогащника, и меката коприна на бедрата ѝ, които се бяха показали отдолу. Спомняше си всички тези неща, въпреки че не трябваше. Защото сега Рейчъл бе пред него — още по-красива, с разрошена коса и сънени очи, полуразтворени меки устни, топло тяло и сладък аромат, който изпълваше сетивата му.

Въпросът ѝ остана без отговор, въпреки че Рейчъл бързо прецени фактите. Трябва да е заспала в колата и навярно Джим я бе пренесъл и настанил в леглото. Как би могла да му се сърди, когато той е толкова загрижен за нея? Как можеше да се чувства притеснена, когато част от нея искаше той да я види, да я опознае? Дори не се чувстваше изплашена сега, когато, отхвърляйки всякаква унесеност, очите му бяха започнали да проблясват.

Той се подпря на хълбок и обхвана лицето ѝ с ръце.

— Прекрасна си — прошепна съвсем близо до устните ѝ. — Като видение, което все си мисля, че просто... ще изчезне — устните му нежно, галеха нейните. — Няма да изчезнеш, нали?

Гласът му бе съвсем дрезгав и тих, но на Рейчъл ѝ се струваше звънлив.

— Как бих могла? — прошепна тя в отговор, усещайки вълните на нещо ново и прекрасно, които започваха да се надигат в нея. Поклати глава, опряла чело до бузата му. — Не, Джим. Не бих избягала

от теб — после изчака, молейки се Джим наистина да е имал предвид всичко, което бе казал, молейки се силата на желанието му да я направлява, да е достатъчно силна, за да преодолее това, което ѝ липсваше. Беше се заклела, че никога вече няма да опита, че нищо не може да я принуди да го направи отново. Но с Джим се чувстваше безпомощна. Беше ѝ толкова хубаво, струваше ѝ се толкова естествено. Ако не опиташе, никога нямаше да узнае.

Усети как тялото му се разтреперан, когато ръцете му се склучиха около нея, и за момент се изплаши, че може да попадне в капана на нещо, което въпреки всичко не би могла да завърши. После ръцете му започнаха бавно пътешествие по гърба ѝ и както бе очаквала, Рейчъл забрави всичко друго, освен великолепно усещане в момента.

Раменете ѝ, гърбът, ханшът усетиха докосването му. Ръцете му се плъзгаха от едно място на друго и нежно мачкаха копринената ѝ нощница.

С лека въздишка на удоволствие тя се изви и се притисна още по-силно към него. Затвори очи, отдаде се напълно на усещанията, които предизвикваше у нея този великан с ръце на магьосник. По своя воля устните ѝ потърсиха шията му, опитвайки опияняващия му утринен аромат с нежни целувки, докато ръцете ѝ се бореха с памучната му риза.

— Ааа ах, Рейчъл! — простена той. — Имаш ли представа какво ми причиняваш?

Тя бе очарована от думите, от очевидното сексуално напрежение, надигащо се в тялото му. С Пийт не се бе случило нищо подобно. Ако тогава бе имала повече опит, щеше да забележи, че има проблем много по-рано, преди нещата да са достигнали до точката на смущаващата непохватност. Но след като бе посветила младежките си години на образованието и флейтата си, тя бе съвсем непосветена в тази игра, която Пийт бе предложил, когато се бе присъединила към „Монтаж“. Бе се отнасял с нея толкова добре, бе я взел под крилото си през онези първи седмици и месеци на турнето, когато всичко ѝ се струваше странно и доста плашещо. Целувките му бяха топли и нежни, точно като живота ѝ до този момент. Мислеше си, че е влюбена... После бяха опитали. И се провалиха.

С Джим нещата бяха различни от самото начало. Имаше я първата искра, която никога не бе изпитала с Пийт, бавното разгаряне, което сега доближаваше точката на кипене, това усещане за приближаваща експлозия, този поток на напрегнато очакване, който протичаше от нейното тяло към Джим и обратно. А, да, въздъхна тя, беше различно. Различно, както Пийт се различаваше от Джим, интелектуалецът от човека на физическия труд, нощта от деня. И на нея ѝ харесваше.

Изненадващо жадно тя потърси устата на Джим. Той отвърна на целувката ѝ нетърпеливо, копнеейки да я покори със също толкова страстно желание. Устните му се притиснаха към нейните. Сега царуваше страстното темпо, което препускаше между нотите на една разтърсваща рапсодия.

Внезапно Рейчъл усети, че я облива нова вълна от горещина и осъзна, че пламъците идват от голямата ръка на Джим, която се бе промъкнала до гърдите ѝ. Лек вик се изтръгна от гърлото ѝ. Главата ѝ се отпусна назад и устните на Джим се плъзнаха по шията ѝ. След малко двамата паднаха върху разбърканите чаршафи, на които толкова невинно бяха прекарали нощта. Сега обаче нямаше нищо невинно в ръцете, които изучаваха гърдите ѝ.

Извика името му, изгубена в сладката болка, а пръстите ѝ се забиха в раменете му. Огънят бе запален, тя се извиваше под жарките му пламъци.

После сякаш той бе навсякъде. Тялото му лежеше наполовина отгоре ѝ. Устата му поглъщаше хищно страстните ѝ стенания. Ръцете му се спуснаха по цялата дължина на тялото ѝ, после се плъзнаха под нощницата и нагоре към бедрата. Водена единствено от инстинктите си, тя се изви от усещането за ръката, която я откриваше, за пръстите, които изучаваха най-съкровениите ѝ тайни, докато тя стенеше от удоволствие.

Сляпа за всичко, освен за превъзбудените си сетива, сграбчи ризата му и конвулсивно сви ръце в юмрук, сякаш от това колко силно бе вкопчена в тази риза зависеше животът ѝ.

Внезапно, неосъзнато нетърпелива, разбра, че се нуждае от повече. Сякаш нямаше вече време за губене, ръцете ѝ се заеха да не оставят нищо между двете им тела, като атакуваха останалите неразкопчани копчета на ризата му. Задържаха се само за миг да се

порадват на топлината на тази току-що разкрила се плът, преди да се спуснат към колана му.

Но нейната трескавост бе заразна. След като бе вдигнал нощницата ѝ до кръста, Джим просто я издърпа нагоре, през раменете и главата, и я хвърли настрана.

— О, боже! — прошепна той в почуда и очите му се плъзнаха по всеки сантиметър от плътта на Рейчъл. Пламъци лумнаха в погледа му, докато той се спускаше по голите рамене, гърдите, корема, и се разгоряха като експлозия, когато достигнаха до същността на нейната женственост. Рейчъл изгаряше под този поглед, копнееше до болка той да я обладае, както не бе копняла за никой друг мъж.

— Моля те, Джим — прошепна тя, — моля те... Желая те толкова много.

Знаеше, че не само тя гори от това желание, можеше да усети напрежението, което бушуваше в него. Но той се владееше и продължаваше да се взира в нея. За нейно разочарование, задъханото му дишане започна да се успокоява. Тя се вкопчи в ръцете му и с ужас забеляза как той стисна устни.

— По дяволите, не мога да го направя! — изрече ядосано той и тя почувства, сякаш историята се повтаря. — Мислех си, че бих могъл, но не мога.

— Джим? — изплака тя, но той вече се бе отдръпнал, а тя се протегна за нощницата, която бе свалил от нея с такъв омаен изблик на страст само преди минути. — Какво има? — попита, останала без дъх, но гласът ѝ бе заглушен от копринената материя. Когато най-накрая подаде глава и си пое дъх, Джим вдигаше ципа на дънките си. Недоумяваща, тя го видя как става от леглото и сърдито напъхва крака в обувките си. После се отправи към вратата и се извърна назад едва когато ръката му бе върху дръжката.

— Извинявай, Рейчъл. Правиш странни неща с мен. Аз... сам не мога да разбера — после прокара напрегнатите си пръсти през косата си. — По дяволите! — изруга тихо. — Трябваше да го предвидя — завъртя се на пети и излезе.

Замръзнала на мястото си, Рейчъл продължи да се взира невиждащо във вратата дълго след като тя се бе затворила зад него. Крайниците ѝ, които само преди минути потръпваха от страст, сега трепереха по съвсем други причини. Сви колене към гърдите си и ги

обгърна с ръце, но дори този защитен жест не можа да стопи пустотата, която я изпълваше. И това чувство го имаше преди, но тогава бе обхваната от болезнен копнеж той да изпълни тази празнина. Сега беше много по-дълбоко, по-силно. Чувстваше се самотна. За пръв път, откакто бе видяла Джим Гътри, се чувстваше самотна.

Не бе съвсем непознато чувство за нея. Осъзнаваше това, но някак си, след като бе прекарала предишния ден и половина с Джим, усещането за самота бе много по-изострено. Тридесет и шест часа — изглеждаше невъзможно да е било само толкова. Като премисляше отново и отново тези часове, си даде сметка, че Джим бе станал част от живота ѝ с невероятна лекота. Бе ѝ паснал добре, бе я защитавал от заплахите на реалността. Дори би могла да си помисли, че е бил направен по специална поръчка за нея.

Какво се бе случило тогава? Не знаеше. Сви се на топка върху леглото, придърпа чаршафа до брадичката си и се осмели отново да се замисли за огнените мигове, които току-що бяха свършили. Водена от привличането, което бе изпитвала към Джим от самото начало, тя бе откликвала на ласките му като опитна жена. Каквато не беше. В някой момент навярно е направила грешка. Трябваше да се сети, че няма да се справи както трябва. Първо с Пийт, а сега и с Джим... Очевидно леглото бе сцена, на която тя бе обречена да търпи провали.

Но ако по някакъв начин бе разочаровала Джим, то той не се бе държал по-добре, каза си в пристъп на ярост. Тя го желаше, нуждаеше се от него, а той я бе изоставил. Справедливо ли беше да я накара да се чувства като глупачка, че се е предложила толкова безсрамно? Справедливо ли беше да не ѝ позволи, веднъж и завинаги, да узнае какво ѝ липсва в самотното ѝ съществуване? Справедливо ли беше да развали нещо, което обещавахе да е толкова, толкова красиво?

Неспокойно се въртеше от едната страна на другата и гледаше втренчено прозореца. Слънцето вече грееше ярко, светът се бе събудил напълно. Чувстваше студ и умора и единственото, което искаше, бе да си изкопае една голяма дупка в земята и да се зарови. Нямахше да ѝ е зле в прасковената градина. Дори земните червеи щяха да ѝ бъдат желана компания. Те нямаше да я изоставят, както бе направил Джим Гътри.

Защо все пак го бе направил? Този въпрос я хвърляше в смут, който надделяваше над притеснението и гнева. Намръщи се и се опита

да си спомни какво бе казал, когато секунди преди да я обладаете се бе отдръпнал. „Не мога да го направя“ — бе казал. После: „Трябваше да се досетя.“ Какво имаше предвид?

Силата на пълното отчаяние я накара да се изправи в леглото. Отметна чаршафа си, скочи на крака и тръгна към банята. На прага се спря внезапно, сякаш за пръв път осъзна къде беше, къде не беше... и защо. Тъжна въздишка се отрони от устните ѝ, сведе глава и се опря на рамката на вратата. Мъката се пропиваше в нея като мрачен дъжд.

Нито веднъж, откакто се бе събудила, не бе помислила за това, което я бе довело тук. Баща ѝ беше болен. А Джим бе опората, на която разчиташе, откакто бе научила тази новина.

Но не на човека, предлагащ ѝ подкрепа, бе откликвала малко по-рано. А чисто и просто на мъжа. Оставяйки настрана шегите за ширината на раменете му, беше се вкопчила в него с неопишуема страст, не от отчаяние. Беше го пожелала повече от всичко на света, поддавайки се на импулс, който сякаш бе единственото доказателство за женствеността ѝ.

През тези моменти на почти пълно опиянение тя бе реагирала най-вече като жена. Точно това я смущаваше сега. Бе изявена флейтистка и предана дъщеря. А жена? Някой там горе се опитваше да ѝ внуши нещо, замисли се Рейчъл и отправи очи към небето. И реши, че ако не е годна за любов, ще я избягва, както бе правила винаги. Може би бе наследила тази неспособност. В най-смелите си фантазии си представяше, че майка ѝ наистина е жива, но като се изключи фактът, че я е родила, тя се е оказала напълно непригодна да бъде съпруга или майка. Но все пак баща ѝ се бе влюбил в тази непозната жена и продължаваше да я обича и до ден-днешен. Всичко това доказва, разсъждаваше тя, че и най-великите хора могат да се държат като глупаци. Това, което я натъжаваше повече от всичко, бе подозрението, че и нейният недъг започваше да се проявява. Да се противопостави на думи на привличането на Джим Гътри бе едно нещо, да си изгради имунитет към него бе съвсем друго. Ако имаше късмет, той щеше да стои настрана, но някак си се съмняваше, че ще стане така.

Пое си дълбоко дъх и изправи рамене. Колкото да размишляваше, това нямаше да я доведе доникъде. Трябваше да сломи упорството на баща си и по някакъв начин да го убеди да се оперира не

по-късно от седмица. Трябваше отново да се срещне с лекаря, а после да се качи на самолета за Индианаполис, за да бъде навреме за концерта. Рон ще е осигурил кола да я чака... Добрият, надежден, стар Рон. Никакви прелъстителни златисти проблясъци в неговите очи. Нито пък закачлива усмивка, вълшебни ръце, примамващи рамене. А под кръста? Никога не бе забелязвала. В черупката, в която бе живяла, това бе положението.

Обаче не беше добрият, надежден, стар Рон, който обсебваше мислите ѝ, докато седеше сама в едно малко ресторантче в покрайнините на университета в ранния следобед. Беше Джим.

Опита се да съсредоточи мислите си върху баща си, но там нещата временно се бяха уредили. След дълъг и изтощителен спор, по време на който тя го бе уверявала непрекъснато и доста упорито, че Джим ще бъде неговият заместник в Ес Кей Ти, той се бе съгласил за операцията. От своя страна, тя се бе съгласила да не пропусне нито един концерт през тези последни три седмици на турнето. Щеше да изисква изтощителен брой пътувания, тъй като трябваше да се връща къщи в промеждутъците. Но това си беше нейна грижа, в действителност чисто технически въпрос.

Беше се опитала да се съсредоточи върху срещата с доктор Болкън, така че да разбере обяснението му относно медицинската процедура, която щеше да се проведе след четири дни, но щом веднъж решението бе взето, не ѝ бе останало търпение да възприема цялата информация, с която той я затрупа.

След четири дни, а вече беше четвъртък. Довечера и утре вечер щеше да свири в Индианаполис, после в Сейнт Луис, преди да се върне отново у дома в неделя. Рон щеше да уреди всичко необходимо във връзка с променената ѝ програма.

Здравето на баща ѝ бе временно затворена книга, от която само една глава оставаше да витае в съзнанието ѝ. Така че супата, салатата и билковият чай бяха неизменно съпътствани от мисълта за Джим. Не бе го виждала, откакто напусна спалнята ѝ.

Въпреки че цяла сутрин бе стояла нащрек, чудејки се кога и откъде ще се появи, образът му продължаваше да обсебва мислите ѝ. Сега, когато вече нямаше работа, освен да похапва от салатата си и да се отпусне в тези последни минути, преди да вземе такси за летището, тя си призна, че присъствието му ѝ липсва.

Той бе направил така, че часовете, които бяха прекарвали заедно, изглеждаха пълноценни и интензивни; в пълен контраст минутите сега се влачеха, странно тягостни. Би трябвало да изпитва гняв към него. Уж я бе успокоявал, когато бе разстроена, но като си тръгна тази сутрин, само бе усилил отчаянието ѝ. Уж я бе отвличал от грижите ѝ, а сега трябваше да мисли и за него. Уж бе сърдечен и мил, а бе станал жесток. Но и друго бе вярно — това, че беше възбуждащ. Бог да ѝ е на помощ, възбуждащ във всяко едно отношение.

Гневна? Само да можеше да е, вместо тъжно да се чуди дали изобщо някога ще го види отново.

Изведнъж столът до нея се оказа зает. Повдигна уплашено поглед и ахна. Сякаш се бе материализирал от празното пространство. Сърцето ѝ спря, после заби трескаво.

— Здравсти — каза той със срамежлива усмивка.

Безпомощна, тя му отвърна:

— Здравсти.

— Имаш ли нещо против да ти правя компания? — звучеше доста неуверено.

Усмивката ѝ се задържа. Какъвто и звяр да беше, видът му пак бе като мехлем за очите ѝ.

— Вече си тук.

— Мога да си отида...

— Недей.

В тихо изречената ѝ молба нямаше колебание. От своя страна, Джим реши, че е бил прав, като е дошъл. Бе прекарал целия ден в терзания. По дяволите, и без това не бе успял да свърши никаква работа.

— Как прекара сутринта? — попита той, но мислите на Рейчъл се бяха съсредоточили другаде. Тя не беше казала никому къде отива, просто бе решила да си почине няколко минути преди пътуването.

— Как ме намери? — в кадифените ѝ очи проблесна недоумение.

— Имам си начини — беше краткият му отговор. — Ти сама го каза. Нали съм детектив? — понижи малко глас: — Винаги ще те намирам.

Спомняше си много добре този разговор. Беше малко след зазоряване, когато, притиснати в прегръдка, Джим се бе зачудил дали

тя няма да изчезне. Ирония на съдбата, помисли си тя. Той бе побягнал, а не тя.

Трябва да бе забелязал пламъчетата на обвинението в погледа ѝ, защото се сви незабележимо. Но не бе готов да обсъждат това, което се бе случило, сам не бе напълно сигурен, че го разбира, така че бързо се овладя и перифразира първоначалния си въпрос:

— Как се разбра с Том?

Още известно време обвинението не изчезна от кафявите очи на Рейчъл. Но тя беше упорита. И горда. Тя нямаше от какво да се срамува. И нямаше да се унижава, като го моли за обяснение.

— Операцията е насрочена за понеделник сутринта — заяви кратко.

Джим я изчака да разкаже по-подробно. Когато тя не го направи, настоя.

— Значи най-после се съгласи? — Рейчъл кимна. — Без никакви коментари?

— О, имаше много коментари. Много търпеливо ми повтори, че той е начело на Ес Кей Ти и че компанията се нуждае от него сега. При което аз много търпеливо му напомнях, че не само че има внимателно подбран управителен съвет, дълбоко загрижен за компанията, но и че ако не се оперира, Ес Кей Ти може да се лиши от него за постоянно.

— Не е зле...

Но тя не бе свършила. По някакъв начин искаше да предупреди Джим Гътри колко е упорита. Определено се бе проявила като такава сутринта, за доброто на баща си.

— Когато продължи да спори, много твърдо му опонирах.

— О? — тъмните му вежди се надигнаха.

Рейчъл се напрягаше да не забелязва колко смайващо привлекателен е.

— Припомних му, че след като съм единствената му дъщеря и той — единственият ми родител, аз самата се нуждая от него. Казах му, че не е справедливо и е егоистично да мисли само за Ес Кей Ти и че не ме е грижа дали Ес Кей Ти ще оцелее, а дали той ще оцелее. Дори и да не го е много грижа за себе си, той има отговорности към мен.

Бе описала сцената на близостта между баща и дъщеря. Някакво тъжно чувство се прокрадна в душата на Джим. Въпреки че нямаше никакво рационално обяснение, той се почувства изолиран.

— Значи му го натресе право в лицето? — подразни я той, но тъпата му шега увисна. Дълбоко в себе си мечтаеше и с него да се отнесе така. Освен всичко друго, имаше право да е бясна. Но се държеше хладно, по дяволите, много хладно.

— Спокойно и убедително.

— И той отстъпи?

— Да кажем, че се съгласи — да отстъпи би означавало да се предаде безусловно, което не беше така. Обаче нямаше желание да разказва на Джим за компромисите, които се бе наложило да направи.

Джим се облегна назад и въздъхна уморено. Мисията му бе завършена. Още един страхотен успех, който да се прибави към легендата за Гътри. Но... той бе изгубил, нали? Дори сега бе позаинтересувана от зеленчуците в салатата си, отколкото от него. Не се ли чудеше защо е избягал сутринта? Не искаше ли да узнае? Не че би могъл да ѝ обясни, но поне се бе надявал, че ще се интересува! За известно време там той си бе помислил... Бе помислил... може би... Уф, и какво, по дяволите! Той и без това си бе самотник. Но проклет да е, ако не съжаляваше за този копнеж по нея.

— Значи — въздъхна дълбоко той — сега какво?

Тя рязко вдигна очи.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид — продължи Джим по-нежно — какво следва? Ще летиш за Индианаполис след малко, нали?

— Да. Татко настоя — обясни му, оправдавайки се повече, отколкото би желала. — Но ще се върна за операцията.

Джим кимна, после помахна с ръка, за да извика сервитьорката и си поръча кафе.

— Силно и без сметана — добави, тъй като определено се нуждаеше от ободряване. Чувстваше се необичайно обезкуражен. Погледна Рейчъл и му се стори, че вижда същото изражение и на нейното лице, но то бързо изчезна под маска от ледено спокойствие. Тя отпи от чая си, облегна се назад и го погледна кротко.

— Има ли някакво развитие при Ренко? — попита безизразно.

— Резервирал си е билети за пътуване до Европа.

— Възможно ли е това да означава нещо?

— Вероятно. Заминава с жена си през август. Интересно дали няма да получи наследство от някой роднина междуременно.

— Ще продължиш да го следиш?

— Да.

Тя кимна с разбиране, после любезната размяна на реплики отстъпи пред мълчанието. Просто се гледаха един друг. Изглеждаше като битка между техните воли и всеки предизвикваше другия да извърне поглед встрани. Издръжливостта на Рейчъл бе резултат от предизвикателството, на което отвърщаше. Тя нямаше да позволи на Джим да узнае как я бе наранил. Издръжливостта на Джим бе резултат от възхищението, което изпитваше. Той просто не можеше да откъсне поглед от нея.

Секундите си течаха, но никой не забелязваше неясния шум от разговорите наоколо. Сякаш всеки от тях потъваше в другия, търсейки отговор на въпросите, които не можеха да бъдат изречени. А отговори нямаше. Нито пък лицата им просветнаха и се разведриха от усмивки в знак, че всичко е разбрано и простено. Вместо това, след напрегнатия момент на зрително общуване, двамата сякаш достигнаха до мълчаливо временно примирие. Рейчъл прочете мълчаливото извинение на Джим. Той узна по лицето ѝ, че временно го приема. Почти едновременно израженията им се смекчиха. Докато пристигне кафето, вече бяха готови отново да заговорят.

Разговорът им бе непринуден и интересен, макар и избягващ всякакво обвързване.

— Районът на университета е много красив — отбеляза Джим.
— Ти си учила тук, нали? — тя кимна. — Как ти се стори?

Отвърна му, после завъртя въпроса, само за да открие, че животът на студентите в държавния университет, където Джим бе учил, не е бил много по-различен.

— И двата са на юг — размишляваше тя. — Мисля, че просто ритъмът над всичко е по-бавен в южните щати. Консерваторията в Ню Йорк. Е, там беше съвсем различно.

Джим щеше да я разпита за това, ако тя в този момент не бе погледнала часовника си.

— Трябва да побързам — каза тихо. Затършува за портмонето си в чантата, извади достатъчно пари да заплати обяда си и кафето на Джим и да остави бакшиш, после се изправи. Джим вече бе на крака до нея, като така даде мълчалив отговор на въпроса, който си бе задавала през последните пет минути. Не бе сигурна докога ще остане

с нея, не бе сигурна и докога иска той да остане. Усещайки свежия въздух навън, тя се втурна да търси такси, но Джим веднага я насочи към колата, която бе паркирал наблизно.

— Джим?

— Какво, скъпа? — гласът му и непринуденото нежно обръщение извикаха раздражително познати усещания.

Тя се опита да се стегне, като се постара да не се отклонява от мислите си.

— Ще го наглеждаш ли, докато ме няма? Искам да кажа — тя се поколеба, — знам, че ще работиш по случая, но ще го наглеждаш ли вместо мен? — не искаше да го моли за това, не би искала да моли Джим за нищо. И се ядоса, че се обръща към него, а не към някой от внимателно подбрания управителен съвет, който бе похвалила толкова много пред баща си. Но онова беше работа. А Джим беше... странно близък. Въпреки че бе сигурна, че всеки член на управителния съвет вече бе наминал да посети баща ѝ по няколко пъти, предположи, че Том Бюсек е по-спокоен в присъствието на Джим Гътри. Те двамата си приличаха. Не само по телосложение, но и по характер. И двамата бяха силни мъже с изключително нежни сърца — и двамата бяха ергени.

— Разбира се, Рейчъл — отвърна ѝ Джим. — Във всички случаи щях да го направя. И... благодаря ти, че го убеди да се оперира. Знам, че това е правилното решение.

Не желаше да чува похвалите му, нито благодарността му, нито пък тази примамоваща нежност.

— Разбира се, при положение че не откраднеш онези схеми, докато той е под упойка — заяви на шега.

Той се намръщи, после ускори крачка.

— Хайде. Ще изпуснеш самолета, ако не побързаш. А и не мога да осъществя пъклените си планове, докато ти си наоколо, нали?

„Пропусна шанса си, Джимбо“ — помисли си тя, но възпря думите си, за да не се издаде. Засега се бе справила добре. Бе го посрещнала с изправена глава и дори окото ѝ не бе мигнало.

— А откъде разбра кой полет ще взема? — предизвика го леко.

— По същия начин, както разбрах къде ще обядваш — в очите му проблесна самоирония. — Аз съм професионалист. Занимавам се с това от години. Наблюдавам. Питам. Събирам фактите. След като знаех, че трябва да бъдеш в Индианаполис навреме за концерта в осем

часа, възможностите се сведоха до две. С едно телефонно обаждане всичко се изясни.

Хвърли му мрачен поглед, който за нейно раздражение бе отбит от ослепителната му усмивка.

— А защо си се ухилил?

— Заради теб. Просто... така.

Тя бързо извърна поглед. „Просто... така“ я накара да се почувства много смутена. Твърде много неща не разбираше у този мъж, но и все още се чувстваше прекалено наранена. Бе я намерил — поне това трябваше да му отчете. Щеше да му е по-лесно да се скрие, докато тя замине. Но не го бе направил. Защо?

Щом пристигнаха на летището, седнаха мълчаливо, докато не обявиха полета. Никой не заговори, всеки бе потънал в мислите си. Едва когато един механичен глас съобщи, че е време за качване, нещо се случи.

Джим погледна Рейчъл. Тя го погледна. В очите им огледално се четеше страдание.

Рейчъл се разтопи. Защитните стени, които така прибързано си бе изградила сутринта, се разпаднаха като картонена къща на вятъра. Всички чувства, които изпитваше към Джим, се завърнаха — непринудеността на присъствието му, странната фамилиарност, необузданото привличане, което изпитваше към него. Повече от всякога не й се тръгваше. Толкова много имаха да си кажат, наистина да си кажат... Но това трябваше да почака. Самолетът й нямаше да чака.

Езикът й навлажни внезапно пресъхналите устни, докато се опитваше да овладее буцата, заседнала в гърлото й. Почувства, че трябва да каже нещо, дори и само едно довиждане — и отвори уста. Но устните й бяха спрени от показалеца на Джим, който ги натисна леко и поклати глава. После върна пръста си върху собствените си устни, предаде му една въздушна целувка, която бързо бе отнесена до нейните.

Тя сви устни за миг в една незабавна ответна целувка и не откъсна очи от неговите, дори и когато той отстъпи назад. После взе чантата си от протегнатата му ръка, намести я на рамото си и се отправи към изхода. Не погледна назад. Страхуваше се, че може да каже или да направи нещо, за което по-късно да съжालява. Стигаше й

топлината на пръста, пренесъл целувката му. По-добре всичко да си остане така.

Нищо не се бе променило. Осъзна го дори като насилваше краката си да я носят по настилката на пистата. Все още го имаше спомена за сутрешната самота. Може би след три дни на спокойствие щеше да проумее всичко по-добре.

Напразни надежди. Точно такива се бяха оказали. Когато самолетът я върна от Сейнт Луис в неделя сутрин, Рейчъл не бе напреднала в разбирането на чувствата си към Джим или на неговото поведение в четвъртък сутрин, когато бе заминавала. Не че не бе опитвала. Беше мислила за него почти постоянно.

Концертите бяха успешни, както се очакваше по предварителните продажби. С програма, която се простираше от полеката класика до съвсем лесните за възприемане парчета, „Монтаж“ си бяха спечелили фанатични почитатели, особено в университетите, където една вечер с перфектни музикални изпълнения се оказваше за студентите страхотен — и здравословен — стимулант.

Рейчъл също намираще, че концертите повдигат духа ѝ. Когато свиреше на флейтата си, когато вдъхваше живот на нотите, които не бяха нищо повече от малки черни точки с опашки, когато се концентрираше върху красотата на звуците и посланията, които носеха, тя беше в стихията си.

Но всяка нощ се завръщаше в стаята си самотна. Сега, когато самолетът се спускаше към пистата, не я мъчеше само напрегнатото очакване. Притесняваше се за баща си, но се притесняваше и за себе си. Не бе сигурна защо, не можеше точно да определи. Но знаеше, че е свързано с Джим.

Самолетът се приземи гладко, после намали и се плъзна към терминала. Скрита зад група свещеници, Рейчъл бе от последните, които слязоха от самолета. Свела очи, метнала малката пътна чанта на рамо, тя си проправи път през терминала и се отправи към редицата от чакащи таксита.

Така и не ги достигна. С периферното си зрение забеляза сянката на мъж секунди преди нещо като стоманени клещи да се вкопчат в ръката ѝ. Сетивата ѝ замръзнаха.

— Не казвай и дума, мис! — заповяда плътният глас. — Ако дойдеш с мен, без да вдигаш шум, няма да станат сцени.

Съмняваше се, че може да диша, камо ли да говори. Един поглед към скритото зад слънчеви очила лице и всичко в нея се преобърна. Успя да промълви едно безпомощно „Но...“, преди вече познатият глас да стане груб. Беше близо до ухото ѝ, добре прикрит от света.

— Без, но, мадам. Ще трябва да отговориш на някои въпроси.

Цялата разтреперана, Рейчъл презря слабостта си, но не ѝ беше дадена възможност да се чуди къде я отвеждат. Сякаш всичко се случваше светкавично. Едва завиха зад ъгъла и нападателят ѝ се огледа бързо наляво и надясно, преди да я натика в някаква малка стая, където я притисна до стената и веднага се отдаде на нагона си. Устните му бяха невероятно нежни от самото начало, притискаха се към нейните, опитваха вкуса им, дразнеха ги, подмамваха я да откликне. Не можеше да им устои. Поне тялото ѝ го осъзна, въпреки че мислите ѝ се колебаеха и бавеха, а устните ѝ не се отлепяха от неговите.

Незабелязано чантата ѝ се плъзна на пода, последвана от малката книжка, която носеше. Освободени от товара си, ръцете ѝ си проправиха път нагоре по силните ръце, които се сключваха зад гърба ѝ, и се наместиха около врата му. Внезапното нападение я бе накарало да забрави всичко, освен тази невероятно силна, очарователно естествена форма на общуване. Уловена в момент, когато не бе нащрек, тя бе в най-истинския си вид, разкрита и уязвима. Даваше му всеки отговор, който той би пожелал.

Когато най-накрая успя да си поеме дъх, зарови лице във врата му. Ароматът на тялото му предизвикваше усещането, че си е у дома, както ароматът на прясно окосената морава край къщата им в някоя влажна сутрин или уханието на току-що изпечени кифлички, оставени на рамката на прозореца. Стоеше на пръсти и цялото ѝ тяло продължаваше да трепери, но бе абсолютно убедена, че е в безопасност.

— Джим — прошепна най-последно, — ти си грубиян. Сърдитото му изръмжаване бе заглушено от русата коприна на косата ѝ.

— Просто един отчаян мъж, който не е в настроение да си играе на словесни игрички с една красива дама.

Тя отметна глава, за да го погледне. Протегна ръка, свали слънчевите му очила и ги закачи на рамото му. И тя нямаше намерение да го пусне.

— Ами ако се бях разпищяла? — закачлива усмивка се плъзна по устните ѝ. — Какво щеше да правиш тогава?

В очите му заиграха златисти пламъчета — толкова ярки, че човек би помислил, че в тях искри любов.

— Мисля, че щях да те целуна спокойно там, пред всички — гласът му омекна, а погледът му се спусна към устните ѝ. — Ако не друго, поне бих се надявал, че ще разпознаеш целувката ми.

— Винаги — отрони се признанието ѝ. После замълча за момент, припомняйки си чертите на лицето му. Изглеждаше все тъй здрав и силен, макар и малко уморен. — Искаш да кажеш, че не те притеснява, когато други хора летят със самолет? — подразни го тя, напомняйки му за неговия страх.

Притисна я не много силно, но така телата им се прилепиха още повече, което никой от двамата не възприе като наказание.

— Аз съм този, който задава въпросите.

— Добре... питай.

Негов ред бе да си припомни лицето ѝ — погледът му го обходи спирайки се на всяка подробност.

— Как си, Рейчъл? — внезапно гласът му бе загубил увереността си.

Доволна, че може да му повлияе така, тя се усмихна.

— Добре съм — после усмивката ѝ избледня. — Поне... си мисля, че съм добре.

Джим видя, че останалият свят заплашва да се намеси и се опита да го забави още малко. Обхвана с длани лицето ѝ и целуна всяка частица, която допреди малко бе изучавал. После я придърпа в прегръдката си и я притисна силно към себе си.

— Всичко ще е наред — промърмори накрая, после отпусна ръце надолу и разхлаби прегръдката си. Пръстите ѝ се преплетоха зад врата му, а тя леко се наклони назад, за да вижда добре лицето му. В него се четеше увереност и загриженост — комбинация, за която Рейчъл бе безкрайно благодарна.

— Надявам се — промълви тя. — Само да можеше да се връщам у дома, заради каквато и да е друга причина.

— Знам. Но всичко ще се оправи. Той се справя чудесно. И е достатъчно силен. Лекарите не биха могли да желаят по-добър пациент.

— Е! — въздъхна тя и плъзна ръце надолу по гърдите му, когато той я пусна. Остави дланите си да се порадват за последно на усещането за силата му, преди да се откъсне от него. — Май трябва да тръгваме.

Сведе глава, но Джим бързо я накара да я изправи. В очите му се четеше последното мълчаливо обещание, че всичко ще се оправи. После той се протегна да вземе пътната ѝ чанта и я метна на рамото си.

Отидоха право в болницата, където Рейчъл постоя при баща си. Том Бюсек изглеждаше потиснат, но това бе обяснимо. В негово присъствие тя се държеше съвсем уверено. Веднага щом излезе от стаята му обаче увереността ѝ помръкна.

Джим уважи нуждата ѝ да се вгълби в себе си и въпреки че я чакаше пред вратата на стаята на Том, за да я закара вкъщи за няколко часа, преди отново да я върне в болницата вечерта, през цялото време се държеше съвсем сдържано. Нещата се бяха развили добре на летището, много по-добре, отколкото се бе надявал. Отчасти се бе страхувал, че ще му се наложи да ѝ даде очакваните обяснения там, на място. О, той вече бе готов с тях. Трите дни без Рейчъл му бяха дали времето, от което се нуждаеше, за да подреди мислите си, да разгледа нещата в перспектива, да начертае бъдещия си план за действие. Бе решил да ѝ каже. Да бъде честен и открит и да ѝ обясни точно защо бе изчезнал от стаята ѝ с такава бързина онази сутрин. По дяволите, ако някоя жена бе дръзнала да стигне толкова далеч с него и после се отдръпнеше, той трудно щеше да се възпре да не я изнасили.

Не, Рейчъл заслужаваше обяснение. Просто трябваше да се избере подходящото време, за да поговорят.

Но до вечерта тя вече бе напълно изтощена. Джим я откара вкъщи, паркира колата в края на извитата чакълена алея и я хвана за ръка.

— Какво ще кажеш да се поразходим? — попита я нежно.

Когато тя кимна, той я поведе през моравата покрай къщата към прасковената градина. Вървяха бавно. Не говореха. Рейчъл просто вдишваше дълбоко топлия нощен въздух и се опитваше да се отпусне. Присъствието на Джим ѝ помагаше, както и пълната му безкористност. Когато, след повече от половин час, той я поведе обратно към къщата,

тя не се възпротиви. Пред входната врата я завъртя към себе си и леко я прихвана през кръста.

— По-добре влизай и се опитай да поспиш. Да дойда ли да те взема в осем? — операцията бе насрочена за девет.

— Не е необходимо да...

— Осем?

— Джим, имаш си работа...

— Или по-добре седем и трийсет?

Тя се предаде, благодарна на настойчивостта му:

— Осем ще е добре.

Усмивката му беше справедлива награда за това, че се бе предала.

— Добре — прокара пръст по линията на устните ѝ. — Значи в осем.

Тя кимна и го проследи как слиза по пътеката и заобикаля колата си. Застана до колата и изчака. Тя отвори вратата и влезе в къщата. Чак тогава той се пхна в колата и потегли.

Дълго след като светлините на стоповете му изчезнаха надолу по пътя Рейчъл затвори вратата и се отправи към стълбите. „Опитай се да поспиш“ — беше ѝ казал. Опитай. Колко точни бяха думите му, щеше да си помисли часове по-късно. Сякаш не можеше да успокои лутащите се мисли, точно както и тялото ѝ не можеше да си намери място. Наистина тревожеше се за баща си. Но имаше и друго. Мислеше си за Джим — за начина, по който я бе посрещнал на летището, как я бе издебнал, нищо неподозираща, така че да не може да му устои, как се бе отдръпнал, след като я бе накарал да осъзнае присъствието му, без да се натрапва. Божичко, той приличаше на Пийт в това отношение. След като тя и Пийт не бяха сполучили като двойка, бяха станали много близки приятели. И до ден-дневен той ѝ бе като брат. Докато бяха в Индианаполис и Сейнт Луис, точно той се бе грижил да я разведрява, за да не се отчайва прекалено.

Но Джим... брат? Тя не желаше това, по дяволите! Докато с Пийт това положение ѝ се струваше напълно естествено, с Джим не бе така. Имаше го физическото привличане, убедена бе в това. Всъщност сега бе още по-силно, отколкото когато бе тръгнала в четвъртък. И ако сцената тази сутрин на летището означаваше нещо, Джим изпитваше същото.

Отново и отново се питаше какво се изправя помежду им. Отново и отново не намираще отговор. И се чувстваше самотна. Повече от всичко на света желаше Джим да е с нея сега.

Но докато тялото ѝ продължаваше да я предава с несекващата болка, която я пронизваше, гордостта ѝ си оставаше непоклатима. Нямахше да му се моли.

И не го направи. Той остана да чака с нея в понеделник сутрин, споделяйки напрежението ѝ. Накара я да пийне горещ чай и да хапне малко сладкиш. Усети облекчението ѝ, когато лекарят съобщи, че всичко е минало добре. Заведе я на обяд, после седна тихо с нея в стаята на Том, чакайки да докарат пациента по-късно следобед. И тя нито веднъж не посегна да го докосне. Нито веднъж не показа нещо, освен благодарност от присъствието му — поне не до по-късно вечерта.

ШЕСТА ГЛАВА

Беше почти осем вечерта, когато Джим върна Рейчъл в Пайн Манър. След дългите часове чакане Рейчъл успя да разговаря с доста замаяния Том Бюсек, чу гласа му и разбра, че той се оправя. Най-голямата опасност за него бе натоварването по време на самата операция. След като я бе издържал, шансовете да се оправи бяха доста добри.

Само защото Рейчъл го покани, Джим влезе вътре, където в кабинета приготви по едно питие и за двамата. Наполовина изпила своето уиски със сода, Рейчъл облегна глава назад и въздъхна. Следващото нещо, което усети, бе, че Джим взе чашата от неуверените ѝ пръсти и я подкани да стане.

— Хайде, скъпа. Защо не си легнеш? — каза той, сложил ръка на рамото ѝ, и я поведе към подножието на стълбата. — Дълъг ден имаше.

Така беше, особено ако се вземеше предвид и безсънието от предишната нощ, така че тя не се възпротиви. В усмивката ѝ се четеше сърдечна благодарност. И за Джим това бе дълъг ден, но той го бе прекарал с нея.

— Моля те, остани, ако искаш. Довърши си питието.

— Може би — отвърна той замислено. — Всъщност има някои документи, които бих искал да прегледам в кабинета... Ако ти нямаш нищо против...

— Не — промълви, доверявайки му се напълно. Завъртя се и се подпря на парапета, стигна до стаята си, свали полата и блузата, които бе облякла сякаш преди години, приготви си чиста нощница от скрина и изчезна в банята. Горещата вана ѝ дойде добре, като накара напрегнатите ѝ крайници да се отпуснат приятно. Дебелата хавлия, с която се уви, бе не по-малко удоволствие. Бе попила излишната вода, но усещаше кожата си влажна и свежа, когато нахлузи нощницата си. Този път беше синя, прозрачна и романтична, с тънки презрамки и една-единствена връзка под лявата ѝ гърда. Не се зае да реше косата си, просто прокара пръсти през мокрите ѝ краища и се върна в

спалнята си. Прекоси с боси крака килима до дрешника, извади малка черна кутия и внимателно сглоби трите блестящи сребърни части.

Никога не бе намерила по-добро място за свирене на флейта от широкия перваз на прозореца в спалнята си в топла пролетна нощ. Облегна се на тежката дъбова каса на прозореца, сви колене нагоре, опря здраво крака върху тапицирания перваз и вдигна флейтата към устните си.

Бризът леко нахлу през отворения прозорец, почти толкова нежно, колкото и сладките звуци на флейтата ѝ. Тя затвори очи и облегна глава на дъбовата рамка, оставяйки настроението да направлява избора на мелодията, премина от изпълнената с надежди и копнежи „Финландия“ на Сибелиус към Малкия валс на Шопен и после към една соната на Хендел, която бе много лека и оптимистична.

Баща ѝ бе понесъл операцията добре. Чувстваше се безкрайно облекчена. За пръв път от седмица насам, откакто живееше с този черен облак, надвиснал над главата ѝ, тя имаше чувството, че бъдещето може би вещае добри дни за Том Бюсек.

След Хендел подхвана безгрижното рондо от един Моцартов квартет, изсвири го цялото, после се улови, че без да се замисля, е засвирила по-съвременната и по-сериозна песен „Мост над развълнуваните води“.^[1]

Ами за нея? Какво ѝ вещаеше нейното бъдеще? Последната седмица я бе накарала да прогледне в няколко аспекта. От една страна, бе си дала сметка, че всички хора са смъртни. Баща ѝ нямаше да живее вечно. Дали е била недалновидна, като си е мислела, че животът ѝ, както е устроен в момента, ѝ е напълно достатъчен? Когато настъпеше денят тя да е напълно сама на света, дали флейтата щеше да ѝ бъде достатъчна?

А и... беше се появил Джим.

На долния етаж, в кабинета, той стоеше в мрака до прозореца, с извадена от дънките риза и ръкави, навити до лактите. Държеше питието, което така и не бе допил, кондензирани капчици, от което капеха върху дебелия килим. Зад него на бюрото бяха разтворени документите, които бе изучавал, когато първите омайни звуци се бяха разнесли в тихия нощен въздух.

Господи, тя бе толкова красива — тялото ѝ, душата ѝ, музиката, която бе продължение на най-съкровената ѝ същност! Ако се бе опитал

да назове някое от парчетата, които свиреше, нямаше да успее. Но мелодията — мелодията и чувството, от което бе пропита, достигаха до него силно и ясно. Звуците бяха леки, очарователно безгрижни. Тя се бе успокоила за баща си. И така би трябвало. Бе изкарала тежък ден и се бе справила великолепно.

Рейчъл Бюсек бе силна жена. Въпреки образа си на деликатно същество, тя си беше истински борец. Бе отреагирала на болестта на баща си и операцията, както и на това, че Джим я бе отхвърлил онази сутрин в стаята ѝ. Бе приела всичко това и бе оцеляла. Той си представяше, че тя може да направи почти всичко, което си науми.

Нищо чудно, че се бе влюбил в нея. Това все още го удивяваше. Тридесет и девет години ерген и една кратка седмица — не, то се бе случило още първата вечер, сигурен бе — и бе налапал въдицата. Въпросът бе какво иска да направи в този случай. Рейчъл бе изключително същество, различна от него в толкова отношения. Можеше ли изобщо да се надява, че един ден могат да споделят живота си?

Настроението му стана по-меланхолично, в унисон с музиката горе. Сега свиреше по-съвременни теми, той разпознаваше някои — „Мост над развълнуваните води“, „Звуците на тишината“^[2] и „Време в бутилка“^[3]. Джим Кроче бе един от любимците му, но не за него мислеше сега, а за Рейчъл горе, която свиреше нова тема на флейтата си.

После чу неувереност, търсене. Чу самота и — да, копнеж. Или просто той сам изпитваше това?

Внезапно разпозна „Каквито бяхме“^[4]. Спомняше си филма и той предизвика в съзнанието му още спомени за усмивки и една целувка. Невероятно красивата песен „Когато за пръв път видях лицето ти“^[5] го накара да осъзнае, че тя свири за него.

Остави чашата си върху купчината документи, разсеяно изтри ръце в дънките си, напусна кабинета и воден от една сила, на която не можеше повече да се противопоставя, бавно се отправи нагоре по стълбите. На най-горното стъпало спря, поразен от тъжната протяжност на „Толкова далече“^[6]. Без да се замисля за тях, думите изникнаха от само себе си в съзнанието му, толкова пъти ги бе слушал по радиото в колата си, макар и съвсем разсеяно. Ти си надалече само във времето... да те прегърна пак... толкова мечти...

Краката сами го отведоха надолу по коридора. Ръката му отвори вратата безшумно. И тогава я видя, на рамката на прозореца — един силует на фона на нощта. Лунната светлина хвърляше божествено сияние върху косата ѝ, очите, кожата, флейтата. Сърцето му се сви на кълбо, а после сякаш стана огромно, изпълнено от безгранична любов.

Той не помръдна, не можеше да направи нищо, освен да чака, да слуша и да я обожава с всяка фибра на съществуването си. Флейтата ѝ звучеше все по-нежно и по-бавно. Но ти си толкова далече... — изплака тъжно без думи, после продължи с едно болезнено, накъсано: Би било прекрасно да те видя на вратата си... Внезапно устните ѝ потрепериха, дишането ѝ се обърка и тонът се разпадна. С тъжно стенание тя отпусна глава върху коленете си, а флейтата остана в скута ѝ.

Джим прекоси килима безшумно и седна на стола до прозореца.

— Рейчъл — прошепна, а ръцете му погалиха косата ѝ и усетиха нейната естествена мекота. Осъзна, че Рейчъл е съвсем естествена и е по-красива от всякога. — О, Рейчъл...

Преди да вдигне глава, тя се протегна и хвана едната му ръка. Притисна я силно към врата си и повдигна очи към него. Изглеждаше поразена.

— Просто... така стана — прошепна, недоумяваща. — Седях тук и си свирех и после... се случи. Обикновено успявам да се контролирам. Но сега не можах. Изобщо.

Признанието ѝ го накара да се почувства много щастлив. Наведе се напред и докосна с устни веждата ѝ. После, без да се отдръпва, я погледна.

— Няма нищо, скъпа. Ти просто свиреше това, което аз чувствах. Бих желал и аз да мога да изразявам вълненията си като теб.

Рейчъл бавно осмисли какво се бе случило. Не би трябвало да я изненадва. Флейтата ѝ винаги бе средство да изразява емоциите си. Но този път тя не я бе направлявала. Сърцето ѝ бе говорило без нейното разрешение и тя не бе сигурна дали харесва това, което то бе казало. Стисна още по-силно ръката на Джим и стегна гърба си, опрян на дъбовата рамка на прозореца. Той веднага усети отдръпването ѝ и изпита болка.

— Какво има, скъпа?

— Страхувам се — прошепна тъжно тя.

— От мен?

— От себе си. От това какво ще се случи, ако и този път си тръгнеш. Не мисля, че бих го понесла, Джим.

Той се протегна решително и отново придърпа тялото ѝ напред. Все още коленете ѝ оставаха помежду им и мускулите на врата ѝ бяха стегнати, но тя не се отдръпна.

— Съжалявам, че ти причиних това, Рейчъл.

Гласът му беше плътен и измъчен, искреността му — несъмнена.

— Но нещата се случиха толкова бързо — той си пое дъх, а устните му не се отделяха от слепоочието ѝ — Ти ми бе сложила примката.

— Аз?

Срещна озадачения ѝ поглед.

— Да, ти. Бях ти казал за липсата си на скрупули. Открито ти бях заявил, че бих се възползвал от теб даже и когато си нещастна. После, когато трябваше да направя точно това, не можах. Просто не можах — гласът му бе също толкова напрегнат, колкото и тогава.

— Но защо? — попита тя, толкова погълната от собствените си самообвиняващи подозрения, че почти не се заслуша, за да чуе наистина думите му. — Аз имах желание — поклати глава. — Оттогава се опитвам да разбера какво стана и не мога. Защо, Джим? Къде сбърках?

— Ти не си сбъркала нищо! Боже мой, Рейчъл! Това ли си помисли?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво друго можех да си помисля? Толкова те желяех... Мислех си, че и ти ме желяеш — Една самотна сълза се плъзна по бузата ѝ. Джим се наведе, за да я улови с устни, после обхвана лицето ѝ с две ръце и помилва страните ѝ с палците си.

— Аз спрях — обясни той, осъзнавайки, че най-после е дошъл подходящият момент, — защото не исках да се възползвам от теб така. Не и когато си толкова уязвима. Не и когато си изгубила всичките си защитни сили — гласът му бе като милувка. — Спрях, защото в онзи миг, когато те погледнах — усмихна ѝ се нежно, — когато най-после беше гола, толкова красива и очакваща, осъзнах, че означаваш за мен много повече от една бърза авантюра — когато тя примигна, изненадана от думите му, той целуна бузата ѝ. — Шшшшт. Слушай.

Онази сутрин се чувствах като слон в стъкларски магазин. Когато те видях под себе си и ти бе толкова дребна и фина, аз се изплаших. Изплаших се, че ще те нараня... физически и емоционално. Но — плъзна ръце зад гърба ѝ и я притисна към себе си, както си беше със свити колене — аз се нуждая от теб, Рейчъл. Все още съм изплашен. Ужасно изплашен. Божичко, нуждая се от теб!

Чувайки страстното му признание, Рейчъл се почувства сякаш слънцето бе изгряло. Ако в крайна сметка причината не бе в нея, може би все още имаше шанс. Тя искаше... толкова искаше да му достави удоволствие... Повече от всичко искаше сега да бъде с него. Може би в крайна сметка е имало причина с Пийт нищо да не излезе. Как би могла тогава да даде на Джим това, което никой друг мъж не бе имал?

— О, Джим! — успя само да промълви, докато облекчението се надигаше в гърлото ѝ. Ръцете ѝ се вдигнаха към врата му и с безкрайно нежно движение Джим я изправи. Флейтата ѝ безшумно и незабелязано се плъзна на пода.

Джим я притисна между бедрата си, обгърна ръце около кръста ѝ и наклони глава, за да я погледне. Гласът му сякаш идваше от най-дълбоката му същност.

— Това, което исках онази нощ — това, което искам и сега, — е да те любя. Истински. Бавно и нежно, докато никой от двамата ни вече не издържа. Мислиш ли... можеш ли... да ми се довериш достатъчно след онзи път и да ме приемеш сега?

Топлината на дъха му върху брадичката ѝ започна да изпраща тръпки по цялото ѝ тяло.

— Не мисля, че доверието има нещо общо с това — прошепна тя тържествуваща. Знаеше, че е така, но имаше толкова много други неща, които я вълнуваха, че доверието изглеждаше на последно място. — Когато ме прегръщаш, се чувствам, сякаш съм изгубена — успя да се усмихне леко. — Слон в стъкларски магазин, боже мой! По-скоро си като скулптор с глината си. Сякаш можеш да ме моделираш в нещо, което никога не съм била.

— И харесваш ли това, което съм оформил? — прошепна ѝ.

Отговорът и бе като лека въздишка:

— Да.

— Тогава целуни ме. Целуни ме, като че ли съм изваял едничкото нещо, което цял живот съм желал, но никога не съм могъл да намеря.

Не беше трудно, защото това „като че ли“ се отнасяше и за двамата. Самият Джим може би беше едничкото нещо, което Рейчъл бе желала цял живот, но никога не бе успяла да намери. Не че съзнателно бе търсила или копняла, или дори осъзнавала какво ѝ липсва досега. Но подсъзнателно си даваше сметка, че животът никога не би бил същият без него, че той е... прав.

Това не бе голяма стъпка, той вече бе там и я прегръщаше в очакване. За частица от секундата тя все пак се запита дали наистина може да бъде онова едничко нещо, което винаги бе желал. Тя нямаше опит, той беше истински мъж. Сърцето ѝ се качи в гърлото, туптейки развълнувано.

После усети по гърба си топлината на ръцете му и пламенността на тялото ѝ достигна до него. Дори без насърчаване това предизвика у нея прилив на всички онези нови и чудесни усещания, позволявайки на неизбежността да възцари.

С пърхащи мигли тя наведе глава и се отпусна напред. Устните ѝ докоснаха леко неговите — твърди, но отстъпчиви, готови да изпълнят всяко нейно желание. Тя отново го целуна съвсем леко и пак — задържана не от стеснителност, а от чистото наслаждение на тези усещания. Беше като в сън. Отново и отново се връщаше — безпомощна, привлечена от уханието му, почти не осъзнавайки, че и Джим отвърща на целувките ѝ, докато устните му не се прилепиха плътно към нейните. Първо леко. Разтваряйки се все повече при всяка следваща целувка, докато накрая, вече широко отворени, се впуснаха в чувствена игра — ту почти без да се докосват, ту дръзко и предизвикателно.

Усещането за устните му изглеждаше напълно естествено, това само прибавяше, с влажната им настоятелност, още по-омайна атмосфера в този толкова опияняващ момент. Замаяна, тя се наслаждаваше на нежните му движения, въздишки от удоволствие се откъсваха от гърлото ѝ, удивяваше се на това толкова просто и неопикуемо блаженство. Водена от силата на чувственото любопитство, тя се остави на все по-нарастващото си желание. Джим ахна като поразен.

— Господи, Рейчъл! — движенията на ръцете му ставаха все по-неспокойни върху гърба ѝ. — Толкова е хубаво... сладко. Знаеш точно какво искам.

Думите му я развълнуваха не по-малко от чувствеността на кадифено нежните му докосвания. В ръцете му тя бе истинска жена, пръстите му сякаш я моделираха и извайваха от главата до петите и до най-съкровената ѝ същност. Но може би грешеше, като го оприличаваше на скулптор. Той бе като кукловод, чиито опитни ръце ѝ вдъхваха живот. Защото само при неговото докосване тя оживяваше по този начин.

А наистина бе оживяла като никога. Всяко нейно сетиво сега изглеждаше внезапно изострено, всяко нервно окончание — чувствително. Сякаш тялото ѝ не би пропуснало нищо от мъжа пред нея — нито мускулестата сила на бедрата му, които така интимно я притискаха, нито жизненото му тяло, до което бе долепила своето, нито силните му рамене, върху които бяха отпуснати ръцете ѝ, нито лекия мирис на уиски в дъха му.

Устните му... Те бяха нещо съвсем специално. Нежни, както винаги, сякаш бяха подчинили нейните, удължавайки все повече всяка следваща целувка — всеки път вълнуваща, омайна и различна. Въздишките ѝ от удоволствие потъваха в устата му. По своя воля ръцете ѝ прегърнаха още по-силно врата му в няма молба.

— О, Джим...

— Харесва ли ти така?

— Ммм. А на теб?

— О... да... — прошепна той, после отново я обсеби с една дълга, дълбока целувка, която беше безкрайно възбуждаща и я изпълни с блаженство. Рейчъл почувства, че малки огънове пламват в забравени кътчета на тялото ѝ. Без да осъзнава, притисна се още по-силно към Джим, инстинктивно търсейки облекчение.

Но така изгарящата жегга щеше да стане още по-непоносима, преди да настъпи облекчението, а непоносимостта означаваше още по-силна възбуда. Когато Джим прокара пръсти по гърба ѝ, тя се разтреперан. Когато помилва гладката плът на ханша ѝ и ръката му се плъзна по копринената материя на нощницата ѝ, силен спазъм сви стомаха ѝ. През цялото време устните му се движеха върху нейните в неспирна, плавна игра.

После внезапно устните му се отдръпнаха и той обхвана лицето ѝ с огромните се длани. Беше нежен, но настойчив и тя усещаше туптенето на сърцето му до гърдите си.

— Знаеш ли какво ще направя, Рейчъл? — попита с глас, станал съвсем дрезгав от възбудата. Останала почти без дъх, тя поклати глава. — Ще те целувам цялата. Навсякъде — тя се изчерви, а той продължи: — Толкова си мека! Толкова топла! И имаш такъв прекрасен вкус!

Рейчъл можа само да се вкопчи още по-силно в него, едновременно изплашена и превъзбудена. Знаеше, че ще му позволи да направи всичко, което иска, знаеше, че не би могла да му устои. В мислите ѝ бе само той. Сякаш бе създадена да е с него.

— Плаша ли те? — прошепна Джим, като усети, че ръцете ѝ са напрегнати, и се зачуди дали тя няма да размисли.

Отговорът и бе тих и искрен:

— Малко.

— Как?

— Ти събуди всички тези чувства. Никога не съм изпитвала нещо толкова силно.

Изключително доволен да чуе това, той я прегърна силно. Лицето ѝ бе заровено под брадичката му, неговото — в косата ѝ. Тя се възхити на силата му, на чистия аромат и идеалната му форма. После, когато ръцете ѝ започнаха да го милват, усети устните му върху врата си. Влажни целувки — една след друга, пламнали устни, които галеха, наслаждаваха се на вкуса ѝ, точно както бе обещал. Силна тръпка премина през цялото ѝ тяло и той веднага я усети.

— Студено ли ти е?

Изглеждаше настроен да говори, сякаш думите бяха моделирани да изтръгват найаве и подчертават красотата на любовта им. Рейчъл поклати глава.

— Не, просто съм... развълнувана. Толкова е хубаво!

— Радвам се, скъпа — промълви напевно той. — И на мен ми е хубаво — устните му усещаха пулсирането на вената ѝ. — Сърцето ти бие много силно.

Тя се усмихна срамежливо:

— Знаем. Но май не мога да направя нищо.

— Нищо, освен да се наслаждаваш на удоволствието — устните му продължиха със сладкото мъчение. Плъзнаха се от гърлото към гърдите ѝ, наслаждавайки се на гладката топлина на плътта ѝ, като се спускаха все по-надолу. Пръстите му пък попаднаха на кръста ѝ и

стрелички от възбуда се разнесоха из цялото ѝ тяло, до безбройните чувствени рецептори, които се бяха събудили в нея.

Не само че никога не бе изпитвала нещо такова, но никога не си бе и представяла, че съществува подобно усещане. Някъде на заден план в мислите си тя осъзнаваше, че всичко, което бе изпитвала при случайни целувки с мъже, всичко, което бе изпитала в прегръдките на Пийт Махоуни, бе като детска игра в сравнение с урагана от усещания, който я помиташе с невероятна завихряща сила. Дали не се бе качила на влакче в увеселителен парк — опияняващо и страшно с главоломно резките изкачвания и спускания, набиращо все повече скорост, доближавайки края? Не, разсъждаваше тя. Беше като малка снежна топка на върха на огромен склон, покрит с любовно опиянение, топка, която става все по-голяма с всеки следващ слой възбуда, движейки се неотклонно към центъра на един тъмнокос, широкоплещест дъб, от удара, в който със сигурност щеше да експлодира.

Но в устните, които се спускаха по фината материя, покриваща гърдите ѝ, нямаше нищо студено. Нямаше нищо студено и в кожата под тънкия плат, нито в жегата, която се излъчваше дълбоко отвътре. Отпускайки се напред, Рейчъл се зачуди дали вече се е блъснала в дъба и дали се е пръснала на малки късчета от усещания.

Името му се отрони с дъха ѝ, приглушено от косата му, защото ръцете ѝ притискаха главата му още по-силно. Тя искаше още. Изпитваше нужда от още. Да, наистина искаше да я целува навсякъде. Тялото ѝ копнееше в очакване. Тази нощница... защо я бе облякла? Само пречеше, а тя искаше тялото му да я покрие цялата.

Джим усети желанието ѝ в инстинктивното извиване на тялото ѝ. Отдръпна глава назад и потърси очите ѝ. Отначало затворени, те се отвориха в ням въпрос. Но той се усмихна и сведе глава, подканвайки я да го целуне. Тя с готовност му отвърна, също толкова жадно. Чак когато, останали съвсем без дъх, те се погледнаха отново, ръцете на Джим се плъзнаха около кръста ѝ и после бавно-бавно тръгнаха нагоре, докато дланите му не намериха закръглеността на малките ѝ гърди. Тя едва си пое дъх.

— Идеални са — пръстите му изучаваха контура на напрегнатите полукълба. — Идеални.

— Малки са — изрече тя, прехапвайки устни заради сладката болка, която пронизваше корема ѝ.

— Малки и нежни. Точно като теб.

Рейчъл леко изстена, когато пръстите му разтриха зърната ѝ, вече набъбнали, но още по-напрегнати от ласките.

— Джим... — знаеше какво иска, но още нямаше смелостта да го изрече.

Той сякаш бе разбрал. Дали вкопчените ѝ в мускулите на рамената му пръсти, или накъсаното ѝ дишане, или напрегнатите гърди в ръцете му бяха казали всичко? Отдръпвайки се леко, той се зае с нощницата ѝ, после плъзна пръсти по кожата ѝ и избута копринената материя настрани, разкривайки голотата ѝ под меката лунна светлина.

— О, любима! — простена тихо, поразен точно както и първия път, когато я бе видял по този начин. Тогава видът ѝ го бе накарал да възвърне здравия си разум. Сега тялото ѝ — сребристо под мекото сияние на луната — го възпламени още повече. Сякаш за да увери и двамата, че този път няма да избяга, той пхна ръце под коприната и плъзна ръце по тялото ѝ. От палците му струеше огнена сила, която разнасяше опияняващи усещания. Когато си помисли, че ще извика, неспособна вече да издържа на това мъчение, той я приюти в прегръдката си, разтвори бедра и я притисна плътно към себе си. Тя усещаше тръпнещото му тяло, но очевидната твърдост, притиснатата към нея, бе най-яркото потвърждение за възбудата му.

— И това е наистина мое? — прошепна той, изпълнен с благоговение. Още веднъж, сякаш не можеше да повярва, ръцете му се впуснаха да изучават тялото ѝ, притискайки я още по-силно.

Възхитена от дивата му сила, Рейчъл бе поразена от почти същата мисъл. Наистина ли беше неин? Отново, за секунда, се изплаши. Тя бе девствена, а той бе опитен любовник. Въпреки че бе чела доста книги по този въпрос и бе теоретично наясно с любовния акт, реалността можеше да е съвсем различна.

— Ако... ти го искаш... — прошепна тя, съвсем разтреперана.

Гласът на Джим сякаш се откърти дълбоко от гърлото му, наситен с напрежение:

— Искам. Искам те — наведе се и докосна с устни гърдата ѝ. — И това...

Рейчъл почувства потръпването дълбоко в себе си, в утробата си и бе удивена от усещането, както и от вълната, която я заля. Затвори очи, въздъхна, очарована от чувството на задоволство, което надделя

сред тази буря от страсти. Но в това задоволство имаше и по-дълбок смисъл. Нито за миг тя не се усъмни в моралността на това да се отдаде на Джим, нито се замисли, че скоро ще се прости с девствеността си. Тези мигове, тук с него, бяха прекалено красиви, за да има в тях нещо нередно.

Наведе глава и зарови лице в косата му. Тялото ѝ не спираше да трепери.

— Джим? — извика най-последно.

— Мммм ммм?

— Не мога, не мога да издържам повече, Джим. Краката ми са... като гумени.

Когато той вдигна лице към нея, то бе озарено от широка усмивка. Взе я на ръце и я занесе до леглото.

Русата ѝ коса непокорно се разпиля върху възглавницата. Няколко дълги минути Джим само се наслаждаваше на гледката пред очите си.

— Така — изрече провлечено той и опря ръце от двете страни на бедрата ѝ. — Справихме се с омекналите крака. Какъв е следващият проблем?

Тя се бори със стеснителността си само няколко секунди.

— Дрехите ти — прошепна.

— Да? — искаше да я чуе да го изрече пак.

Въпреки че едва го промълви, тя все пак се престаши.

— Свали ги — когато той се усмихна и поклати глава, удивен, тя не го разбра. — Не искаш? — извика разочаровано.

Той бързо я успокои:

— Разбира се, че искам. Не казвах „не“. Просто съм... удивен.

— Удивен?

— Ъ-хъ — кехлибареният му поглед все още бе удивен, докато обхождаше плътта ѝ. Когато тя посегна да се прикрие с ръце, той я спря нежно. — Не, скъпа. Не прави това. Ти си невероятно красива. Бих могъл да те гледам цяла нощ. Но това вече го знаех. Не това ме удиви.

— Тогава какво? — попита настоятелно.

— Ти. Думите ти. Непринудеността ти — прокара пръсти през русите кичури, на които се бе възхищавал само преди миг. Гласът му също бе като нежна милувка. — Не бях сигурен, Рейчъл. Никога преди

не съм познавал жена като теб. Не знаех как ще е с теб... Искам да кажа, понякога изглеждаш толкова невинна, както онази първа нощ в Чикаго, когато бе облечена в бяло. А си и толкова по-изтънчена от мен. Но гола, пред очите ми, си толкова естествена. Искрена, без да си открито агресивна. Съблазнително женствена, без да си пасивна. Просто точно толкова срамежлива, че да ме възбудиш още повече — той спря и тя би могла да се закълне, че го забеляза да се изчервява леко. Но стаята бе прекалено сумрачна. Навярно си бе въобразила. — Това, което искам да кажа — продължи той и изглеждаше по-потиснат от всякога, — е, че не бях сигурен как ще е с теб в леглото. Но ти ми доставяш удоволствие, Рейчъл. Ти си много по-страстна, отколкото бих очаквал от жена, която не е семейна и няма постоянна връзка — той спря, после запита: — Прекалено далеч ли стигнах?

Дори и в тъмнината тя видя въпросително извитите вежди под небрежно падналия на челото му перчем и се усмихна, доволна и трогната от думите му.

— Не, Джим — после осъзна, че никога в душата ѝ не е греела такава ярка светлина и прошепна: — Но ти още си облечен. Честно казано, мисля, че тези дрехи трябва да изчезнат.

Той се отпусна с лукава усмивка и вдигна ръка към копчетата на ризата си. Очите му задържаха нейните, а закачливостта бързо се изпаряваше, докато разкопчаваше копчетата едно по едно и накрая се освободи от памучната риза. Тя падна на земята, но Рейчъл не я забеляза, защото погледът ѝ бе прикован върху мускулестите му гърди. Бяха изключително широки и здрави. Следвайки импулсивния си подтик, тя протегна ръка да го докосне.

Кожата му пламна от докосването ѝ. Рейчъл бавно се надигна да седне и се зае с две ръце да изучава невероятната му сила.

— Много си красив — промълви тя, без дори да осъзнава, че го е изрекла на глас.

Джим отново се бе облегал на юмруци от двете страни на бедрата ѝ и би изглеждал напълно спокоен, ако не бе лекото треперене на ръцете му. Искеше да не избързва, но напрежението от постоянното въздържане започваше да си казва думата. Бе стиснал здраво юмруци — колкото, за да се опре, толкова и за да се овладее.

— Само ако мога да ти доставя удоволствие — каза с много плътен глас. Пое си дъх и се наведе рязко, за да обсеби устните ѝ.

Сякаш магнит ги привлече един към друг в незабавна и силна връзка, в едно сливане на душите им, което се отрази дори в движението на Рейчъл, когато тя се изправи на колене. Трескавите движения на ръцете ѝ проследяваха мъжествения контур на гърдите му.

Не можеше да се насити да го докосва. Сякаш така се уверяваше, че той е с нея, че не е само сън, който ще отлети. Когато връхчетата на пръстите ѝ несъзнателно намериха зърната на гърдите му, той затаи дъх и се откъсна от устните ѝ.

— Чакай — помоли дрезгаво и отново я хвърли в ужас за частица от секундата, като го видя, че се отдръпва и става от леглото. Но лунната светлина стана неин съюзник, защото разкри ръцете му, които трескаво разкопчаваха колана. Той изрита настрана обувките си, лесно се справи с ципа на дънките, после, балансирайки първо на единия, а после и на другия си крак, ги издърпа бързо, като едновременно свали и чорапите си.

Усещаше дъха на Рейчъл до гърдите си. Изправи се пред нея без никакви дрехи — освен белия слип, който под лунната светлина изобщо не скриваше силната му възбуда. Протегна ръце. Тя се впусна в прегръдката му, сякаш се завръщаше у дома след най-дългото турне. Притисна гърди към него, но болката, която изпита, беше и нов прилив на удоволствие — както контрастът между тъмния тен и снежната белота, между мускулите и меките извивки.

— Тук си, скъпа — промълви той, като леко я полюшваше настрани, а после я притисна толкова силно, че би могъл да счупи ребрата ѝ. — Тук си.

— Да...

— Позволи ми да те любя...

— О, да...

И ръцете му сякаш бяха навсякъде, предизвикваха невероятни усещания — като милувка на нежна коприна. После коприната бе изместена от разгаряща се топлина, която избухна в пламъци, и тя усети, че не би могла да издържи повече. Джим я сложи назад върху леглото, без да се отделя от нея, като само за миг се изви, за да свали слипа си, преди да отпусне тяло върху нейното.

Рейчъл никога не бе изпитвала такова нажежено очакване. Ръцете ѝ се бяха заровили в гъстата му коса, притискайки главата му към устните си, към врата и към гърдите си. Нарастващият възел от

напрежение в стомаха ѝ не я изненадваше, въпреки че това бе съвсем ново усещане, прекрасно и мъчително.

— Джим! — изплака тя с последни сили, когато той откъсна езика си от меката основа на гърдата ѝ. — Моля те, Джим. Божичко... моля те...

Той нямаше нужда да пита какво иска тя. Невъздържаното извиване на тялото ѝ му казваше всичко. А и не знаеше още колко може да разчита на собствената си издръжливост. Но искаше да я докосва... И тук... И тук...

— Джим! — цялата ѝ вътрешност копнееше болезнено за удовлетворение, копнеж, който пръстите му само засилваха. — Как можеш да ми причиняваш това? — изплака тя.

— Искам да бъде хубаво, скъпа — бе дрезгавият му отговор. — Но не съм сигурен дали мога да чакам още...

С решителност, граничеща с отчаяние, тя спусна ръце надолу по раменете и гърдите му. Спря се точно на кръста, вкопчи се в него и го задърпа, зовейки го към себе си по най-естествения начин.

— Сега... — извика, готова да избухне от възбуда. — Направи го сега...

На границата на собствения си самоконтрол, Джим хвана ръцете ѝ и ги притисна на чаршафа от двете страни на главата ѝ.

— Погледни ме — прошепна настоятелно. — Искам да виждам лицето ти, когато...

Замаяна от страст, Рейчъл го погледна в очите. Видя в тях тържеството на любовта им, причината, доказваща, че са предопределени да са заедно. Не можеше да разтълкува изражението на очите му, не можеше да разсъждава трезво, но погледът му достигна дълбоко до сърцето ѝ и без да осъзнава, тя му отвърна със същия пламенен поглед.

Усети движението между бедрата си. Гърдите ѝ започнаха да се надигат и отпускат все по-бързо, в трескавия ритъм, с който туптеше сърцето ѝ. Подпрян над нея, Джим наведе глава и я целуна. После отново се взря в дълбините на кадифените ѝ очи и направи тласък напред.

В мига, когато той почувства някаква съпротива, тя прехапа устни. После, опитвайки се да проникне по-надълбоко, той спря... И

разбра. Внезапно стана съвсем неподвижен и Рейчъл го погледна с широко отворени очи.

— Рейчъл? — поемайки си дълбоко дъх, той се опита да се отдръпне, но тя го хвана здраво и го задържа.

— Моля те, Джим! — изплака, почти не осъзнавайки какво казва. — Мили... боже, само не пак! Не и този път, когато аз... когато аз... — не можа да го каже. Думите бяха в сърцето ѝ, но не в мислите ѝ, още по-малко — на езика ѝ.

В гласа ѝ имаше истинска паника, в очите — неприкрит ужас. Джим видя всичко това, въпреки че бе завладян от собствения си пулсиращ копнеж за удовлетворение.

— Всичко е наред, скъпа — каза развълнувано, докато отместваше мокрите къдрици коса, паднали на лицето ѝ. — Не отивам никъде. Не бих могъл, даже и да се опитам — целуна влажното ѝ слепоочие, после стисна зъби, за да се овладее поне малко. — Толкова те желая! Боже, колко много те желая!

С един вълшебен силен тласък той стигна по-напред и спря, за да утихне измъченото стенание на Рейчъл. Прегърна я силно, докато задъханото ѝ дишане се поуспокои. Ръцете му не се отделяха от нея. Устните му не се отдалечаваха. И през цялото време, потънал дълбоко в нея, той ѝ нашепваше нежни и утешителни думички, за да я накара да се чувства желана и обичана.

Точно така се чувстваше. Самата болка ѝ бе приятна, защото означаваше не само че вече е преминала изпитанието на женствеността, а че е в прегръдката на Джим, в живота на Джим, в най-дълбоката същност на Джим. Здравно обвила ръце около гърба му, за да го притиска силно към себе си, тя се наслаждаваше, че телата им са едно, че са се открили, че са се слели. Дълбокото вълнение надделя бързо над болката и тялото ѝ се разтърси в очакване.

— Джим?... — прошепна тя в ухото му, когато той продължаваше да стои неподвижен. — Всичко наред ли е?

Той леко се надигна и се подпря на лакти. Погледна я, видя меките, блестящи черти на лицето ѝ и възбудата, която усилено се бе опитвал да обуздае, избухна с нова сила.

— Аз трябва да ти задам този въпрос — прошепна усмихнат. Наведе се разтреперан към нея и покори устата ѝ с една бърза дълбока целувка. — Ти добре ли си?

Малките ѝ равни зъби проблеснаха — снежнобели — в широка усмивка.

— Чудесно — ръцете ѝ се плъзгаха по финия слой пот на гърба му. — Чувствам се чудесно. Но... ти изобщо не мърдаш...

В кехлибарените му очи прочете нещо, което не би могла да научи въпреки всички теоретични книги, които бе изчала.

— Опитвам се, скъпа. Опитвам се. Ако изобщо помръдна, не само ще изпиташ ужасни болки — преувеличи той, — но и аз не бих издържал много — дори в момента се напрягаше да си мисли за последните хокейни квалификации или за предстоящия мач за шампионската титла по бокс в свръхтежка категория, но без особен успех. Рейчъл бе обсебила и тялото, и мислите му. Дори само мисълта, че му бе отдала девствеността си, го караше да излезе от релси. — А не искам да свърша — добави по-нежно, отново сведе глава и леко захапа долната ѝ устна в невероятно чувствена милувка. Отпусна се на единия си лакът и прокара свободната си ръка надолу по шията ѝ, през влажната долина между гърдите ѝ, покрай пъпа, до мястото, където най-после бе намерил пристан.

Тя затаи дъх, замаяна и опиянена.

— Хубаво ли ти е? — попита я. Пръстите му се движеха бавно и нежно я галеха.

— Мммм — не би могла да изрече нищо по-членоразделно, защото мислите ѝ се бяха нагодили към трескавия ритъм на тялото ѝ. Джим продължи със сладкото мъчение, после плъзна ръка обратно нагоре, по росната коприна на тялото ѝ, измъчи със закачлива любовна игра на криеница гърдите ѝ, докато накрая тя замоли за милост.

Чак тогава усети, че той се раздвижва в нея — отначало бавно и нежно, усещайки наранената ѝ плът, после по-смело, в синхрон с учестеното им дишане. Сега осъзнаваше неопитността ѝ и я насочваше с нежен шепот:

— Обвий краката си около мен, скъпа... Да, точно така. Усети ритъма. Точно така, можеш да ме докоснеш там... О, божичко!...

Рейчъл бе забравила болката. Започваше да изпитва нещо, за които човек не би могъл да прочете в книгите. Усещаше как кръвта ѝ тече във вените като разтопена стомана. Усещаше бавното разгаряне в слабините си, което я караше да се извива и посреща тласъците му с вечния копнеж за удовлетворение, ѝ изключителното чувство за

емоционално задоволство, радостта, че е с единствения мъж на света, който можеше да ѝ донесе спасение. Точно той бе, сигурна беше. Съдбата им бе предопределила да се срещнат онази вечер в Чикаго, точно както им бе предопределено, че сега ще се любят. Това бе съдбата. Това бе тъй естествено.

Докато бавната вихрушка в нея набирайте скорост, всички мисли я изоставиха. Всичките ѝ сетива се концентрираха върху нарастващото напрежение, превръщайки в огромна огнена маса онова място, където мъжът и жената се сливат. Тя извика, а от гърлото ѝ се откъснаха леки стенания.

— Всичко е наред, Рейчъл — Джим не можеше да каже нищо повече. — Толкова е хубаво, скъпа. Отдай му се...

Тя се изви, притискайки се към тялото му. Настъпи един момент на върховно напрежение и после експлозия от усещания, която отекна в тялото ѝ с прииждаци като вълни спазми от всепоглъщащо удоволствие. Сега хлипането ѝ беше в изблик на удивление и върховно задоволство, които само след миг отекнаха и в тържествуващия вик на Джим, докато голямото му тяло се стегна, после се разтърси и най-накрая се стовари върху нея задъхано.

— Рейчъл... Рейчъл... — в гласа му звънеше същото онова удоволствие и усмивка озари моделираните ѝ от страстта черти. — О, Рейчъл! — ръцете му я стегнаха в прегръдката си, докато тя вече не можеше да си поеме дъх, после дишането му започна да се успокоява и мускулите му постепенно се отпуснаха. — Рейчъл... — прошепна отново и тя се зачуди дали той не заспива.

Усмивка на чисто женско задоволство озаряваше лицето ѝ, докато милваше влажната му от потта кожа — от широкия гръб до мускулестите бедра. Тежестта му бе като желан товар, който с удоволствие би понесла още по-дълго. Но с прилив на енергия, който напълно я изненада, той се надигна и се търкулна встрани от нея, като я повлече, за да се завърти с лице към него. Пръстите му изучаваха чертите ѝ, сякаш се опитваха да запомнят всяко усещане. После, когато това не му стигна и сиянието на лунната светлина не му бе достатъчно, Джим се протегна назад, търсейки лампата.

— Какво правиш? — запита тя, после примижа — както заради ярката светлина, така и заради собствената си вродена стеснителност.

— Искам да те видя, Рейчъл — гласът му звучеше решително. — Искам да те гледам и да съм сигурен, че си тук.

— Тук съм — отвърна му притеснена, очарована от усмивката, огряла мъжественото лице пред нея.

— Тук си — изрече, сякаш чак сега го е повярвал. Наведе се и обсипа с целувки лицето, което бе изучавал само допреди минута. После подпря с една ръка главата си, а с другата се зае нежно да описва очертанието на ухото ѝ и впери поглед в нея. — Беше нещо невероятно — наведе се, допря леко устни до нейните, после повтори думите, без да се отдалечава: — Нещо невероятно.

Сърцето ѝ се изпълни от такова щастие, че в очите ѝ бликнаха сълзи.

— И за мен.

Тя продължаваше да го гледа — изражението му стана по-загрижено.

— Съжалявам, че ти причиних болка, Рейчъл. Това бе последното нещо, което съм искал.

— Не ми причини болка. Искам да кажа, че има болка... и болка. Това, което изпитах току-що... — гласът ѝ се поколеба — ... си струваше всяка болка.

— Всяка болка, а? — усмихна ѝ се закачливо.

— Да.

Още секунда погледите им не се разделиха, изказвайки много повече, отколкото който и да било от двамата би изрекъл на глас. Когато почувства, че не издържа на това напрежение, Джим си пое дълбоко дъх, пхна ръка под раменете ѝ и отпускатки се по гръб, я издърпа в свивката на ръката си. Тя легеше настрана, краката ѝ бяха обгърнали дългото му мускулесто бедро. Ръката ѝ се бе разположила върху плоската равнина на стомаха му, а ухото ѝ — върху гърдите му. Чувстваше се уютно — удовлетворена и щастлива.

Лежаха мълчаливо известно време, като просто всеки се наслаждаваше на присъствието на другия. Забравила всякаква умора, Рейчъл осъзнаваше всяко усещане — от допира на къдравата тъмна коса до бузата си до аромата на кожата му, разгорещена от любовта им, от силата на бедрото между краката ѝ до бавното, силно туптене на сърцето на любовника ѝ.

Любовник. Това прибавяше ново измерение към живота ѝ, придавайки му дълбочината, която му бе липсвала, както сега си даваше сметка. Устните ѝ го докоснаха в спонтанна целувка.

— Рейчъл?

— Да.

— Разкажи ми.

— За кое? — попита, но го бе разбрала.

Заговори бавно, като внимателно подбираше думите, с които да ѝ каже, че не я упреква, а просто иска да разбере.

— За това, което се случи... Защо почти се паникьоса, когато си помисли, че няма да го направя? Защо беше девствена?

Погледна го притеснена, после бързо сведе поглед към косъмчетата на гърдите му. След това, което току-що бяха изживели заедно, чувстваше, че той има право да знае. Всъщност сега, когато увереността ѝ бе нараснала, насърчена от очевидното удоволствие, което той бе изпитал с нея, тя нямаше от какво да се страхува.

— Ами почти не съм имала гаджета, когато бях по-млада — промълви, като дъхът ѝ едва се долавяше. — Искам да кажа, в училище и в колежа. Винаги бях прекалено заета с учене и репетиции. — С леко изсумтяване сама се обори: — В действителност предполагам, че бих могла да намеря време. Бог ми е свидетел колко много настояваше татко да излизам с момчета. Но нямаше никой, от когото наистина да се интересувам. Никой не можеше да си съперничи с това, което изпитвах с флейтата си. — Погледна го плахо. — Звучи ли ти перверзно?

— Не. Мисля, че те разбирам. — Той замълча в очакване, усещайки, че историята съвсем не е свършила.

Рейчъл се сгуши отново на гърдите му и въздъхна. Дори само мъжественият аромат на кожата му я насърчаваше да продължи.

— Е, както и да е, бях достатъчно щастлива. Сигурно съм успяла да си внуша, че в живота има и други цели — като консерваторията и кариерата ми на професионален музикант. Едва когато тръгнах на турнета с „Монтаж“, започнах да се чудя. Бях почти на двадесет и четири. Казах си, че... не е нормално за жена на моята възраст да не... да не го е правила. — Ръката, която нежно галеше гърба ѝ, убедително доказваше, че си е съвсем нормална. Погледът, който хвърли надолу

към силното тяло на Джим, мисълта какво бе направил той, какво бяха направили двамата, също ѝ подейства като доказателство.

— Продължавай, скъпа — настоя мъжът до нея, без да подозира накъде се бяха отклонили мислите ѝ.

Тя поклати глава и продължи неспокойно:

— Имаше един човек, който беше... много мил с мен — не искаше да разкрие името му, все пак лоялността и предпазливостта не я бяха напуснали. — Сближихме се и аз си помислих, че може би това е подходящият случай. Може би точно това бях чакала — спря и се замисли колко правилно ѝ се струваше това тогава, сякаш цял живот го бе очаквала.

— И?

— Не беше. Не... просто не се получи — сведе глава. — След като го бях обмисляла и обмисляла и най-накрая бях решила да спя с него, не стана... Той не можа...

— Не можа да го вдигне ли?

— Уф, че си!

— Но това се е случило.

— Мммм. Постоянно повтаряше, че вината не е в мен. Че причината е в него... Но аз все пак се винях. Подейства ми опустошително. След като ми бе струвало толкова много да взема решението...

Сега я разбра защо почти се бе паникьосала. Не веднъж, а два пъти той почти го бе направил — първо онази сутрин, когато я изостави в леглото, и сега, когато тя се изплаши, че той ще направи същото. Прегърна я много силно, после леко разхлаби прегръдката си.

— Рейчъл?

— Да?

— Тази вечер... Какво ти струваше да вземеш решението си тази вечер?

Тя смръщи леко вежди, озадачена, после го погледна. Бе поразена от въпроса му и отначало не каза нищо.

— Аз... нищо — хвърли поглед встрани, после отново към него. — Тази вечер просто... се случи.

— Без да се замисляш? — научи това, което искаше да чуе, но продължи с детективските си умения. Най-лесният път към

признанието, както бе научил през годините, беше да нарани гордостта на този, който трябваше да го изрече.

Тя наистина изглеждаше наранена.

— Разбира се, че се замислих.

— Че просто се случва?

— Че това е правилно! Неизбежно! Че не бих могла да го спра, както не бих могла да спра изгрева на слънцето! — гласът ѝ стана поплътен, наситен с емоции. — Че го желая повече от всичко на света! — бе останала без дъх, а от очите ѝ изскачаха искри.

Джим я придърпа към себе си, пъкна ръце под мишниците ѝ и я изтегли да легне върху него. Прокара пръсти през косата ѝ, за да я отметне от лицето ѝ.

— Искях да чуя това — промълви той, като дрезгавият му глас прозвуча само на сантиметри от устните ѝ. — Имах нужда да го чуя — придърпа главата ѝ, докато устните им се сляха и той без думи ѝ показа колко силна е била тази нужда. Когато устните им се разделиха, тя вече не изпитваше никакви съмнения. Болката бе изчезнала, изместена от прекрасно треперене.

— Джим? — прошепна тя удивена, осъзнавайки, че и той трепери по същия начин.

— Знам — отвърна ѝ Джим, като притискаше тялото ѝ към своето на всички онези издйнически места. — Знам — и я целуна отново.

Беше правилно. Неизбежно. Страстта струеше от пръстите им, гореща и дръзка. Един поглед, едно докосване в този случай със сила, която действаше като могъщ стимул — и емоциите отново ги пометоха. Ако предишния път всичко бе бавно и дълго, изпълнено с новите усещания на откривателството, този път бе по-бързо, по-силно и направлявано от чувство за предопределеност, за силната нужда, която ги изгаряше отвътре, докато накрая, след изблиците на огън и светлина, те се строполиха върху леглото с преплетени тела, облени в пот и с изчерпани сили.

Този път думите се забавиха повече, но бяха още по-сладостни — заради очакването.

— Обичам те — прошепна Джим, без да може да го потиска и минута повече. Нежно побутна с пръст лицето ѝ, за да го обърне към възхитените си очи. — Обичам те.

— И аз — прошепна Рейчъл без колебание. Колебанието щеше да дойде след малко.

[1] В оригинал „Bridge Over Troubled Waters“ — известна песен от репертоара на Саймън и Гарфънкъл. — Б.пр. ↑

[2] В оригинал „The Sounds of Silence“ — песен от репертоара на Саймън и Гарфънкъл. — Б.пр. ↑

[3] В оригинал „Time in a Bottle“ — песен от репертоара на Джим Кроче. — Б.пр. ↑

[4] В оригинал „The Way We Were“ — песен на Барбра Стрейзънд. — Б.пр. ↑

[5] В оригинал „The First Time Ever I Saw Your Face“ — песен на Барбара Стрейзънд. — Б.пр. ↑

[6] В оригинал „So Far Away“ — песен на Кинг Карол. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Кажи го пак.

— Обичам те — думите някак си се бяха отронили. Изражението на лицето ѝ правеше впечатление.

— Наистина ли? — попита Джим, като изучаваше недоверието в кафявите ѝ очи.

— О, боже! — бавна усмивка се плъзна по устните ѝ. — Предполагам, че да — все още удивена, тя поклати глава, за да се освободи от ръцете, които я държаха. — Определено умееш да ме сварваш, когато не съм нащрек, и да ме караш да изричам най-странни неща. Само дето не са толкова странни, нали?

Този път бе негов ред да се усмихне.

— Не, скъпа. Не са странни. Мисля си, че ти си толкова овладяна личност, че трябва да те издебвам по бельо — направи красноречива гримаса, — за да достигна до чудесната непринудена жена, която си.

Тя се нацупи престорено, опитвайки се да спечели време, за да асимилира това, което бе казал, това, което тя бе казала.

— Значи през останалото време — когато не съм по бельо — съм скучна?

— През останалото време си красива, интелигентна, очарователна и състрадателна личност, която обожавам не по-малко, но която все пак... ме плаши малко.

— Плаша те? Аз? — замисли се, че точно обратното беше вярно, че още от самото начало привличането, което изпитваше към него, я бе изплашило. Онези малки пристъпи на страх ги имаше и сега, погребани някъде дълбоко в съзнанието ѝ.

Сякаш за да ги накара да се появят, Джим продължи:

— Да, ти. Твоят живот е толкова... — опита се да намери точните думи — ... възвишен. Ти си такава дама! Прекрасно видение в бяло. Крехка — той вдигна ръка, когато тя понечи да спори, и я помоли: — Изслушай ме — после продължи оттам, откъдето бе спрял: — Изтънчена. Деликатна. Неземна — въпреки че гласът му бе мек и

нежен, от напрежение очите му бяха като златист огън. — Понякога си мисля, че ще се изплъзнеш между пръстите ми. Или че ще те счупя, опитвайки се да те задържа. Или че някой друг мъж, по-културен и образован, ще се изправи точно пред мен и ще те отмъкне.

— Това не би се случило...

— Тогава омъжи се за мен, Рейчъл.

Думите му увиснаха във въздуха, натежали от отчаяние. Рейчъл отвори широко очи, а сърцето ѝ наруши ритъма си.

— Съгласна ли си? — настоя той.

— Аз... не знам.

— Как може да не знаеш?

— Просто не знам. Всичко стана така бързо.

— Но ти казваш, че ме обичаш.

— Наистина те обичам — това бе единственото нещо, в което изобщо не се съмняваше в момента. Този копнеж да се загуби и да се загубят в нея, да дава и да ѝ дават, да споделя абсолютно всичко с Джим трябва да беше любов. Но бъдещето... Тя просто не можеше да си го представи.

— Тогава омъжи се за мен. Омъжи се за мен сега. Днес. Или след три дни. Веднага щом законът позволи.

— Аз... аз не мога да го направя.

— Защо не?

— Защото аз... Стават прекалено много неща...

— Например?

— Например... татко. И турнето. Все още не съм го завършила.

— Две седмици. Може да се оженим след това.

— Ами догодина... и по-догодина. И твоята работа — вкопчваше във всеки възможен довод. — Не каза ли точно ти, че между нас нищо не би се получило? Че прекарваш повечето си време в някоя кола, а аз — в пътуване. Как би могъл да оцелее един брак при тези условия?

— Нямам представа, по дяволите! Но не мога да ти позволя да си отидеш.

Изражението ѝ се смекчи, когато го погледна изучаващо.

— Никой не казва, че трябва да го направиш, Джим. Аз също не бих го поискала.

— Значи искаш просто една връзка? — в погледа му премина някаква тъмна сянка, от която я побиха тръпки, и тя бързо отрече

твърдението му.

— Връзка звучи евтино. Това, което искам, е време.

— За да направиш какво?

Тя сви рамене и сведе поглед.

— За да бъдем заедно. Да свикнем с това, че се обичаме. Може би за мен — да те опозная в момент от живота ми, в който не цари такъв хаос.

Точно последното нещо, което каза, го убеди. Тя бе права. Познаваха се от по-малко от седмица и през цялото време бяха повлияни от напрежението около лошото здраве на Том Бюсек. Това бе и щеше да продължава да бъде период на изпитания за Рейчъл. Тя не се нуждаеше от неговите съдбовни решения сега. Много по-добре беше да прекарват времето си в любов, отколкото в спорове, замисли се той, убеден, че с времето тя ще даде съгласието си.

Въпреки това въздъхна дълбоко.

— Добре, скъпа. Ти печелиш... засега. Ако искаш време, ще го имаш. Но това е само временно. Няма да чакам прекалено дълго — спря и я погледна по-загадъчно. Съвсем в ъгълчето на устните му можеше да се забележи някаква закачливост. — Ако имам късмет, ще забременееш. Тогава наистина ще трябва да се омъжиш за мен.

Още един шок. Някаква искра премина през тялото ѝ, после внезапно всичко ѝ стана безразлично. Тя не би забременяла. Не бе създадена да е майка... Точно както нейната собствена майка.

— Няма да трябва да се омъжа за теб — настоя тя. — Но и няма да забременея.

— Сигурна ли си? — пак това иронично пламъче в очите му. Определено му харесваше идеята Рейчъл да му роди дете.

Тя се подпря на тялото му, надигна се и спусна крака на пода. Беше с гръб към него, а ръцете ѝ бяха на ръба на леглото, от двете ѝ страни.

— Ще се видя, с когото трябва утре.

— Ами ако вече е станало? — когато тя рязко го погледна, веселието му изчезна. — Възможно е, както знаеш.

Отказвайки да приеме тази възможност, тя просто повтори:

— Ще се видя, с когото трябва — после стана.

Джим я хвана за китката:

— Къде отиваш?

Бе навела глава:

— Не знам. Предполагам — в банята.

Джим се издърпа назад, за да се подпре на таблата на леглото, и нежно я придърпа обратно в прегръдката си. Въпреки напрежението, което я бе обзело, тялото ѝ се долепи до неговото със същата естественост, за която бе говорила.

Имаше още много-много повече, което той искаше да каже по въпроса за децата, но знаеше, че не е сега времето. Собственият му страх изплува на повърхността. Не би направил нищо, с което да застраши това, което бяха постигнали.

— Остани тук, скъпа — притисна главата ѝ към гърдите си и започна бавно да масажират тила ѝ. — Просто се отпусни. Ще имаш всичкото време, от което се нуждаеш. Съгласна ли си?

Чак след известно време, което му се стори като безкрайно колебание, я чу да прошепва: „Да.“ И си позволи да се отпусне. Повече от думата, която бе изрекла, топлината на тялото ѝ, сгушено в неговото, му показва, че всичко е наред. Ръцете му нежно милваха гърба ѝ, наслаждаваха се на мекотата ѝ, усещаха доволните ѝ въздишки.

— Обичам те — прошепна ѝ.

— И аз — отвърна му тя. Дишаше спокойно, мислите ѝ бяха единствено изпълнени от удоволствието да е гола в прегръдката на също голото, но много по-едро и грубовато тяло на Джим Гътри. Щеше да има време да мисли за сватби... и бебета. Някой ден...

Джим затвори очи, мислейки си, че не може да има по-голямо блаженство от това да прегръща Рейчъл така. Минутите по-късно, когато се опитваше да се изтръгне от първите пристъпи на сънливост, той осъзна точно колко блажено бе това усещане.

— Рейчъл? — насили се да говори, да мисли, въпреки че единственото, което искаше, бе да потъне все повече и повече в необезпокоявана забрава.

Тя бе в почти същото състояние.

— Хммм? — звукът бе малко по-силен от просто изсумтяване до гърдите му.

— Трябва ли да си тръгвам? Искам да кажа, че ако остана още минута, и ще заспя. Предпочиташ ли да си тръгна?

Устните ѝ се раздвижиха вяло, за да протестираат:

— Не... не... остани.

— Но мисис Франсис... Няма ли да е прекалено смутена, ако разбере, че съм прекарал нощта тук?

— Вече си го правил веднъж — бе сънливият ѝ отговор.

— Тогава беше друго — усети леката ѝ усмивка до гърдите си.

— Знам.

— Рейчъл?

— Няма нищо — успокой го тя сънливо. — Вече съм голямо момиче — после се намести до него в по-удобна поза. — Толкова съм уморена. Беше... много... дълъг... ден — всяка дума звучеше все по-отдалечено от предишната.

Джим погледна зад златистата корона на главата ѝ и видя, че очите ѝ са затворени, а ръцете и краката ѝ — преплетени с неговите. Ако сам не беше толкова изтощен, можеше да се възползва от случая. Но както бе казала тя, бяха изкарали много дълъг ден.

Спусна се надолу, докато главата му се озова на възглавницата, намести Рейчъл удобно и издърпа един чаршаф да завие и двамата. Щяха да имат достатъчно време за разговори утре.

Вторникът обаче се оказа изнурителен. Претрупан от работа, Джим успя да отиде при Рейчъл в болницата едва привечер. След като извести упоения от болкоуспокояващите Том, че е дошъл и ще заведе Рейчъл на вечеря, а после ще я изпрати до къщи, за да се наспи добре, той я изведе в коридора, където можа да я прегърне спокойно.

— Как си, скъпа?

— Уморена съм — усмихна се. — Но сега вече се чувствам по-добре. Вечеря и после здрав сън?

Тъмните вежди на Джим се извиха лукаво.

— Само това ли е, което искаш... — думите му заглъхнаха многозначително.

— Това искам — отвърна нежно, като бавно галеше гладката материя на ризата му.

Той излъчваше успокояващото усещане за топлина и стабилност. Издърпа я редом със себе си и двамата тръгнаха.

— Вечеря?

— За начало — той я погледна за момент. Погледът му спря дъха ѝ и я възбуди невероятно. Всяка точка, в която се докосваха телата им — бедрата, раменете, ръцете, кръста — внезапно бе придобила свръхчувствителност, изострена от сексуалното напрежение, което се

разгаряше помежду им. Толкова бяха погълнати един от друг, че почти не забелязаха двамата възрастни хора, които вървяха съвсем бавно отпред, но накрая едва не се блъснаха в тях. Точно навреме, за да избегне сблъсъка, Джим дръпна Рейчъл настрана. После прочисти гърлото си.

— Вечеря... Знам точно къде да отидем.

Беше един ресторант между Дърам и Ролий. Храната бе вкусна, виното и непринуденият разговор поддържаха на Рейчъл отпускане. По нейно настояване Джим ѝ разказа повече за себе си.

— Работил си във ФБР? — попита тя развълнувано, впечатлена с основание, като знаеше какъв прецизен подбор правеха във ФБР.

— Само две години.

— И не ти хареса?

Той завъртя чашата си за вино, взрян в кехлибарената течност.

— Всичко бе прекалено структурирано. Исках да мога да действам, наистина да контактувам с хората. А в известен смисъл, докато работех за правителството, се чувствах по-ограничен — сви рамене. — Така че си тръгнах.

— И си направи своя собствена агенция?

— Да.

— Защо тук?

— Защо не? Тук бях изкарал колежа и познавах района. Родителите ми бяха починали, братята и сестрите ми — пръснати в най-различни посоки. Нямах как да ме задържа в Ню Йорк. Освен това този район беше много обещаващ — угълчетата на устните му се извиваха особено, докато говореше с бруклински акцент. — Тук имаше нужда от добър частен детектив.

— Ами? — тя се усмихна на нескромността му, която ѝ се стори също толкова умилителна, колкото и всичко друго у него.

— Ами! — повтори думите ѝ той, но беше съвсем сериозен. — Успехът зависи в много голяма степен от това да си на правилното място и в правилното време. Стана така, че аз бях тук и готов за действие.

— И се появиха клиентите... просто ей така?

Той се засмя, спомняйки си онези първи дни.

— Не съвсем. Отначало вървеше много бавно. Мотаех се по улиците, висях във всеки срещнат бар и съдебна зала, опитвах се да се

набивам на очи. И тогава успях да поема един-два случая, които с малко късмет разреших. Бяха вече прежалени. От тези, в които никой не иска да се набърква — устните му се извиха в насмешка. — Когато си млад и зелен и тъкмо започваш, получаваш само безнадеждните случаи. Тези, в които клиентът казва: „И без това нищо вече не мога да загубя.“

— Но ти си успявал.

— Да — продължи той, изненадващо скромен в сравнение с неприкритата нескромност преди малко. — И когато постигаш добри резултати, започва да се разчува.

— Значи така се появяват повечето ти клиенти — по препоръка?

— Сред адвокатите — да. Името ти става известно като човек, който може да им осигури спечелването на такива и такива случаи, така че започват да ти се обаждат и други хора.

В правните среди и в престъпните среди това се разчува. Но повечето от останалите случаи — като изчезнали хора или някакви семейни отношения — идват от обявите в жълтите страници.

Тя се облегна на стола си.

— Шегуваш се!

— Ни най-малко. Не е чак толкова странно, като се замислиш. Искам да кажа, че това не е нещо, с което човек би се похвалил на колегите си — например ако някой ме е наел да проследя жена му, която му изневерява. В случаите с изчезнали хора често си имаш работа със семейства, които никога преди не са опирали до адвокат, камо ли до детектив.

— Интересно... Ще ми позволиш ли да дойда някой път да те гледам, докато работиш?

Той сви рамене, а огромните му плещи лесно изразиха колебание.

— Не знам. Вероятно ще ти е скучно.

— Хайде. Ти си ме чувал да свиря, аз бих могла да кажа същото за теб. Беше ли ти скучно?

— Разбира се, че не. Нали свиреше ти. Беше прекрасно.

— Е, и... — засмя се тя, постигнала целта си.

Но Джим нямаше намерение да се предава. Не толкова от страх, че ще ѝ е скучно. По-скоро го тревожеха грубият и безцеремонен език,

похотливите снимки, дълнопробното обкръжение. Нито за миг не би я подложил на това.

— Ще видим — отвърна великодушно. — А като стана дума за свирене, разкажи ми какво ще правите в Демойн...

Както бе обещал Джим, вечерята бе последвана от здрав сън. За радост на Рейчъл, той си бе взел в колата принадлежности за бръснене и чисти дрехи — просто за всеки случай. И сгушени в топлата си прегръдка, те наистина спаха добре, събудиха се бавно и постепенно осъзнаха, че са заедно, а чудесната им утринна страст се разгоря, докато накрая избухна в опияняваща кулминация заедно с първите лъчи на слънцето.

Срядата бе в известен смисъл по-напрегната от вторника, защото Рейчъл искаше да постои с Том и да говори с Рей Болкън, преди да вземе следобедния самолет за Демойн. Джим я остави в болницата сутринта и се върна в един, за да я закара до летището. С една дълга, ненаситна целувка я изпрати в самолета.

— До неделя — прошепна той, притискайки я силно към себе си, докато изучаваше повдигнатото към него лице, което едва достигаше до рамото му. Очите ѝ бяха широко отворени и преливащи от любов, устните ѝ — меки и очакващи. Той отново ги целуна. И още веднъж.

— До неделя — промълви тя, а погледът ѝ бе изпълнен с тъга. Никога не си бе представяла, че раздялата може да е толкова трудна. Чувстваше се, сякаш ще се разкъса на две в момента, когато се отдели от Джим. Понечи да му го каже, обаче бързо се спря. Това щеше да му послужи като идеалната покана да се впусне отново в спора за женитбата. А тя не бе готова да мисли по този въпрос, камо ли да го обсъжда.

Овладея емоциите си и успя насилено да се усмихне. После, за да не бъде принудена да проговори и да се издаде каква буца е заседнала в гърлото ѝ, се завъртя, отправи поглед право напред и подаде бордовата си карта на стюардесата.

Четири дълги дни. Три вълнуващи, макар и уморителни концерта. Имаше часове наред свободно време и не спираше нито за миг да си мисли, че иска да е у дома, у дома с Джим.

— Рейчъл?

Мекият глас от другата страна на масата я изтръгна от унеса ѝ.

— Хмм? Каза ли нещо, Пийт? — бяха само двамата, бавейки се още да завършат вечерята си. Другите вече бяха отишли да се обличат за вечерния концерт.

— Всичко наред ли е?

Тя се усмихна, признателна за загрижеността му.

— Всичко е чудесно. Защо?

— Изглеждаш разсеяна. Такава си, откакто се върна.

Ръката ѝ направи неопределен жест.

— Ами нали знаеш? Просто се тревожа за татко — все още не бе събрала куража да каже на Пийт за Джим и се упрекуваше, че е страхливка.

— Той е добре, нали?

— Чудесно — май говореше и за пациента, и за Джим. — Просто, разбираш ли, чувствам се толкова далеч от него... — притеснена, тя извърна глава. Толкова далеч... толкова хубаво ще е да видя лицето ти на моята врата, толкова ми е трудно да знам, че си толкова далеч...

— Утре си отиваш, нали?

Тя кимна, като преглъщаше трудно.

— Да, ще се присъединя към вас във вторник — дъхът ѝ излезе във въздишка. — Не мога да повярвам, че сезонът свършва — тя се засмя на себе си. — Връщам си думите назад. Изтощена съм. Сякаш сме по пътищата от години, а не от месеци.

— А това лято — някакви специални планове? — попита той предпазливо.

Рейчъл срещна погледа му. Бяха обсъждали планове си за лятото много пъти. Зачуди се толкова ли ѝ личи, после осъзна, че въпреки злополучното начало на отношенията им, Пийт Махоуни все пак я познаваше по-добре от останалите. В известен смисъл той беше най-добрият ѝ приятел.

Усмивката ѝ бе по-плаха.

— Не знам. Няма да се отдалечавам от къщи, докато татко не се изправи на крака. А после... не знам.

— Ще го видиш ли пак? — нямаше съмнение кого има предвид Пийт. Тя кимна. — Харесваш го — тя отново кимна, този път по-

бавно. Вълна от облекчение я заля, когато видя, че Пийт се усмихва. — Радвам се. Трябва ти някой като него, Рейчъл.

— Откъде знаеш какъв е? — подразни го тя. — Видя го само за трийсет секунди.

Начинът, по който Пийт сви рамене, бе абсолютно различен от начина, по който го правеше Джим, но бе също толкова показателен.

— Усет навярно. Ще си помислиш, че съм ненормален, но вие двамата наистина изглеждате добре заедно.

— Е, това определено е стабилна основа за една връзка — засмя се тя.

Той отново сви рамене, този път някак по-стеснително.

— Ще видим — каза многозначително, после кимна към вратата. — Хайде. По-добре да се приготвяме — докато прекосяваха заедно фойето на хотела, той отново заговори: — Всяка вечер се прибиращ в стаята си веднага след концерта. Тогава ли ти се обажда?

Тя поклати глава, без да откъсва поглед от краката си.

— Не. По това време е на работа.

— На работа? В единадесет вечерта?

— Частен детектив е — отвърна и вдигна поглед, готова да защитава Джим от язвителността в думите на Пийт. — Повечето от наблюденията му са нощем.

— Не е много подходящ живот за теб.

— Аз си имам своя живот.

Пийт нежно я побутна към асансьора и натисна бутона за техния етаж.

— Но ако нещата с Гътри потръгнат, какво ще правиш?

— Няма какво да потръгне с Гътри — повтори тя думите на Пийт с ирония, надявайки се да убеди и самата себе си. — И двамата сме възрастни. Знаем колко невъзможен би бил животът ни заедно, като се имат предвид професиите ни — макар че Джим бе казал, че някак ще се справят, не знаеше как, но бе убеден, че има начин.

— Е, просто се надявам да не се окажеш наранена.

— Добре съм — отвърна тя, но се зачуди, докато влизаше в стаята си, затвори вратата и започна да се облича за вечерния концерт. Продължаваше да мисли за Джим и замечтано се приближи до прозореца.

Всяка сутрин Джим ѝ се обаждаше. Още преди да стане от топлото си легло, я събуждаше по най-очарователен начин. Дори сега се изчерви, като си спомни сутрешния им разговор.

— С какво си облечена? — попита той нежно.

— Що за въпрос е това? Още съм в леглото!

— Точно затова искам да знам. Кажи ми. Нещо синьо ли е? Зелено? Без деколте? С дълги ръкави?

— Жълто, много прозрачно и много оскъдно — само първото беше вярно.

— Жестока си, Рейчъл — каза той едва ли не с нотка на отчаяние. — Имаш ли някаква представа колко смущаващо ми действа това? — и двамата знаеха колко лично и физическо беше това смущение.

Тя сви рамене.

— Ти ме попита... Имаш ли някакви други въпроси?

— Липсвам ли ти?

Тя задържа дъха си, преди да отговори.

— Да — прошепна. — А аз?

— Как мислиш?

— Ти с какво си облечен?

— С нищо.

— Винаги ли спиш така?

— Не си ли забелязала, когато си била с мен?

— Но това беше само два пъти... и тогава беше, защото...

— Защото какво?

Усети усмивката в гласа му и се изчерви.

— Защото се любехме. Горещо и страстно. И телата ни се докосваха навсякъде — прошепна тя много нежно и доволна чу, че той затаи дъх в другия край на линията.

— За бога, Рейчъл, какво се опитваш да направиш с мен?

— Ти започна — избърбори тя закачливо, а лицето ѝ бе грейнало в усмивка. Сутрините бяха много специално време за тях — бяха свежи, отпочинали и гледаха на света с очите на любовта. Това изглеждаше най-подходящото време за обажданията на Джим.

Рейчъл с въздишка се извърна от прозореца и се дооблече. Беше събота вечер. Още един ден. Даже по-малко. Дванадесет часа. После щеше да го види.

Пътуването със самолета в неделя сутрин изглеждаше безкрайно. Този път тя бе от първите, които слязоха, и очите ѝ започнаха да го търсят веднага щом влезе в терминала.

Не ѝ се наложи да търси дълго. Джим беше там, подпрян на една страна, недалеч от изхода. Тя спря за миг, останала без дъх при вида му. С неизменните си дънки и дънкова риза с къс ръкав, той изглеждаше само крака — дълги и стройни, и рамене — широки и мускулести. Абсолютно мъжествен.

Бавната усмивка, която озари обгорялото му от слънцето лице, бе достатъчна да накара краката ѝ да се раздвижат. Стъпка след стъпка, после още по-бързо, когато той се изправи, после направо се затичаха, когато той тръгна напред — и внезапно бе в прегръдката му. Той я вдигна във въздуха и я завъртя, притискайки я толкова силно, че тя почти не можеше да си поеме дъх. Но ѝ бе невероятно хубаво. Всеки миг от тази прегръдка.

— Е, Рейчъл — каза той провлечено и с много плътен глас, — хубаво е, че се върна.

Най-после я пусна на земята и я огледа изпитателно. Нарочно бе избрала да облече елегантен син ленен панталон, карирана блуза с къси ръкави и синя жилетка с цвета на панталона.

— Изглеждаш страхотно — измърмори той. — Както винаги.

— И ти — отвърна му тя и поднесе устните си към неговите.

Чудесното усещане от това, че са отново заедно, бе само началото.

— Хей — заговори Джим веднага щом останаха насаме в колата му. — Мисля, че имаме следа.

— В нашия случай? — ако изобщо бе възможно, лицето ѝ грейна още повече.

— Може би. Открихме повторемост. Едно и също име, написано на парченца хартия, изхвърлени в кошчето на Ренко... Ландауър. Говори ли ти нещо?

— Ландауър — Рейчъл се замисли, но името не ѝ бе познато. Намръщи се и поклати глава. — Но откъде си сигурен, че това означава нещо?

— Не съм. Но направих насрещна проверка за всяко име, което е свързано по някакъв начин с този човек, и не открих никакво съответствие.

— Ами татко? Той чувал ли го е?

За пръв път Джим се поколеба.

— Още не съм му го споменавал. Доста е слаб. Не бих поел риска да го разстроя. Ще направя още проверки. Това поне е нещо.

Но Рейчъл бързо забрави новината, погълната от удоволствието, че е с Джим. За нея последваха три дни на блаженство. Докато Джим работеше, тя беше при баща си. Когато Джим бе свободен, прекарваха времето си заедно, само двамата — разхождаха се из Пайн Манър, ходеха на покупки в един търговски център близо до Чапъл Хил, седяха, кротко прегърнати, на задната веранда на къщата на Джим — доста съвременна едноетажна къща с изглед към езеро в една гориста местност в покрайнините на Ролий.

Говореха си за незначителни, приятни неща, разказваха си спомени от детството, разни истории от миналото. Когато думите им се изчерпваха, просто си лежаха спокойно заедно. Когато и това им омръзваше, се любеха. Или може би се получаваха обратното? — запита се Рейчъл, когато се събуди в леглото му в сряда сутринта.

Джим още спеше, една дълга ръка с бронзов тен бе праметната през кръста ѝ, един още по-дълъг и мускулест крак бе обгърнал бедрото ѝ. Рейчъл завъртя глава върху възглавницата, погледна го и осъзна, че никога не бе го обичала повече.

Видя как се напрегнаха мускулите му, когато пръстът ѝ леко проследи сенчестата линия на челюстта му. Видя как носът му се сбърчи, щом пръстът ѝ докосна по-гладката кожа около скулите му. Видя как се раздвижиха миглите му, когато и палецът ѝ се намеси и започна да си играе с гъстия му тъмен перчем. Видя го как отваря очи и му се усмихна.

— Добро утро — прошепна му.

Той пак затвори очи, отвори едното, за да я огледа сънено, и извъртя глава към часовника на нощното шкафче.

— Е, хубавице — измърмори, престорено ядосан, — какво имаш да казваш? Още няма седем часа. Трябва да имаш много добра причина да ме будиш.

— Имам — усмихна се тя и се завъртя, за да намести ръка около кръста му и праметна крака си над бедрото му. Преплете пръсти с неговите от двете страни на главата му, потърси устните му и ги целуна сладко. Гърдите ѝ се притискаха, възбудени и напрегнати, към

неговите, а намеренията ѝ ясно се разкриваха и от лекото, но предизвикателно поклащане върху бедрото му.

— Нима това е доскорошната девица? — подразни я той, после я отдалечи леко от себе си, за да се наслади на руменината, която обля страните ѝ.

— Което показва какво може да се постигне с добър учител — отвърна му тя дръзко, но и нежно, а очите ѝ проблеснаха закачливо.

Неговите очи придобиха по-тъмен оттенък.

— Точно казано.

— Да не би... да съжالياваш?

— Така ли изглежда?

— Не бих казала.

— А как изглежда?

— Може би се нуждаеш от малко нежност и ласки.

— Може би — съгласи се той с доста напрегнат глас. — Ще ги осигуриш ли?

Тя плъзна колене по матрака от двете страни на бедрата му и го възседна изправена. После, смутена от дързостта си, застана неподвижна.

— Хайде, скъпа — подкани я той, като собственото му нетърпение сега нарастваше с пулсираща сила. — Няма да ме държиш в напрежение нали? — после осъзна колко ново ѝ е всичко това и ѝ помогна. Силните му пръсти се впиха в коприненомеката плът на ханша ѝ, нежно я повдигнаха и после още по-нежно я придърпаха надолу, докато тя го бе обгърнала — точно така, както и двамата желяеха.

Рейчъл затвори очи и леко изстена от удоволствие.

— Мммм ммм, Джим. Как съм живяла, преди да те познавам?

— Не знам — отвърна ѝ задъхано, а пръстите му се вкопчиха още по-силно с първия тласък.

Тя усети ритъма. Устните ѝ нежно нашепваха на неговите и станаха техен доброволен пленник, когато той жадно отвори уста. През цялото време тялото му откликваше, докато не бе покрито от тънка пелена пот и се напрегна до крайност от силата на страстта.

— Обичам те, Рейчъл — прошепна той настойчиво.

Тя искаше това да продължи дълго. Искаше да усети още, да научи още. Искаше да остане завинаги част от Джим и той — от нея.

Джим я наблюдаваше и изпитваше същото удоволствие, същата наслада, но и още по-дълбоко възхищение от женствеността ѝ. Тя бе разкъсала оковите на девствеността си и бе станала страдна любовница. Благодарение на неговите напътствия? Не, въпреки че може да се е оказал катализатор за това бягство, този заряд винаги си е бил дълбоко в нея. Тялото ѝ се люлееше сега над него с бавна и изумителна грация, тя бе възплъщение на всеотдайността. Точно както можеше да се отдава на любовта си към музиката, можеше да се отдава и на тази любов.

Сякаш разгадавайки мислите му, тя бавно изправи глава и отвори очи. Те срещнаха неговите, а това, което бе в очите ѝ, бе моментално изречено.

— Обичам те — промълви, когато усети огнените искри, които се разлетяха в тялото ѝ. — Обичам те, Джим.

Ръцете му бяха стиснали ханша ѝ, после се плъзнаха нагоре и нежно я придърпаха да се наведе. Тази целувка говореше по-изразително за любовта им от всички думи, изречени онази нощ. Внезапно времето вече не им принадлежеше. Изглеждаше неотложно телата им да изпитат края на това сладко-сладко мъчение.

Цяла вечност се чуваше само ускорено дишане и въздишки, преди който и да е от двамата да може да проговори. Когато най-накрая с изтощено, отпуснато тяло Джим се завъртя на една страна, протегна се да приглади русите кичури, залепнали за мокрите ѝ скули.

— Трябва да се омъжиш за мен, Рейчъл — прошепна той без предисловия, като я изненада с това първо споменаване на темата, откакто се бе завърнала вкъщи. Очите му блестяха. — Толкова се страхувам, че ще те загубя...

— Няма да ме загубиш. Не би могъл да ме загубиш. Не съм тръгнала заникъде.

— Но сега си открила себе си — образът за нея отпреди няколко минути, възседнала го уверено, с отметната назад глава, съблазнително полюшващи се гърди, смути спокойствието му. — Стана пълноценна жена. Страдна. Уверена. Ще забелязваш мъжете и възхитените им погледи и те внезапно ще придобият нов смисъл за теб.

— И преди съм виждала мъже. Никой не ме е заинтересувал.

— Тогава не си знаела какво пропускаш.

— Опитваш се да кажеш, че си пуснал една разгонена котка на воля?

— Възможно е.

— Не е.

— Как можеш да бъдеш сигурна?

— Защото те обичам. Теб. Защото от всички мъже, които съм срещала досега, никой не е имал онова съществено нещо, с което да ме привлече. Докато не се появи ти. Не разбираш ли, Джим? — настоя тя, връщайки се на първоначалното му предложение. — Не ти трябва една хартийка, за да ме вържеш към себе си. Аз съм тук.

— Но ако ме обичаш и казваш, че никога няма да ме напуснеш, защо да не се оженим?

За пръв път Рейчъл се поколеба.

— Защо да се женим? Защо е необходимо?

Погледът му не се откъсваше от нейния.

— Искам целият свят да знае. Искам ти да знаеш. Искам всеки проклет мъж, който се приближи до теб с чаша шампанско и мазна усмивка на устните, да знае...

— Това е ревност. И е излишна.

— Знам. Но не мога да направя нищо... Както не мога да не искам да знам, че аз нося отговорност за теб, че по закон аз трябва да се грижа за теб.

— Аз не съм безпомощна или зависима — отвърна му тя, като ставаше все по-напрегната и смутена. — Изкарваш ме някаква нещастна малка дамичка, която се нуждае от рицаря в блестящите доспехи.

— Но ти не се нуждаеш от мен, нали? — в гласа му звучеше усещането за поражение. — Ти имаш успешна кариера и си независима — спря за миг, после продължи замислено: — Може би затова се нуждае от този брак, Рейчъл. Може би съм достатъчно несигурен и се нуждае от това парче хартия, за да възвърна спокойствието си.

Очите на Рейчъл бяха топли бистри езера в кафяво, а гласът ѝ — тяхно плавно продължение.

— О, Джим — въздъхна тя, — толкова грешиш — докосна дълбоките резки от двете страни на устата му, бръчки, които досега не бе забелязала. Но пък и никога не бе го виждала победен и това го бе

наранило. — Нуждая се от теб повече, отколкото някога съм се нуждаела от друго човешко същество. Успехът и независимостта са само относителни. Имаш ли представа как се промени животът ми, откакто те срещнах?

— Да. На баща ти му направиха троен байпас, а ти загуби девствеността си.

— Ужасен си — отвърна тя, но я заболя да го вижда така наранен. После гневът се смеси с обида и емоциите я накараха да се изправи. — И ако не разбираш какво имам предвид, когато казвам, че животът ми се е променил, може би точно заради това не искам да се омъжа за теб — ядосана, понечи да стане от леглото, но дългите пръсти на Джим я издърпаха обратно. Изведнъж Джим бе отново върху нея и широките му рамене преграждаха погледа ѝ.

— Не бягай от мен, Рейчъл. Спори! Каж ми, че животът ти е станал по-пълнен, по-богат. Че нощите, когато си сама, може да са много по-потискащи, но все пак не са и наполовина толкова самотни, защото знаеш, че утре или в другиден ще бъдем заедно. Каж ми, че за пръв път можеш да гледаш в бъдещето, че дръзваш да гледаш в бъдещето и че то е изпълнено с топлина и чудесни изживявания. Така се промени моят живот, Рейчъл. Каж ми, че и с теб е станало така.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и сърцето ѝ се обля от болезнен прилив на любов.

— Така е, Джим. По дяволите, така е! — призна си тя неохотно, а гласът ѝ прозвуча съсипан и изплашен. — И не знам какво да правя — изплака тя, а сълзите започнаха да се стичат свободно по лицето ѝ. — Защото се страхувам. Силата на това, което изпитвам, ме плаши. Мисълта, че мога да те загубя, ме плаши. Но бракът ме плаши най-много! — поклати глава, като изхлипа тихо. — Не... не зная... какво да правя!

Не само думите ѝ, но и нещастното ѝ изражение накараха Джим постепенно да осъзнае, че в упорството ѝ по отношение на брака има нещо повече от изненадата и неочакваността, които тя бе посочила. Имаше нещо по-дълбоко, нещо, което той още не можеше да разбере. И подозираше, че и тя не го разбира.

— Шшшшт — прошепна той, изоставил собствената си обида, за да я успокои. Защото точно това искаше да направи. Да я успокои. Да я подкрепя. Да я обича. — Няма нищо — плъзна ръце зад гърба ѝ и я

издърпа да седне срещу него. После нежно я залюля, докато тя спря да плаче. — Няма нищо, скъпа. Всичко ще се нареди.

— Ти го казваш — изхълца тя, — но не казваш как. Аз не искам да го загубя... — сълзите ѝ пак потекоха. — А трябва да... пътувам днес следобед... и изобщо не ми се иска!

Това бе най-голямата проява на обвързване, на която бе способна. Като усети това, Джим я притисна още по-силно.

— Няма да го загубиш. Ние няма да го загубим. Няма да позволим. Прекалено хубаво е.

Тези думи не напускаха съзнанието ѝ, докато летеше към Омаха. Даваха ѝ надежда да се противопостави на загадъчния облак, който бе надвиснал в дъното на съзнанието ѝ. Можеше да си представи да остане с Джим завинаги — като приятелка и любовница. Но съпруга? И майка на децата му? Защото бе сигурна, че той ще иска деца. Той бе мъж, таящ в себе си толкова много любов, че не би могла да му откаже тази радост. И съвсем образно си спомни онова първично задоволство, което бе проблеснало в погледа му, когато, след като се бяха любили за пръв път, той бе предположил, че тя може да е забременяла. О, не, той не би имал нищо против. Но дали тя би могла да се справи?

Както се случваше сега, по-често, отколкото би желала, Рейчъл си мислеше за майка си и се чудеше дали някога ще научи истината. Точно както Джим се бе поколебал да съобщи на Том за следата с Ландауър, тя се колебаеше да спомене майка си. Но тази несигурност я гризеше отвътре, намесваше се в опитите ѝ да си представя бъдещето си с Джим и я разстройваше още повече.

Пийт беше отново този, който прозря опитите ѝ да се държи невъзмутимо по време на последните концерти в Омаха в четвъртък и петък вечер, после в Оклахома Сити в събота вечер и неделя следобед. Бяха си организирали ранна вечеря, за да отпразнуват края на турнето. Когато вечерята свърши, той се приближи към нея.

— Значи тръгваш сутринта?

— Всъщност изкушавам се от идеята да се измъкна още тази вечер. Има самолет в осем, който може да се опитам да хвана.

— Сигурно с нетърпение очакваш да си постоиш вкъщи — думите му бяха пълни с разбиране.

Тя кимна, усещайки странно вълнение в стомаха си.

— Ще изпишат татко от болницата утре сутринта. Хубаво ще е да съм си у дома с него.

— А Джим?

Тя се поколеба само за момент:

— И с него.

Като праметна бащински ръка през рамото ѝ, той я поведе към изхода на ресторанта и после към хотела, който не бе наблизо.

— Ще се омъжиш ли за него?

— Да се омъжа за него? Откъде пък се взе тази мисъл в главата ти? — бе заговорила прекалено високо и бързо, за да прозвучи небрежно.

— От теб. От изражението на лицето ти, когато си мислиш, че никой не те наблюдава — той се взря за минута в нея, докато вървяха. — Влюбена си в него, нали?

За момент тя понечи да отрече. Но пред Пийт, след всичко, което бяха преживели заедно...

— Да — прошепна тя. — Наистина го обичам.

— Той обича ли те?

— Да.

— Предложи ли ти да се ожените?

— О, да — отвърна провлечено, с тон, който говореше: „Е, какво друго очакваше?“ — Предложи ми.

— И ти му отговори?...

— Не. Не искам да се женя.

Той се извърна и я потупа с ръка.

— Мисълта за безкрайните самотни нощи вкъщи ли те плаши?

— Не. Можем да се справим с това — дълбоко в сърцето си знаеше, че могат. Убедена в любовта му, тя би могла да го чака много дълго, ако е необходимо, в името на малкото прекрасни часове, които щяха да прекарат заедно.

— Тогава какво? — запита Пийт объркан. — Искам да кажа, наистина бих желал да те видя с някой мъж, който е през цялото време с теб, но ако не работата му те смущава, тогава какво?

Тя изучаваше тротоара и броеше плочките.

— Не знам — измърмори най-после. — Може би моята работа би била проблем. Да пътуваш толкова месеци в годината може да внесе напрежение и в най-добрата връзка.

Известно време вървяха мълчаливо, преди Пийт да заговори още по-колебливо.

— Винаги можеш да си потърсиш място в някой оркестър или камерен състав близо до дома си.

— И да напусна „Монтаж“?

— Ако да бъдеш с Джим ти е достатъчно.

Тя поклати глава.

— Не знам, Пийт. Всички в „Монтаж“ се държат толкова добре с мен. Не знам дали сега съм готова за промяна.

— Готова си в музикално отношение, Рейчъл. Ти си завършена флейтистка и можеш да се справяш сама, където и да е. Забележи — той отново я притисна, — не че точно аз бих те пуснал. Но не ми харесва да те виждам нещастна.

— Не съм нещастна.

— Тогава може би самотна е по-точната дума. В мислите си си по-често с него, отколкото с нас. И точно така трябва да бъде, ако си влюбена в него — той си пое дълбоко дъх, после го изпусна в дълга въздишка. — Е, имаш цялото лято, за да вземеш решението си в крайна сметка. Защо не го обмислиш? Можеш да прецениш възможностите, докато си вкъщи.

— Питър Махоуни — предизвика го да я погледне и го подразни, — ако не те познавах толкова добре, бих си помислила, че ти е омръзнало да се дуелираш с банджотата с мен.

— О, не, Рейчъл. В никакъв случай. Ти си най-добрата в „Монтаж“ в това отношение. Ще си имаме страхотни проблеми, ако напуснеш. Но аз не съм Рон и загрижеността ми за теб е повече лична, отколкото професионална — той спря и я завъртя да се обърне към него. — Искам да си щастлива. Искам да се сбъднат всичките ти мечти. „Монтаж“ беше само една от тях. И вече я осъществи — той се усмихна на спомените, които нахлуха в главата му. — Спомняш ли си отначало, когато се включи в състава, колко изплашена беше, колко странно ти изглеждаше всичко. Но го желаше толкова много, че всичко потръгна. Е, може би така се чувстваш и по отношение на Гътри точно сега. Това, което трябва да направиш, е да решиш какво искаш. И колко го искаш.

Рейчъл се взря в него тъжно, после се хвърли на врата му.

— Наистина те обичам, Пийт — успя да изрече, преди напълно да се задави и да се вкопчи в него.

— Тогава ще ми направиш ли една услуга?

Тя се отдръпна назад и го погледна през навлажнените си мигли.

— Каква?

— Бързо мятай на самолета хубавото си малко дупе и отивай при него. Може би той би могъл да те вразуми.

Точно това я плашеше. И я възбуждаше. Докато таксито приближаваше към Пайн Манър късно вечерта, тя избута страха на заден план и позволи на възбудата да предизвика усмивката ѝ, както и малките иглички, породени от очакването. Знаеше, че най-вероятно той е на работа тази вечер, така че си бе планирала да го изненада рано сутринта. Плати за таксито и изчака шофьорът да внесе куфарите ѝ до вратата. После, възможно най-тихо, за да не обезпокои мисис Франсис, взе по-малката чанта и изкачи стълбите.

Навсякъде бе тъмно. Прокрадна се по коридора до стаята си, пъкна се през полуотворената врата и прекоси килима, за да светне настолната лампа.

— Не го прави! — чу се плътен глас някъде от далечния край на стаята.

Тя замръзна.

ОСМА ГЛАВА

Вместо да се чуе щракването на ключа на лампата, чу се обезпокоителният звук от спусъка на пистолет. Рейчъл се разтрепери цялата. Пое си дълбоко дъх, за да заговори, но плътният глас в ъгъла я прекъсна, смразявайки още повече кръвта ѝ.

— Много-много бавно — думите му съответстваха на тази команда — пусни чантата на пода. Без да издаваш звук.

Много-много бавно тя изпълни заповедта, отметна каишката на чантата си от рамото и внимателно пусна чантата на земята. Не каза нищо.

— И малката чантичка.

Коленете ѝ бяха омекнали като кашкавал. Не се намери никаква опора.

— Сега — прозвуча гласът, много тих, но и решителен — свали наметалото.

Вътрешностите на Рейчъл се разбунтуваха, когато започна да осъзнава какво щеше да се случи. За момент тя се поколеба и отново погледна към тъмния ключ на лампата. Даде си сметка, че съдбата ѝ няма да се промени, даже и лампата да светеше, и веднага пое по линията на най-малкото съпротивление. Наведе глава и се зае да изпълни заповедта. Наметалото безшумно падна на пода.

— Сега полата. Бавно и леко.

Пръстите ѝ не искаха да се подчиняват, суетяха се разтреперани с петте копчета, които заместваха ципа.

Командата бе повторена, този път по-грубо и леко нетърпеливо:

— Полата!

— Опит...

— Просто го направи — отново снижи глас: — И не говори. Аз ще говоря.

Обърната с гръб към него, тя не можа да види издайническата му усмивка, когато пръстите ѝ продължиха да се суетят.

— Хайде — наложи се да я подкани отново, преди полата най-последва да последва наметалото на пода. — Сега обувките. Събуй ги. Бавно... Така е по-добре.

Рейчъл затаи дъх, а сърцето ѝ туптеше бясно. Знаеше какво ще последва. Някак си, докато стоеше там с блузата и комбинезона си, все още се чувстваше защитена. Но когато и те си отидеа по реда...

Той беше безмилостен.

— Разкопчай блузата. И не се бави много.

Гласът му звучеше по-плътено и имаше очаквания ефект върху Рейчъл. Във въздуха се носеше странно чувствено напрежение. Борейки се с неговото въздействие, тя се зае с копчетата. Скоро блузата беше разкопчана. Рейчъл стоеше изправена и в очакване.

— Съблечи я! — изръмжа той.

Нощта бе тиха. Не се чуваше нищо, освен тихите му команди, забързаното ѝ дишане и прощумоляването на всяка от дрехите ѝ, когато напускаше тялото ѝ. Едното ѝ рамо се разкри голо пред погледа му, после и другото. Въпреки че беше топло, тя потрепери, когато остави блузата си да падне на килима.

— Сега комбинезона! — последва напрегнатото изръмжаване в тъмнината. — През главата.

Отне ѝ не повече от минута да осъзнае колко предизвикателно ще изглежда, докато си сваля комбинезона по този начин, вместо да свали презрамките и да избута коприната надолу. Той държеше на удоволствието. Единствената ѝ грижа бе да изпълнява нарежданията му, докато в главата ѝ бушуваха мисли за отмъщение.

Подхвана тънката материя около бедрата си и бавно я издърпа нагоре към кръста. Когато вече бе открила и гърдите си и повдигна ръце, за да издърпа коприната през главата, му позволи да се наслади само с един кратък поглед на съблазнителната поза и остави дрехата бързо да се плъзне от ръцете ѝ.

Помисли си, че чува накъсаното му дишане, преди гласът му да възвърне забележително овладяната си сила:

— Чорапогащника. Сваляй го.

Отново си представи каква гледка ще се получи. Почувствала се по-смела от прилив на перверзно удоволствие, тя спокойно пъкна пръсти под колана на чорапогащника ѝ бавно започна да го смъква надолу по ханша, бедрата си, събу единия си крак, после и другия.

Докато се изправи отново, се замисли дали не е стигнала прекалено далеч.

— Сама си го търсиш — чу се дивото му изръмжаване, последвано от дълга пауза, през която не можеше да прави нищо, освен да се моли да спре да трепери като листо. Тялото ѝ бе развълнувано от спомените за последния път, когато е било така разголено пред мъж, спомени за неговото тяло — толкова чисто, дълго и стройно. Тогава се бе чувствала защитена и глезена. Сега, изправена само по сутиен и бикини, се чувстваше гола, разкрита и безпомощна.

Той имаше само две възможности за избор.

— Свали си сутиена!

Свела глава, можеше да види бързото надигане и отпускане на това прозрачно нищо, което бе нарекъл сутиен. Когато тя се поколеба, гневният глас прозвуча отново:

— Смъквай го! Веднага!

Рейчъл се поблазни от идеята да го принуди той сам да направи това, но нарастващото раздражение в гласа му подсказваше, че е по-добре да не го подтиква към такива действия. Разтрепераните ѝ пръсти се протегнаха към кукичката на гърба и я освободиха.

— Сваляй го!

Плъзна презрамките напред и освободи дантелата от закръглената си плът. Когато отново последва дълга пауза, тя проскърца със зъби. Отмъщение. Той ще си получи заслуженото.

Гласът бе по-мек, не толкова заповеднически, макар и много напрегнат:

— Свали си бикините. Съвсем бавно.

Съвсем бавно? Ще си го получи, обеща си тя, като хапеше долната си устна от безсилие. Движейки се много бавно, пъкна палците си под малкото парче коприна и бавно, поклащайки бедра, плъзна бикините надолу по краката си. Когато най-накрая ги събу, вече не носеше нищо, освен мекото лунно отражение. Изправи се, като дишаше накъсано, изпъна рамене и повдигна глава. Всяко от сетивата ѝ бе изострено и пулсираше бясно в отговор на очите, които обхождаха плътта ѝ.

Чу тихо шумолене и разбра, че той става, като едва тогава осъзна, че бе седял на любимия ѝ ратанов стол, докато се бе

наслаждавал на представлението. О, ще си получи той заслуженото! Някой ден...

Гласът му се чу по-отблизо, задъхан и напрегнат, идващ дълбоко от гърлото му.

— Косата. Пусни я. Махни всички фиби. Да пада свободно. Тялото ѝ се разбунтува, тя понечи да протестира:

— Моля...

— Махни ги...

Тя сведе глава. Тънките ѝ пръсти напипаха фибите, които толкова внимателно бе наместила същия следобед, и започнаха да ги издърпват една по една. Падаха в безпорядък върху дрехите, които бе захвърлила на пода. Русите кичури се разпиляха безразборно по раменете ѝ. Рейчъл разтърси глава, за да освободи заплелите се, после се насили да застане неподвижно, в очакване на следващата команда.

— Много бавно — гласът идваше точно зад нея — се завърти.

Тя преглътна трудно, пое си дълбоко дъх, после, готова за по-нататъшни мъчения, се завъртя. Повдигна глава и срещна погледа му, а после го видя как изучава напрегнато вирнатите гърди, женствената закръгленост на ханша ѝ, сламенорусото гнездо там, където се събираха бедрата ѝ. Дори тъмнината не можеше да скрие пламналия златист поглед, който обхождаше всяко кътче от тялото ѝ.

— Точно така си мечтая за теб — каза той задавено. — Гола на лунната светлина.

Тя облиза внезапно пресъхналите си устни. Дишането ѝ се ускори още повече, което допълнително раздвижи гърдите, върху които се бе върнал погледът му. Когато очите му отново срещнаха нейните, тя вече не можеше да се сдържа.

— Боже мой, Джим — прошепна, — ако не ме докоснеш скоро, мисля, че ще умра.

Белите му зъби проблеснаха.

— И не само ти — изстена той, разтвори ръце и я придърпа нетърпеливо в прегръдката си. — Рейчъл, Рейчъл! Сякаш мина цяла вечност.

Би била щастлива да остане в прегръдката му, ако не бе еротичната сцена, която бе дирижирал допреди мигове. Беше прекалено възбудена, за да ѝ стигне само една прегръдка.

— Но ти си все още облечен — изсумтя тя и се отдръпна само толкова, че да се заеме с копчетата на ризата му. Удивително как изведнъж пръстите ѝ бяха станали толкова чевръсти. Измъкна ризата от дънките му и се нацупи. — Ти съсипа цялата ми изненада. Канех се да те събудя рано утре сутринта. Как разбра, че ще се върна тази вечер?

— Не разбрах — каза той, а гласът му бе напрегнат до крайност заради усещането от ръцете ѝ, които го събличаха. Говореше бързо, изричайки думите с усилие. — Ако знаех, щях да те посрещна на летището. Просто случайно работех долу в кабинета по-рано тази вечер. Когато свърших там, изгасих лампите и дойдох да поседя малко тук. Изглежда, че тук е единственото място, където ми е спокойно — остави я да свали ризата му от раменете и се възбуди още повече от агресивността ѝ.

Тя позволи на ръцете си само за миг лакомо да се плъзнат по кожата му, за да се насладят на твърдостта му, на топлите мускули на гърдите и раменете, преди да се заемат с колана.

— Искаш да кажеш, че твоят детективски инстинкт не ти е подсказал колко силно ми се иска да съм си у дома? — коланът беше разкопчан. Той изхлузи обувките си, докато разкопчаваше дънките. После с нетърпение, което при други обстоятелства би я притеснило, тя коленичи и издърпа крачолите му надолу. Той подпря ръка на главата ѝ, за да запази равновесие, и пристъпи на единия си крак, а после и на другия, докато тя свали дънките.

Рейчъл затаи леко дъх и плъзна ръце нагоре по краката му. Бяха силни и твърди, толкова дълги, че лицето му ѝ изглеждаше безкрайно далече. Тъй като това я подсети още какво разстояние трябва да измине, тя се наслади само за миг на мъжествено косматите му крака, преди да посегне да свали слиповете му. Когато меката памучна материя най-после се присъедини към останалите дрехи на пода, тя отново плъзна ръка нагоре по бедрото му, изучавайки го с неприкрито възхищение, докато накрая той улови пръстите ѝ и бавно я издърпа да се изправи.

Точно както бе направил той преди малко, тя се отдръпна леко назад, за да го огледа. Беше великолепен, кожата му проблясваше на лунната светлина, прикрита само от ивицата косъмчета — по-широка на гърдите, съвсем тясна около пъпа и надолу. Точно това надолу

привлече погледа ѝ отново, а после почти неосъзнато привлече и ръцете ѝ. Никога преди не го бе докосвала там, никога не бе проявявала такава смелост. Сега, осъзнавайки дивия огън, който бушуваше във вените ѝ, изпитваше нужда да опознае и неговите усещания. Беше твърд, горещ и пулсиращ, видимо се напрягаше още повече от докосването ѝ. Усети как отвътре я облива топла вълна и осъзна, че макар и да не бе видимо, тя бе също толкова готова, колкото и той.

— Ела тук, Рейчъл — изръмжа Джим, хвана ръцете ѝ и ги обви около врата си, после плъзна ръце и я вдигна във въздуха. Сякаш нямаше какво друго да направят, краката ѝ се обвиха около кръста му. Веднага, без забавяне, той проникна в нея. Страстните им въздишки бяха в идеално съзвучие.

— Господи, колко ми липсваше! — изрече дрезгаво, допрял устни до косата ѝ. — Не мисля, че някога ще ти се наситя.

Рейчъл се вкопчи в него със затворени очи, наслаждавайки се на усещането, че той я изпълва.

— Нито пък аз — прошепна тя, опиянена и щастлива. — Виж какво направи с мен. Да се разсъбличам безсрамно пред мъж с пистолет... Пистолетът къде е?

— Беше консервена кутийка от бира — отвърна той, докато я полагаше върху леглото — и е върху килима до стола — когато гърбът ѝ достигна леглото, устните му се притиснаха към нейните още по-силно. — А и не мислиш, че бих насочил пистолет към теб, нали? — гласът му я укоряваше и милваше едновременно.

— Не мисля, че би ме интересувало — прошепна тя, — при положение че ти държиш пръст на спусъка — блажена въздишка се отрони от устните ѝ, когато ръката му се премести нагоре и най-после са намести върху гърдата ѝ. После премина в по-несловесно наслаждение на възторга, който я заля, когато гърбът му се изви и той направи силен тласък. Стенания на неприкрито удоволствие изпълниха въздуха, тя не бе сигурна дали бяха нейните или неговите. И не я интересуваше. Беше време за наслаждение, не за анализи.

А наслаждението беше наистина взаимно. Джим определи ритъма с все по-дълбоки тласъци, дишането ѝ се ускоряваше все повече, тялото ѝ пламваше все по-силно, приближавайки неизбежната експлозия, която винаги съпровождаше сливането им. Плътният му

развълнуван глас я възбуждаше не по-малко от твърдостта на тялото му, което я пронизваше отново и отново.

— Да, Рейчъл... Да... там... ох, колко е хубаво... Да, по-бързо... О, боже!

Издайки във вихрушката на трескави кръгове от забрава, те достигнаха до върха заедно, бяха пометени от силата му, вкопчиха се в него възможно най-дълго и после бавно, неохотно се отпуснаха в прегръдката си. Ръцете на Джим продължиха да я стискат здраво дълго след като всяка друга част от тялото му се бе отпуснала.

— Обичам те... — прошепна той най-последно.

Тя извърна устни към навлажнената му от пот буза и като овладя постепенно дишането си, го целуна.

— Радвам се.

Колко дълго бяха лежали така, с преплетени ръце, крака и сърца, слети в едно — не можеха да кажат. Рейчъл само знаеше, че щастието, което изпитваше, не приличаше на нищо, което бе изпитвала досега. Любовта им ставаше все по-прекрасна. Не го вярваше, но ставаше и все по-силна. Все по-голяма и дълбока, изискваше всеотдайността на всеки сантиметър от съществуването ѝ. Чувстваше се, сякаш я поглъщат жива... И нямаше нищо против.

— Сега си моя, знаеш ли? — промълви Джим. Тя отвори очи, повдигна глава и видя, че той я изучава съсредоточено. — За цялото лято. Завинаги. Може да ти отнеме още малко време да го осъзнаеш, но ти ще станеш моя жена. Така че помогни ми, Рейчъл, моля те.

Видя решителността, изписана на лицето му, и като знаеше откъде се бе завърнала току-що, почти му повярва. Харесваше ѝ да чува как го произнася. Бе странно приятно.

— Хайде да не говорим за това сега — прошепна тя, защото не желаше да застрашава блаженството на момента.

Или Джим не беше толкова сантиментален, или нуждата му да се справи с този проблем бе просто толкова настойчива.

— И какво? Както стоят нещата, баща ти се прибира вкъщи утре. Той поне ще попита.

— Да попита какво?

— Кога ще се женим.

— От къде на къде ще пита за това?

— Е, може и да не попита, но със сигурност ще се чуди. Искам да кажа, ако един баща види, че дъщеря му си има връзка точно под носа му...

— Това не е връзка!

Усмивката, която изви устните на Джим, бе мъжествена и пълна с разбиране.

— Ти как би го нарекла?

— Ние сме влюбени!

— И ще кажеш това на Том?

— Ако попита.

— И когато, тъй като той със сигурност ще попита, след това попита и кога ще се оженим, какво ще му кажеш?

Бяха се върнали в началото. Рейчъл се притесни. Сведе поглед и промълви:

— Не знам.

— Защо просто не кажеш — следващата седмица. Или следващия месец — гласът му се смекчи в нежна молба: — Какво толкова лошо има?

— Няма нищо лошо — отвърна тя провлечено, като имитираше говора му. — Просто не съм... готова. Женитбата е голяма стъпка.

— Както и да отдадеш девствеността си на мъж, когато си на двадесет и девет години. Не се колеба и суети дълго в този случай, нали?

Беше риторичен въпрос, който Рейчъл предпочете да пренебрегне. Съзнанието ѝ бе заето с напразни опити да подреди мислите си. Точно от това се страхуваше, като се прибираше вкъщи. Знаеше, че Джим ще се опита да я навива. Но точно както не можеше да отрече любовта му, тя не можеше и да обвърже бъдещето си като негова жена. Да бъде съпруга и майка бе нещо чуждо за нейното съществуване. Чувстваше се заплашена и несигурна.

— Дай ми време, Джим — настоя тя меко. — Моля те?

— А какво все пак ще правим, когато баща ти се прибере вкъщи? Ще се целуваме за лека нощ на вратата? — засмя се дрезгаво. — Знаеш също толкова добре, колкото и аз, че това е невъзможно.

Като си спомни разговора им отпреди минути, тя потърси разрешение.

— Не твърдеше ли точно ти, че татко няма да има нищо против?

— Ти самата няма ли да имаш нещо против? Няма ли да се притесняваш да прекараш нощта с мен, като знаеш, че Том е в другия край на коридора?

Това определено бе нов проблем в живота ѝ.

— Не знам.

— Е, аз пък знам. Познавам те, Рейчъл. Мисис Франсис може да е едно нещо. Но собственият ти баща е съвсем друго. Няма да ме караш да се промъквам зад гърба му, със сигурност — поклати глава и си пое дълбоко дъх. — Не, единствената надежда да бъдем заедно е, ако ти му разкажеш за нас. Може и да не е очарован, че за няколко седмици, докато е бил в болница, аз съм успял да се намъкна в леглото на дъщеря му. Но той изглежда достатъчно здравомислещ и знам, че много те обича. Със сигурност не би те принудил да се омъжиш, ако ти прекалено се противиш.

В гласа му се долавяше обида. Рейчъл поглади лицето му с opakото на ръката си и го погледна умоляващо.

— Не е така, Джим. Изплашена съм. Това е всичко — опита се да обясни тя. — Когато си помисля за брак — с когото и да е, — започвам да треперя.

— Ти няма да се омъжваш, за когото и да е, Рейчъл. Ще се омъжиш за мен.

С отчаяна въздишка тя извърна глава.

— Знам — прошепна, напълно победена. — Само ми трябва време.

В тишината, която се възцари, объркването започна да я яде отвътре. Ако сама не можеше да се разбере, как би могла да обясни чувствата си на Джим? А тя все по-малко разбираше самата себе си. Ако обича Джим, защо наистина да не се омъжи за него? Защо не бе въодушевена? Просто защото никога не бе имала пример, на който да подражава, не означаваше, че не би могла да се справи. Много жени, чиито майки са умрели млади, успяваха да станат прекрасни съпруги и майки. Защо тя да не може?

Късчета и части от бълнуванията на баща ѝ нахлуваха в съзнанието ѝ. Отново се замисли за майка си. Дали да не попиташе баща си за нея? Но не можеше, не и сега, когато бе толкова уязвим. Последното нещо, което би поискала, бе да го разстрои, заключи тя за

не знам кой път. Не, реши твърдо Рейчъл. Щом бе чакала толкова дълго, можеше да почака още.

— Знаеш ли — започна той, като плъзна голямата си ръка под рамото ѝ с нежна милувка, — ако не те обичах толкова много, щях да ти кажа какво да правиш с молбите си за време...

— Но ти ме обичаш...

— ... толкова много — за да докаже думите си, той я целуна страстно.

Беше ѝ дал временен отдих.

Том Бюсек се завърна вкъщи на следващата сутрин, придружен от една сестра, която щеше да остане в къщата до края на седмицата. Въпреки че Джим бе настоявал да закара Рейчъл до болницата, за да ги вземат, наложи се да тръгне по работа скоро след като се увери, че приятелят му е удобно настанен в леглото си и не преди да подхвърли възможно най-небрежно името Ландауър.

— Ландауър? — и изведнъж видът му стана изморен при спомена за проблемите в Ес Кей Ти.

За момент Джим съжали, че го е споменал. Но той бе нает, за да свърши определена работа и детективският инстинкт му подсказваше, че просто не може да чака повече.

— Това говори ли ти нещо?

Том поклати глава, здраво стиснал устни.

— Не — въздъхна той и затвори очи.

Без да настоява повече, Джим се сбогува с Том. Рейчъл го изпрати до вратата.

— Ще дойдеш ли на вечеря? — попита тя, като се чудеше дали работата му ще продължи и вечерта. — Искам да кажа, сигурна съм, че татко няма да се присъедини към нас, но мисис Франсис непременно ще стотви нещо страхотно.

Ръката му обгърна кръста ѝ, Джим пренебрегна тъмните мисли, които му хрумнаха, и ѝ се усмихна.

— Как мога да откажа при обещанието за домашно приготвена храна?

— Значи така? — подразни го тя. — Ето как мога да те примамвам да изоставяш работата си.

— Всъщност вероятно ще хапна и ще трябва да бързам. Но ще се върна — целуна я по върха на носа и тръгна, като я остави да стои там и да се чуди дали топлото нежно чувство би било част от това да го изпраща за работа всеки ден. Поклати глава, за да се освободи от тази мисъл и за да се разсее, отиде да види какво може да направи за баща си.

Много малко. Сестрата го наблюдаваше постоянно, опитвайки се да ограничава телефонните обаждания и посетителите му и да му наложи подходяща почивка и упражнения.

Рейчъл се стремеше да стои възможно най-много с него, често го водеше на бавни разходки из двора, но през повечето време бе свободна и разопаковаше багажа си, свиреше на флейта и очакваше с нетърпение часовете с Джим. Що се отнася до дилемата дали да посвети бъдещето си на кариерата или на Джим, тя я избягваше като чума.

Тази първа седмица въпросът за промяната в поведението на Рейчъл нощем така и не бе повдигнат. От една страна, Джим бе много зает с един нов случай — криминално разследване, което поглъщаше почти цялото му време. През нощите, когато все пак успяваше да се отбие при Рейчъл, в повечето случаи това ставаше в някакъв много късен час. Използваше ключа си, за да влезе тихо и откриваше Рейчъл да го чака, полузаспала, на малкото канапе. Вземаше я на ръце и я отнасяше в леглото, където бяха на спокойствие сами. Сутрин ставаше и излизаше, преди някой — освен Рейчъл — да се е събудил. Топлите ѝ порозовели страни и развълнуваното тяло ѝ напомняха за него дълго след като колата му бе изчезнала от алеята.

Но през следващата седмица, когато сестрата си бе заминала, а състоянието на баща ѝ се подобри значително, истината за тяхната любов излезе наяве. Джим бе успял да се отбие за малко и те обядваха заедно в задния двор. Когато той си тръгна, Том се обърна към Рейчъл:

— Джимбо е добър човек.

Рейчъл бе в приповдигнато настроение. Не само се радваше на прекрасното усещане от топлото юнско слънце върху кожата си, доста поразголена от лятната ѝ рокля, но и Джим бе съобщил, че си е наел още един помощник. Довечера щяха да бъдат заедно.

Устните ѝ се извиха в ъгълчетата.

— Вече си го казвал.

Очите на Том се присвиха замислено. Не бе останал сляп за нежното изражение на дъщеря си всеки път щом погледнеше Джим, нито пък за неговото, когато отвърщаше на погледа ѝ.

— Струва ми се, че и ти си убедена в това.

— Така е — отвърна тя още по-внимателно. — Аз го обичам.

Баща ѝ се усмихна.

— Точно на това се надявах. Ами Джим? Какво чувства той?

— Същото.

— Страхотно! — Том доволно плесна с ръце, после почти толкова комично изтрезня. — И какво ще правите?

Джим я бе предупредил. Типично за Том Бюсек.

— Ще прекарваме цялото си свободно време заедно. Ще се радваме един на друг, на любовта си.

— Ами ще се жените ли? Какво ще кажеш?

Рейчъл наклони глава настрани и сви рамене, без да може да го погледне в очите:

— Може би. Ще видим.

— Какво искаш да кажеш с това „ще видим“?

— Шшшшт. Ти трябва да пазиш спокойствие.

Той отново снижи гласа си и заговори през зъби, както предположи тя:

— Какво ще кажеш за брак, Рейчъл? Той ти е предложил, нали?

— Да.

Том я погледна невярващо:

— И ти си му отказала?

— Засега — отвърна тихо, озадачена от реакцията на баща си. Той изглеждаше наистина сърдит.

— За бога, защо, момиче? Той е добър човек и ти казваш, че си влюбена. Не е ли женитбата най-логичната следваща стъпка?

— Може би, но не му е дошло времето.

— Да не би да изчакваш да изобретят ракета до Луната? — промърмори той с едва прикрит сарказъм. — Къде ти е умът, Рейчъл? Хващай го! Вържи го за себе си! Не рискувай да загубиш това, което имаш!

Рейчъл не успя да отговори на разгорещеността на баща си. Беше очаквала да се развълнува, да е доволен. Не можеше да го разбере. Сякаш я притискаше почти от страх.

— Говориш, сякаш може никога вече да нямам шанс — промълви най-после тя, без да може напълно да скрие обидата си. — Нима си мислеше, че вече съм такъв безнадежден случай, че трябва да се хвърля на врата на първия срещнат, който се появи?

— Не е така, скъпа — отвърна той, а гласът му моментално се смекчи. Наведе се напред и хвана ръката ѝ. — Просто любовта понякога е недостижима. Мислим си, че ни е в кърпа вързана, а после нещо се случва и я губим.

— Ти говориш за мама — думата никога не бе идвала на езика ѝ лесно. Дори сега ѝ костваше усилие да я произнесе.

Сега бе ред на Том да се свие:

— Може би.

Моментално изоставяйки предположението, че майка ѝ е умряла при раждането ѝ, Рейчъл продължи:

— Но това е различно. Такива неща не се случват толкова често в наши дни. Мисля, че ние с Джим ще направим най-ужасната грешка, ако прибързано се втурнем в нещо, за което не сме сто процента сигурни.

В очите на баща ѝ се долавяше поражение. Той заговори побавно:

— За кое не сте сигурни, щом сте влюбени?

— За нашите професии, от една страна. Би се наложило да правим някои промени, ако искаме да си осигурим време, което да прекарваме заедно — изведнъж осъзна, че Джим се бе погрижил точно за това. С Пат и новия си помощник щеше да е много по-свободен вечер.

— Можете да се справите с това.

— Предполагам.

— Тогава направете го!

Рейчъл вдигна поглед, в който проблясваше непокорство:

— Това заповед ли е?

Том поклати посивялата си глава и въздъхна:

— Не, скъпа моя. Прекалено голяма си, за да ти заповядвам нещо. Това беше просто едно предложение, направено от бащинска загриженост. Аз харесвам Джим. Имам му доверие. Мисля, че би станал добър съпруг и баща. И ти си влюбена в него. Виж! — протегна ръка, за да спре незабавния ѝ протест. — Знам, че това звучи много

старомодно. Но аз не съм чак толкова старомоден — той изви вежди, — че да не мога да си представя какво правите вие двамата, когато сте сами — когато бузите на Рейчъл пламнаха, баща ѝ се усмихна. Това беше топла, тъжна усмивка, носеща отпечатъка на болезнени спомени. — По дяволите, това наистина е старомодно. И ние с майка ти го правехме едно време — много бавно усмивката му избледня. — Но най-естествената последица от това са децата и вашите деца трябва да бъдат защитени.

— Аз съм си защитена — изрече бързо тя, после се изчерви още по-силно и би си прехапала езика, ако не си бе дала сметка, че иска баща ѝ да се отнася непринудено към това, че тя прекарва времето си с Джим. Ако той постоянно се тревожеше дали тя няма да забременее, тази непринуденост бе невъзможна. — Искам да ти кажа, че трябва първо да свикна с мисълта за брак, преди да се замислим за деца.

Том кимна, после се замисли, а погледът му се зарея към прасковената градина.

— Е! — въздъхна тихо. — Не мога да споря с тези доводи. Но внимавай да не ти отнеме прекалено много време. Няма да станеш по-млада.

— Боже мой, татко — засмя се тя, почувствала внезапно облекчение, — говориш, все едно съм в преклонна възраст.

— Дай си още няколко години... — гласът му заглъхна, после продължи по-меко и закачливо: — И, Рейчъл?

— Да?

— Кажу ми да спи до по-късно сутрин — Том поклати глава. — Та той става прекалено рано. Боже мой, този мъж трябва да е напълно изтощен.

— Така ли каза? — попита Джим удивен, когато след вечерята остана насаме с Рейчъл в стаята ѝ. После отметна глава назад и се разсмя от сърце. — Старата лисица. Значи е знаел през цялата седмица.

— Не ми се стори чак толкова смешно — нацупи се Рейчъл, но след миг омекна. — Поне не точно тогава — стана от канапето, за да пусне една плоча на грамофона.

— Какво друго каза?

— Общо взето, това, което ти бе предвидил — промърмори тя, когато се върна на канапето.

— За женитбата?

— Ъ-хъ.

Джим се усмихна широко.

— Знаех си, че мога да разчитам на него! Той се справи, нали?

Рейчъл отпусна ръце в скута си, а на лицето ѝ се изписа раздразнение.

— Не постигна повече, отколкото постигна самият ти. Казах му, че нямам намерение да избързвам.

— Засрами се, Рейчъл. Да лишиш болния човек от такова просто удоволствие.

Очите ѝ се развеселиха.

— Значи сега ми казваш, че трябва да се омъжа за теб, за да доставя удоволствие на баща си? Това е нов вариант на любовен триъгълник.

— Очакваше се да стане — той протегна ръка и я придърпа към себе си. Тя се настани удобно до него, отметна глава назад и го погледна замислено.

— Нямах ли да те притеснява, ако се съгласях да се омъжа за теб само заради баща си?

— Ни най-малко.

— Джим! Това е ужасно.

— Не чак толкова. Знам, че се обичаме и че само някакви твои странни настроения все още ни пречат да се съберем. Бракът ни ще е сполучлив. Като знам това, лесно бих приел да се оженим даже и под фалшив предлог.

— Ти нямаш съвест.

— Не. Просто съм честен — погледна към стереоуредбата, от която зазвучаха бавни, меки акорди. Джим се намръщи — Какво е това?

— „Фантастичната симфония“ на Берлиоз. Какво има? — подразни го тя. — Не ти ли харесва? Виждаш ли, как може бракът ни да потръгне, когато ти не понасяш това, което аз харесвам?

— Не казвам, че не го понасям. Просто исках да зная какво е.

— А защо направи такава физиономия? Хайде, къде остана сега честността ти? Изобщо не ти харесва, нали?

Той сбърчи вежди и наклони глава на една страна.

— Не че изобщо не го харесвам. Просто ми се струва... разпокъсано. Както и класическата музика по принцип.

— Това е, защото не я разбираш.

— Тогава обясни ми я.

Виждайки сериозното му изражение, тя затаи дъх.

— Значи говориш сериозно?

— Съвсем. Обясни ми какво чувам.

Рейчъл изучава внимателно изражението му още минута, реши, че той наистина е сериозен, после отново положи глава на рамото му и заговори тихо:

— Когато Берлиоз го е написал около 1830, е бил лудо влюбен в една актриса, която не подозирала за съществуването му. Той го написал в голямата си част за нея, за да привлече вниманието ѝ. В този смисъл симфонията е автобиографична — тя спря и за момент се заслуша в музиката, преди да продължи: — Според собствените бележки на композитора симфонията разказва за един млад мъж, емоционално много нестабилен, нещастно влюбен музикант, който се опитва да се отрови. Под въздействието на опиума получава поредица от много ярки халюцинации, във всяка от които присъства образът на възлюбената му. — Рейчъл притисна глава към гърдите на Джим и после повдигна поглед, за да срещне очите му. — Слушай, това е първата част. Музикантът сънува най-различни сънища за живота си, преди да срещне жената, от която е обсебен. Слушай.

Седяха мълчаливо и слушаха. Джим я прегръщаше силно, докато се опитваше да концентрира енергията си върху музиката.

— Какво чуваш? — насърчи го тя.

Той не отговори веднага, като отчаяно се опитваше да измисли нещо интелигентно.

— Какво се очаква да чуя? — попита най-после, като не успя да направи никаква интерпретация и се почувства естествено потиснат.

— Трябва да направиш някаква свободна асоциация. Каж ми какво ти идва наум, докато слушаш музиката.

Той отново се заслуша.

— Най-различни неща. Тъга. Щастие. Объркване — замахна с ръка във въздуха. — По дяволите, Рейчъл! Не знам.

— Но си прав! — отвърна му тя ентусиазирано. — Точно това е чувствал и младият музикант. В състоянието на опиянение той е видял

как животът му минава пред очите. Тъга. Щастие. Объркване. Изпитвал е всички тези неща. Сега слушай — затаи дъх. — Ето — насочи го тя. — Това — очите ѝ бяха блеснали. — Чуваш ли точно тази мелодия?

Джим изръмжа:

— Това е първото нещо, което изобщо бих нарекъл мелодия.

— Това е *idee fixe*. Фикс идеята. Това е темата за възлюблената му. Чуй я добре сега. Така ще можеш да я разпознаеш и в следващите части.

Продължиха да слушат заедно. Джим — със скептицизъм, който се смекчаваше само от вълнението на Рейчъл. Когато започна втората част, тя отново набързо и търпеливо му разказа какво се случва.

— Сега музикантът сънува, че е на бал. Слушай. Танците. Темпото на валса. Вълнението да се въртиш във вихъра на танца — замълча за няколко минути. — Сега чуваш ли?

— Възлюблената? — той бе почти сигурен, че я чува. Поне мелодията му звучеше смътно познато.

— Сякаш не може да избяга от нея.

— Горкият човек! — прошепна Джим, като потърка нос в челото ѝ. — Познато ми е това чувство.

Рейчъл се извърна, като праметна крак през неговия и обви ръка около кръста му. Отметна глава нагоре и му се усмихна.

— Не бих те нарекла емоционално нестабилен.

— Да, точно това ме плаши. Не ми трябва халюцинации, в които да си представям образа ти — той сведе глава и устните му уловиха нейните, отворени и топли. Ръката му притисна кръста ѝ и я придърпа още по-плътно до себе си.

— Тук съм — прошепна тя най-после, когато той освободи устните ѝ. Ръката ѝ се плъзна по гърдите му. — Няма нужда да си представяш нищо.

— Точно това ми е толкова трудно да повярвам от време на време — промърмори Джим, целуна я отново и се разтрепери, като я притисна силно към себе си, а после отново я настани удобно в прегръдката си. — Понякога си мисля, че това наистина е халюцинация, че ще се събудя и няма да те има.

— Никога.

— Тогава омъжи се за мен.

Тя погледна встрани, сведе глава и потърка буза в гърдите му, затаила дъх.

— Недей, Джим. Не тази вечер. Не и когато най-последно имаме време да се радваме на това, което изпитваме.

Той хвана брадичката ѝ и я вдигна.

— Ти радваш ли се?

— Знаеш, че е така.

— Каж ми — настоя с по-дрезгав шепот, после задържа погледа ѝ, без да мига. — Каж ми какво ти харесва.

Тя не би могла да откъсне поглед дори и да се опитваше — толкова настойчиви бяха очите му.

— Харесва ми да съм с теб тук, вкъщи, и да знам, че няма да ми се наложи да взема следващия самолет за някъде. Харесва ми да ти говоря за музиката си, да споделям нещо, което е било част от живота ми толкова дълго.

Когато тя се поколеба, той я подкани:

— Продължавай...

— Харесва ми да съм сгушена в теб така. Да се чувствам спокойна. Защитена — отново плъзна ръка по гърдите му, като пхна пръсти между копчетата на ризата му. — Харесва ми усещането, когато те докосвам. Толкова топъл и твърд — зарови лице във врата му. — И мириса ти — вдиша дълбоко и изпусна дъха си в дълга въздишка на удоволствие.

— Продължавай...

Отново срещна погледа му и прочете в него мъжкото му самодоволство, което само подчерта привлекателността му.

— Това ти харесва, нали?

— Да — на устните му се прокрадна усмивка. — Хайде, продължавай.

Само по един начин се потушава огън. Ръката ѝ се раздвижи отново, зае се с копчетата на ризата му, разкопча първо едното, после следващото, избута ризата настрани, наведе се и докосна с устни гърдите му. Лекото му трепване ѝ бе достатъчно като насърчение.

— Харесва ми гладкостта на кожата ти. Харесва ми как се стягаш, когато правя това... — тя го целуна по гърдите и извърна лице нагоре. Развеселеното му изражение бе изместено от горяща възбуда. — Харесва ми как се покриваш с пот, когато се възбуждаш. В това има

нещо... животинско — пръстите ѝ се заеха с ципа на дънките му. Доставяше ѝ удоволствие да чува как дишането му се учестява, а тялото му се напруга. Гласът ѝ бе съблазнителен и дрезгав: — Харесва ми как реагираш на докосването ми. Как миришеш и как се извиваш — тя направи същото, приближи устни до неговите, — и как ме желаеш...

Дълбоко дрезгаво изръмжаване се изтръгна от гърлото му.

— Като говорим за животински реакции, ще си го получиш на пода само след минута, ако не спреш.

— Не ти ли харесва? — попита тя невинно, усецайки нарастващата сила, докато продължаваше да го милва.

— Да ми харесва? О, много ми харесва! Но и... те желая... Точно в тази минута — после вдигна глава, за момент разсеян. — Ето я пак!

Рейчъл го погледна объркано, осъзнала, че в развълнувания му глас има и страст, и тържествуване.

— Какво?

— Възлюбената. Фикс идеята.

Тя определено се бе появила отново. Рейчъл изстена — също толкова възбудена от това, което правеше с Джим, колкото си мислеше, че е и той.

— Не мога да повярвам, че чу това! — обвини го тя, след като сама бе забравила напълно за музиката, която бе фон на чувствената ѝ атака. — Сигурно губя въздействието си.

— Не губиш своето въздействие, Рейчъл — успокои я Джим, внезапно съвсем сериозен. — Това никога не би могло да стане, то е вродено в теб. Просто искам да знаеш, че се уча. Че искам да се науча — той я целуна много нежно, опитвайки вкуса на устните ѝ, както би опитвал нещо много екзотично, изтънчено и непознато. — Научи ме още — прошепна и я целуна отново.

Рейчъл се почувства замаяна от удоволствие. Гласът ѝ звучеше като сладко мъркане между нежните целувки.

— Фикс идеята е нещо като... като вариация на тема... Композиторът поема темата си, после я обработва, за да промени формата и звученето ѝ, докато същината си остава неизменна.

— Вариация на тема? — дъхът на Джим галеше устните ѝ.

— Ммм. Това е... един прекрасен феномен...

Това бе само първият от поредицата прекрасни феномени, които обсъдиха тази нощ.

— Добри новини, семейство Бюсек! — заяви Джим, когато се появи в двора следващия ден по обед. Рейчъл и Том се канеха да обядват. Тя веднага скочи на крака и отиде да го прегърне, а погледът, който му отправи, бе изпълнен с обожание.

— Давай! — подкани го бързо.

В собствените му очи се четеше мъжкият вариант на това обожание. Вариация на тема.

— Целувка — прошепна той — или новината?

— Хайде, вие двамата — прекъсна ги Том с добродушен протест. — Хайде свършвайте с целувките и да чуя новината си. В крайна сметка съм с болно сърце. Напрежението ми е противоположно.

Целувката бе кратка и сладка, както и новината.

— Открихме връзката — съобщи Джим, като издърпа един стол и гаврътна студения чай на Рейчъл, докато двамата Бюсек го наблюдаваха в очакване.

— Връзката? — повтори Том тихо.

— На Ренко. Пат го е проследил снощи и е успял да фотографира една среща на Ренко с друг мъж в ресторант недалеч от дома му.

Рейчъл се облегна назад.

— Но откъде знаеш, че това е била връзката?

— Разменили са си един пакет. После, тази сутрин, Ренко внесе депозит от пет хиляди в една банкова сметка — Том остана странно мълчалив, а мрачното му изражение накара Джим да спре за миг, преди да продължи: — Онзи мъж е карал кола под наем, прекарал е нощта в мотел, а тази сутрин се е върнал на летището и е заминал със самолет. Сумата за наемането на колата е минала по сметката на една нюйоркиска организация — Фондация Ландауър. Ландауър. Човекът с чантата — той стрелна поглед към Рейчъл и обясни: — Този, който е донесъл парите, се е регистрирал като Ричард Ландауър.

Ландауър. Джим не го бе предположил.

— Някой човек високо в йерархията им там ли е? — попита Рейчъл. — Определено не биха изпратили някой чак толкова важен.

Джим сви рамене.

— Това е следващата стъпка — да открием защо е дошъл точно този човек. Той е вицепрезидент, син на президента на фондацията. Не е много възрастен. Между двадесет и пет и тридесет. Много странно — насочи вниманието си към Том. — Сигурен ли си, че това име не ти говори нищо?

Том се замисли за минута и се намръщи:

— Сигурен съм.

Вниманието на Рейчъл бе отправено към Джим.

— Ако бяха конкурент на Ес Кей Ти, щяхме да сме ги чували. Имаш ли представа какво означава това?

Джим сви устни.

— Няма да повярвате. Фондация Ландауър е бащинска организация на няколко, да кажем, по-малки конгломерата — веждите му се извиха учудено. — Те имат едно подразделение, което се занимава почти изключително с благотворителна дейност. Едно подразделение за недвижими имоти. И... „Ландауър Дръм“.

— Дрехи? — възкликна Рейчъл. — Много пъти съм влизала в техни магазини. Има ги из цялата страна. Но за какво, по дяволите, ѝ трябва на такава корпорация напоителният чип?

— Точно това е въпросът за шестдесет и четири хиляди долара — заяви Джим, очевидно също толкова озадачен, колкото и тя.

И Том не бе по-наясно. Изражението му бе напълно безизразно. Сякаш в момента Рейчъл бе тази, която представляваше интересите му.

— Не звучи вероятно тази фондация да иска каквото и да било от нас... Сигурен ли си, че Ричард Ландауър е връзката, която се опитваме да открием? Може би имат други отношения с Ренко.

Джим въздъхна и поклати глава, като погледна Том почти с извинение.

— Случи се нещо в завода преди няколко ноци. Ренко е работил до късно онази вечер — вдигна ръка, когато видя, че Том става все по-напрегнат. — Нищо особено. Просто дребен вандализъм. Разбъркани документи, разпилени материали. Достатъчно, за да се загубят няколко дни, без в действителност да е за губена някаква информация.

— Още едно забавяне — изстена Том. — Защо никой не ми е казал?

— Нямаше смисъл. Вече почти всичко е окей, а и не можеше нищо да направиш.

Отново заговори Рейчъл:

— Но ти казваш, че моментът е бил съвсем добре подбран, за да е случайност. Подозираше Ренко отпреди. Той е бил там съответната вечер. Нуждае се от пари.

— Отчасти — уточни Джим. — Сигурен съм, че снощното заплащане представлява само част от пълната сума. Но сега за пръв път успех да го докажа така безусловно.

Том се облегна назад, а очите му бяха много тъжни:

— Сега какво?

— Сега ще летя за Ню Йорк, за да науча каквото мога за Ричард Ландауър.

Рейчъл изстрада полета му така, сякаш тя бе в самолета и се чувстваше ужасена за живота си. Въпреки че се бе опитала да го убеди да я вземе със себе си, Джим бе непоклоним, че е по-добре да отиде сам. Двете дълги самотни нощи сякаш му доказаха обратното. Когато се върна на третия ден обаче радостта, че са пак заедно, напълно компенсира раздялата.

Том Бюсек не направи никакъв коментар нито относно дългия промеждутък между часа на кацането на самолета и тяхното появяване в Пайн Манър, нито относно факта, че и двамата изглеждаха, сякаш току-що са си взели душ, а бузите на Рейчъл бяха придобили най-мекия, нежен оттенък на розово и устните ѝ бяха също така естествено обагрене. Вместо това се концентрира само върху бизнеса.

— Какво научи?

Джим си пое дълбоко дъх. Това не бе от най-резултатните му пътувания.

— Научих, че Ричард Ландауър е на двадесет и седем години, живее с жена си, с която са женени отскоро, в едното крило на бащиното си имение на Лонг Айленд, има свое собствено богатство и никаква очевидна причина да си губи времето с нашия човек Ренко.

— А Ес Кей Ти? — попита Том напрегнато.

Джим сви рамене в отговор.

— Напълно ме озадачава. Прегледах цяла поредица от архивите на фондация Ландауър. Няма и помен от някаква връзка с микроелектроника или напояване. Не стигнах доникъде.

— И какво следва? — попита Рейчъл, когато го изпращаше до вратата малко по-късно, хванала го под ръка и нагодила крачките си към неговите.

— Продължавам. Пат и Уейн също продължават — той се намръщи, а недоволството се изписа на лицето му. — Трябва да има нещо, което свързва Ренко и Ландауър. Дълбоко в себе си съм убеден, че размяната на пари точно в този момент не е просто случайност. Трябва да има нещо...

На входната врата те се спряха и Джим придърпа Рейчъл към себе си. Тя обви ръце около врата му и го погледна:

— Ще дойдеш ли за вечеря?

Той погледна часовника си:

— Не съм сигурен. Трябва да се отбия в офиса. Появил се е един нов случай, докато ме нямаше, и може да се наложи аз да поема реда си и да свърша някаква работа по него.

— Нека и аз да дойда.

— Не.

— Защо не, Джим?

— Защото може да е опасно.

Тя присви очи.

— Мисля, че това е мъжка работа. Не искаш някоя жена да ти се мотае.

— Права си — ръцете му я притиснаха собственически. — Много по-добре за душевното ми спокойствие е да знам, че си на сигурно и безопасно място тук.

— На сигурно и безопасно, отегчена до смърт и самотна.

Той докосна нацупените ѝ устни:

— Свири на флейта.

— Свирия. Това правих два дни и две нощи — също бе провела и разговор с един приятел в музикалния факултет на Дюк, но още не бе взела решение. — И предпочитам да съм с теб.

— Аз също, скъпа — прошепна той, — но ще съм прекалено нервен, ако си наоколо. Да не споменавам, че ще ме разсейваш. А ако не внимавам за това, което наблюдавам, не само че ще компрометирам отговорността си пред клиента си, но и към теб. Ако нещо се случи.

— Нищо няма да се случи — отвърна му тя, после прекрати разговора, защото осъзна, че той вече е решил. Както и тя. Нямахте да

прекара вечерта сама. — Ще ме предупредиш ли за вечерята? — попита, като успя да прозвучи достатъчно небрежно.

— Ще ти се обадя — прошепна той и я целуна с дълга и лакома целувка, която ги подсети за страстта, която бяха споделили само преди час. — Ще ти се обадя.

Така и направи. Отби се за една бърза вечеря, преди да потегли с колата си, щом започна да се стъмва. Рейчъл демонстративно му каза лека нощ, преди той да е приключил разговора си с баща ѝ.

— Щом няма да останеш и не ми даваш да дойда — подразни го тя, — ще те оставя на самотните ти мечти — целуна го закачливо по носа, завъртя се и царствено се оттегли.

Два чифта мъжки очи я проследиха как излиза.

— Тя е добро момиче — изрече мислите си на глас Том, като разсъждаваше колко добре се приспособяваше Рейчъл към странното работно време на Джим.

Самият Джим обаче не бе толкова убеден. Беше си наумила нещо. Дали самата тя нямаше да излиза? На среща? Боже, не може да е толкова отмъстителна. Освен това го обичаше. Знаеше, че ще го чака, когато той най-после приключеше за тази нощ. Знаеше го... или се надяваше?

Рязко стана от стола си и бе готов да я последва, ако Том не го бе спрял.

— Няма ѝ нищо, Джим. Повярвай ми. Тя си е стоик посвоему.

Разкъсан между разума и емоциите си, Джим остана неподвижно за момент, опрял ръце на кръста си и вперил поглед в празния коридор. Накрая, знаейки, че да последва Рейчъл сега би означавало покана да подновят спора дали тя да го придружи или не, той се предаде. Намусено каза лека нощ на Том и се отправи към колата си.

Почти се бе стъмнило. Тъй като бе махнал лампичката на тавана, която светва, когато се отваря вратата, за да не освети лицето му в неподходящ момент, той просто се пхна зад кормилото и извади малко фенерче от жабката, за да проучи бележките, записани в един бележник, който измъкна изпод седалката. Хвърли само поглед обаче и запокити бележника ядосано. По дяволите, искаше да е с Рейчъл! Можеше дори да усети уханието ѝ. Какво да каже за професионалната си заетост? Щеше да е една безкрайно дълга и гореща нощ.

Запали колата, като изпсува тихо, и подкара към Дърам. Отби се само да си купи стек студена бира и нова кутия тютюн. Караше бавно, зави по тясна улица в покрайнините на университета — една улица, натъпкана с къщи, те пък — натъпкани със студенти. Знаеше точно коя търси. Уейн бе проследил въпросния човек предната вечер, Пат, от своя страна, бе проследил движението му през деня.

Сега, щом Джим се приближи, Пат се оттегли и освободи едно място, където Джим спря камарото. Стражата се смени без дума.

Джим изгаси двигателя и се отпусна долу на седалката, взе си кутийка бира и сърчно я отвори с палец. Отметна глава назад и отпи една дълга глътка от хладната течност... После почти се задави, когато нещо дълго и смъртоносно внезапно са заби в ребрата му.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ако не ми дадеш бързо нещо студено за пиене, ще си имаш големи неприятности, човеко.

— По дяволите! — изрече бързо Джим, като не спираше да кашля и не можеше да си поеме дъх от задавянето. Успя да изръмжи грубо: — Рейчъл! — докато ръката му се изви назад и инстинктивно опипа ребрата си. — Какво, за бога...

В отговор на това негово движение тя се измъкна от свитата изкривена поза, в която бе прекарала сякаш часове.

— Боже мой, Джим, умирам от жажда! Сигурно е заради маринованото говеждо на мисис Франсис. Какво пиеш? Пресъхнала съм!

Джим се бе извъртял на седалката си, за да я погледне.

— Какво правиш тук? Мисля, че ти казах...

— Знам, знам. Опасности и т.н. — тя надникна зад него и се протегна към кутийката, която Джим бе оставил на таблото. Но той я сграбчи за кръста и я издърпа от задната седалка.

— Лисица такава! — изръмжа, докато я настаняваше на седалката до себе си. — Аз работя!

— Не ти вярвам — предизвика го тя решително. Досега не бе правила нещо подобно. — От това, което виждам, просто ще си седим тук и ще си пийваме — добра се до кутийката бира и отпи няколко малки глътки. — Ааа, така е по-добре.

Джим все още седеше, полуизвърнат настрани, праметнал едната ръка през облегалката си, а другата бе върху кормилото.

— Не ти вярвам!

Тя се разсмя.

— Трябваше аз да кажа това.

— Рейчъл, осъзнаваш ли какво правиш?

Без да може да определи дали е сърдит, или просто се съвзема от уплахата, която очевидно му бе причинила, тя веднага почувства угризения.

— Да, Джим, просто искам да бъда с теб.

— Ами това... това нещо, което опря в ребрата ми?

Тя се пресегна, за да му покаже въпросния предмет.

— Гребенът ми. Страхотно се получи. Виждаш ли — горната част самият гребен, а долната е тази тънка заоблена дръжка. — Гласът ѝ изтъня съвсем, опитвайки се да измоли малко съчувствие: — Много е удобен, когато трябва да се придаде малко обем тук-там. — Направи една плаха демонстрация, после спря и заговори по-нежно: — Не се сърди, Джим. Просто искам да видя какво правиш.

Той се взря в нея за — както ѝ се стори — цяла вечност, а изражението на лицето му бе напълно неразгадаемо в тъмнината. После се обърна напред и поклати глава.

— Рейчъл, Рейчъл, Рейчъл... Какво ще правя с теб?

— Просто говори с мен. Каж ми защо си тук, на тази улица, и какво търсиш?

Той я прониза с погледа си.

— Баща ти ще се изплаши до смърт.

— Баща ми няма да разбере. Доста е зает напоследък — намръщи се, после сви рамене, неспособна да разреши тази загадка, освен всички останали. — Както и да е, казах на мисис Франсис, че ще бъда с теб и, че ако татко я пита, отишла съм на дълга разходка. Правила съм го много пъти, като накрая съм се озовавала на някоя пейка в градината. Той няма да се тревожи. В крайна сметка — добави шеговито — той знае колко съм влюбена — собственият ѝ поглед се съсредоточи върху къщите от двете страни на улицата. — И какво в крайна сметка следиш?

Джим не каза нищо известно време, като все още не можеше да повярва какво се е случило. Когато накрая заговори, показва, че намусено бе приел присъствието ѝ.

— Нищо, което е там.

— А къде?

— Тук — той посочи огледалото за обратно виждане, което много удобно отразяваше входната врата на къщата зад колата.

Рейчъл кимна.

— Много хитро. Но изморително за очите, нали?

— Свикнал съм — промърмори той, като погледна по-съсредоточено огледалото, сякаш сега си спомняше за мисията си.

Протегна се да вземе кутийката бира от ръцете ѝ и отпи бавно, без да отделя поглед от къщата.

— Джим?

— Ммммм?

— Не ми се сърдиш, нали?

— Да се сърдя? Би трябвало.

— Сърдиш ли се?

Опитвайки се да придаде на изражението си поне малко гняв, той я погледна и направи гримаса, погледна огледалото, после пак нея.

— Не, не съм сърдит.

— Добре. Тогава кажи ми какво търсим.

— Ние двамата нищо не търсим — постави голямата си ръка върху главата ѝ и я натисна няколко сантиметра надолу. — Аз съм този, който наблюдава. Ти трябва да станеш невидима и да останеш така толкова дълго, колкото ми отнеме да видя това, което ме интересува.

— Какво е то? — прошепна тя, обзета от духа на тайнственост, който свързваше с работата му.

— То — въздъхна той тихо — е дали ще се появи една млада жена, чиито родители отчаяно я търсят.

— Как са я изгубили?

— Връщала се е вкъщи от един пансион в Кънектикът и... изчезнала.

— Изчезнала?

— Избягала е, както изглежда — настани се по-удобно в седалката си, без да откъсва очи от огледалото, и обясни съвсем тихо, така че да не се чува нищо извън колата: — Родителите ѝ ни се обадиха преди два дни. Имали са си разни проблеми с момичето от известно време. Всъщност изпратили са я в това училище с пансион точно, за да я разделят от мъжа, с когото е излизала тук — Рейчъл усещаше горчивата му ирония. — Изглежда, той не е точно типа, който биха предпочели за голямата любов на дъщеря си — той прочисти гърлото си. — Както и да е, те си мислели, че разстоянието ще излекува това влюбване. Когато дъщеря им не се появила от самолета, с който я очаквали, обадили се в училището. Под заплаха от изключване съквартирантката ѝ признала, че тя не само си пишела с

онзи младеж през цялата година, но че той е идвал да я вижда неведнъж.

— Той с какво се занимава?

— Вечният студент. Доста по-голям от дъщерята на клиентите ми. Типът непризнат поет — изви многозначително вежди, подканвайки я сама да си направи изводите, както и стана.

— Аха, с глава в облаците.

— Много привлекателен, както изглежда. Истински съблазнител. Никога през живота си не е изкарал пари с труд. Поне така твърди клиентът ми и тъй като дъщеря им ще наследи доста прилична сума, когато му дойде времето, те се притесняват, че той ще я използва.

Рейчъл се извърна на седалката си, за да погледне къщата. Една улична лампа много удобно осветяваше вратата ѝ.

— Значи... ти какво правиш сега?

— Чакам ги да излязат. Или по-точно чакам я да излезе — пресегна се, за да върне Рейчъл в невидимата ѝ поза. Ръцете му се задържаха малко по-дълго на раменете ѝ. — По дяволите! — измърмори той накъсано. — Помислих си, че те подушвам. Реших, че само си въобразявам. Че е заради копнежа ми да съм с теб.

— Подушил съм ме?

— Винаги миришеш на чисто. Някакво пролетно ухание.

— Лавандула. Лосионът ми за тяло. Не знаех, че си забелязал.

— О, забелязал съм. Лосион за тяло? — представи си я как размазва затопления крем върху гладката си кожа и си пое дълбоко дъх. — По дяволите, Рейчъл! — възропта Джим. — Така става още по-трудно.

— Защо? — прошепна тя, като отгатна какво ще каже той, но ѝ се искаше да го чуе. Беше успокоение да знае, че Джим иска да е с нея, още повече да знае, че може да го отвлече от работата му в такава степен.

— Защото искам да си в прегръдката ми — наведе се напред и докосна устните ѝ леко, после, усетил вкуса им — по-силно. Голямата му длан обгърна врата ѝ, а палецът му нежно помилва изваяната линия на челюстта ѝ. — Не искам да съм тук и да имам работа — прошепна той почти до устните ѝ. — Трябва да знаеш това. Винаги съм бил невероятно търпелив при такива задачи. Докато не те срещнах. Сега

единственото, което искам да направя, е да свърша тук и да се прибера вкъщи. Или да седя тук и да те милвам цяла нощ.

Рейчъл разтвори устни и го целуна с цялата любов, която думите му бяха извикали.

— Но само ласки няма да са ни достатъчни — въздъхна тя накрая. — И колкото и да не ти се вярва, аз наистина щях да се чувствам виновна, че те разсейвам от работата ти. Не дойдох, за да го правя.

— Така ли?

— Е, може би поне не директно. Искам да кажа, че се надявах на някоя целувка от време на време. Но щях да си бъда напълно щастлива просто да си седя тук с теб.

Джим се отдръпна назад с крива усмивка.

— И да не се докосваме?

Тя сви рамене и погледна в скута си.

— Може да се държим за ръка. Това няма да те разсейва прекалено, нали?

Той се засмя и поклати глава, изпълнен с възхищение от това колко много и чудесни неща му дава тази жена. Сега тя изглеждаше толкова невинна, толкова смирена, че би се съгласил с почти всяко нейно предложение.

— Предполагам, че не — заключи Джим, като хвана ръката ѝ. — Но се предполага да си невидима. Запомни това. А аз не бива да откъсвам поглед от онази къща. Само от теб ще зависи да го правя.

— Добре — промълви тя, чувствайки се неизказано доволна. Плъзна се надолу на седалката си и затвори очи. — Докато наблюдаваш, кажи ми още нещо. Как ще познаеш момичето?

— Виждал съм нейни снимки. Малка сладурана. Слабичка и дребна за седемнадесетгодишна.

— И тя се е загубила някъде във въздуха между Кънектикът и Северна Каролина?

— Качила се е на самолета от „Ла Гуардия“. Имаме бордовата ѝ карта и свидетели, които го потвърждават.

— Значи трябва да си е сложила перука и тъмни очила и да е минала точно покрай родителите си.

Джим си позволи да отмести очи от огледалото само колкото да хвърли поглед с възхищение поглед към Рейчъл.

— Не е зле като за аматьор. Точно това трябва да е направила. Взела е малка пътна чанта със себе си, а е оставила родителите да приберат останалия ѝ багаж.

— И ти мислиш, че ще я разпознаеш, ако излезе от тази къща дегизирана?

— Няма да бъде дегизирана.

— Защо не?

— Защото това вече няма да ѝ се струва нещо ново и вълнуващо. Тя се бунтува. Освен това според мен скоро ще достигне момента, когато ще иска родителите ѝ да я открият.

— О, така ли?

— Свикнала е да живее в лукс. Родителите ѝ са поставили банковата ѝ сметка под запор. Когато разбере това, вероятно ще размисли.

— Значи просто чакаш, докато го направи?

— Не. Моята работа е просто да я намеря. Открили сме приятелчето ѝ. Трябва да му се отдаде заслуженото; той е бил много внимателен и не е написал адреса си на никое от писмата си, а моите клиенти никога не са знаели фамилията му, още по-малко къде живее. Но дъщеря им много обича да си драска. Едно преглеждане на тетрадките ѝ и ние намерихме повечето информация, от която се нуждаехме — засмя се. — Би трябвало да ѝ съчувствам. Трябва много да е мразела латинския. Точно там намерихме най-много драскулки.

— Като например?

— Пълното му име. И адреса. Дори няколко негови груби етюда. Момичето определено има художествени способности, трябва да ѝ го отчете. Художниците в полицията сигурно не са по-добри.

Озадачена, Рейчъл се замисли над думите му.

— Звучи прекалено просто. Не са ли могли родителите ѝ да го направят сами?

— Родителите ѝ са били прекалено емоционално засегнати, за да им хрумне дори да прегледат тетрадките ѝ. След като са били почти уверени, че не е била прелъстена против волята си, не са пожелали да отидат в полицията от страх да не стане скандал. Те са доста — той прочисти гърлото си — известни в обществото. Освен това не съм сигурен, че знаят какво да правят с нея, когато я открият. Като наемат

детектив, могат тайно да я открият и чак тогава да решат какво да правят.

— И твоята работа свършва, когато им се обадиш да им съобщиш адреса? Не можеш ли вече да го направиш?

— Още не съм я видял.

— Не е излизала?

— Не още. Може да е и някъде другаде. Точно затова държим мъжа под наблюдение. Но той ходи само на лекции и до магазина. Никаква следа от момичето. Пат и Уейн дори дежуриха двамата днес, за да може единият да го проследи, докато другият наблюдава къщата. Никакъв резултат.

— Не се ли отчайвате?

Той я погледна рязко и потърка ръката ѝ върху бедрото си.

— Да се отчайваме? Ти как мислиш?

— Нямах това предвид — укори го тя меко. — А и наистина се опитвам да се държа както трябва. Говорех за работата ти. Какво правиш, докато чакаш, чакаш и чакаш?

— Мисля, мисля и мисля.

— За какво?

Изведнъж той бе станал съвсем сериозен.

— За това къде другаде може да е това момиче. За това какво друго може да ѝ се е случило. За някакви следи, които може да сме изтълкували погрешно. За някакви следи, които може да сме пропуснали. За това какво може да си мисли момичето и каква може да е следващата ѝ стъпка. За това как родителите ѝ, въпреки всичко, сигурно са ужасно разтревожени — той замълча, още по-замислен. — Ти как би се чувствала, ако това беше твоята дъщеря и виждаш, че може да е на прага да пропилее живота си?

Хваната натясно, Рейчъл млъкна, объркана. Взря се в тъмнината и заговори бавно:

— И аз щях да се тревожа.

Джим се извърна с лице към нея, усещаше го по това как звучи плътният му глас.

— Искаш ли да имаш деца, Рейчъл?

Тя преглътна трудно.

— Никога не съм се замисляла — не беше точно истината.

— Е, аз пък съм — противопостави ѝ се с цялата увереност, която не ѝ достигаше. — Искам да имам деца с теб. Наши деца. И ги желая почти толкова много, колкото желая и теб — плесна с ръка по кормилото. — За бога, Рейчъл, чувствам се безсилен! Мога да разреша почти всяка загадка, освен тази. Какво те възпира? Ако ме обичаш...

Притисна пръсти на устните му, за да го накара да замълчи.

— Обичам те, Джим. Обичам те.

— Тогава омъжи се за мен! Роди моите деца! — ръката му се отлепи от кормилото и се плъзна по корема ѝ. Интимността на този жест изстреля иглички от копнеж из цялото ѝ тяло. — Не знаеш ли колко прекрасно ще бъде?

Погледът ѝ се сля с неговия в тъмнината, докато пръстите ѝ се преплетоха с неговите. Устата ѝ пресъхна. Тя заговори несигурно:

— Част от мен го осъзнава — прошепна плахо, — но веднага другата част започва да трепери от страх. Никога не съм си се представяла като съпруга и майка. Не мисля, че бих се справила добре.

— Глупости! — ръката му се плъзна към сърцето ѝ. — Всичко е тук, Рейчъл! Имаш чувствата — доброта, търпение, грижовност, любов. Ако имаш желанието — готова си. И не ми казвай, че не можеш да готвиш, защото аз мога. И заедно ще се научим как да сменяме пелени. Искам да кажа, че това е смешно! Та ние сме почти женени!

— Тогава защо да променяме нещо? — сгреши, като го каза.

Джим ѝ отвърна още по-пламенно:

— Защото искам да носиш халката ми на пръста си. Защото се нуждая от тази сигурност. Защото искам децата ни да са законородени.

Думите му улучиха някакво болезнено кътче в душата ѝ и тя пребледня. Знаеше си, просто си знаеше, че има някаква тайна, свързана с майка ѝ. Сред многото нещастни идеи, които ѝ бяха хрумвали, бе и далечната възможност Том Бюсек никога да не се женил. Кое би означавало, че самата Рейчъл е незаконородена. Една раздиращо болезнена мисъл.

— О, Джим! — прошепна тя, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Чу колко е настоятелен, почувства, че е наранен и отчаяно желаше да го успокои. Но самата тя бе наранена и това я терзаше. И тя се чувстваше безсилна, не можеше да сподели най-ужасните си страхове с Джим. Не искаше да се противопостави на баща си.

Протегна несигурно ръка и проследи линията на устните му, здраво стиснати и напрегнати, и се опита да ги омилостиви. Повече от всякога се нуждаеше от подкрепата му.

— Наистина те обичам. И да, искам да ти родя деца. Никога не съм си мислела, че ще изрека това, но го казвам — сълзи се стичаха по бузите ѝ. — Искам да кажа, че сигурно ще съм ужасна съпруга и още по-лоша майка...

— Шшт! — Джим пъкна ръка под косата ѝ и придърпа главата ѝ до гърдите си. — Никога вече не казвай това! — заповяда ѝ той шепнешком.

— Но... аз трябва...

Джим погали пепеляворусата коса и я притисна още по-силно към сърцето си.

— Защо?

— Защото... защото... моята собствена майка... никога не е успяла! — изхлипа тихо, осъзнавайки какво е изрекла едва когато вече бе свършено.

— Шшт! — залюля я той нежно. — Не е било по нейна вина. Понякога смъртта просто настъпва. Нямах представа каква майка би била — говореше нежно и успокоително. — И съм сигурен, че докато е била с Том, му е била добра съпруга.

Рейчъл сви рамене, като се опитваше отчаяно да овладее сълзите си.

— Сигурно ти е разказвал за нея.

Тя поклати глава.

— Ти сигурно си питала.

Рейчъл си пое дъх разтреперана.

— Не повече от: „Как изглеждаше тя?“ И той придобиваше толкова уязвимо изражение на лицето си, че се чувствах прекалено неспокойна, за да продължа да питам. Достатъчно трудно му беше и без моите въпроси. Винаги е бил такъв чудесен баща. И майка — погледна го с широко отворени очи, а миглите ѝ бяха съвсем мокри. — Винаги съм избягвала тази тема. Не исках да питам. Не исках да рискувам да го нараня, като му покажа, че не ми стига да сме само двамата. Изглеждаше ми някак... нелоялно. Разбираш ли какво искам да кажа?

При цялото си отчаяние от ситуацията Джим усети как започва да ѝ се възхищава още повече.

— Като те познавам — да — приглади с палци косата ѝ назад. — Точно това се опитвам да ти обясня. Ти си сърдечна и състрадателна. Би поставила спокойствието на някой друг преди своето собствено — целуна я бавно-бавно, пресушавайки с устни последните ѝ сълзи. Чак след известно време вдигна глава. — Но ако си мислиш, че ме защитаваш, като отлагаш сватбата ни, определено грешиш. Аз самият нямам никакви съмнения, че ще бъдеш най-добрата съпруга на света. Истината е, че аз трябва да се притеснявам дали ти подхождам — когато тя понечи да протестира, той бързо продължи: — Но това е друг въпрос. А точно сега обсъждаме теб. Може би просто идеята да се обвържеш за в бъдеще те плаши заради това, което се е случило с майка ти. Но, Рейчъл — гласът му стана умолителен, — аз искам да си моя жена. Не мога да се тревожа колко дълго ще живееш. Или колко дълго аз ще живея, ако става въпрос. Искам те — за колкото и дълго да е.

Седнала в колата на Джим, обгърната от нощната тишина и чудесното му успокояващо присъствие, Рейчъл за пръв път усети, че се колебае. Толкова много искаше да е с него завинаги...

Внезапно един мъжки глас се чу през отворения прозорец:

— Джим?

Джим веднага се стегна, обви ръце около Рейчъл и извърна глава.

— Пат! — прошепна той. — Какво правиш пак тук?

В тъмнината Рейчъл можеше само да различи тъмния силует, наведен до колата. Ухото ѝ бе притиснато към гърдите на Джим и така ясно долавяше колко притеснен е той.

— Прибрах се вкъщи и проверих телефонния секретар — прошепна Пат. — Имаше съобщение от мисис Франсис.

Рейчъл веднага се изправи.

— Мисис Франсис?

Ръката на Джим я задържа и я дръпна назад.

— Какво има, Пат?

От положението, в което Джим я държеше, Рейчъл не можа да види нито напрегнатото изражение на лицето на Пат, нито разтревожения поглед, с който той кимна към Рейчъл. Джим обаче ги видя и ръката му я притисна още по-силно.

Пат се опита да съобщи новината възможно най-внимателно:

— Мисля, че е по-добре аз да остана тук. Вие трябва да отидете в болницата. Мистър Бюсек се е почувствал зле и са го откарали там.

— Боже мой! — изплака Рейчъл. — Какво е станало?

Джим вече я бе настанил на седалката и палеше колата.

— Ще научим след няколко минути, скъпа — погледна към Пат. — Благодаря ти.

Не каза нищо повече, докато не бяха изминали част от пътя и той хвана студената й ръка в своята.

— Скоро ще стигнем там, Рейчъл. Просто се опитай да се успокоиш.

— Но аз си мислех, че се оправя! Изглеждаше, сякаш възвръща силите си с всеки изминал ден!

— Може да не е нищо сериозно. При такава операция като неговата лекарите трябва да бъдат много предпазливи.

Тя издърпа ръката му до устните си, склочи пръстите си около нея и стисна здраво.

— Надявам се да е така — изплака тревожно. — Божичко, дано да е само това!

Не беше. Пристигнаха в болницата и научиха, че Том е получил масиран сърдечен удар и още не е дошъл в съзнание.

— Аз съм виновна — прошепна Рейчъл, вцепенена и съсипана, докато седеше с Джим и мисис Франсис в чакалнята.

— Не е вярно, скъпа — Джим я прегърна през рамото и я придърпа към себе си, опитвайки се да я стопли.

— Точно така е. Ако те бях послушала да си остана вкъщи... Ако бях там... Той е бил разстроен от нещо... Сигурно все пак се е тревожел...

Мисис Франсис бе тази, която успя да я успокои.

— Не се тревожеше, скъпа — каза внимателно, като се приближи откъм прозореца, за да увери Рейчъл в този факт. — Просто си седеше във вътрешния двор и гледаше как луната изгрява над градината. Беше рано. Сигурна съм, че дори не е знаел, че си излязла. Отбих се при него за миг и той бе добре. След не повече от петнайсет минути пак отидох да го видя. Вече беше изпаднал в безсъзнание — замлъкна. — Ако някой е виновен, това съм аз. Може би ако бях отишла да го видя по-скоро...

Джим заговори внимателно:

— Никой не е виновен. Няма как някой от нас да е знаел, че това ще се случи — погледна към Рейчъл, толкова уязвима и бледа. — Да се самоукоряваме няма да помогне с нищо. Единственото, което можем да направим, е да чакаме да се появи Болкън. Щом той прегледа Том, ще ни каже какво става.

Големите кафяви очи на Рейчъл срещнаха неговите.

— Дали ще е скоро?

— Тръгнал е насам. Но и лекарите, които са дежурни сега, също са много опитни. Сигурен съм, че правят всичко възможно.

Тя кимна, после затвори очи, пое си дълбоко дъх и се облегна на твърдото канапе.

Това беше само началото на една дълга нощ и един още по-дълъг ден. Том бе преместен в реанимацията, а състоянието му продължаваше да е критично. Рейчъл отказа да напусне болницата, за да е там, ако той дойдеше в съзнание. Джим не се отделяше от нея, освен, за да проведе някой разговор по телефона или да донесе нещо за ядене от закусвалнята. Не че успяваше да убеди Рейчъл да хапне нещо. Вцепенена и разтревожена, Рейчъл се чувстваше прекалено зле, за да яде.

Прогнозите бяха мрачни. След почти двадесет и четири часа Том бе едва жив. Рейчъл се съгласи да си отиде вкъщи да поспи през втората нощ само при условие, че сестрата, която бе наела, ще ѝ се обади и при най-малката промяна в състоянието му.

Джим я закара вкъщи, отведе я да си легне и я държа в прегръдката си цяла нощ. Дори заспала в ръцете му, тя изглеждаше напрегната. Той се тревожеше за нея, колкото и за баща ѝ.

Следващият ден обещаваеше да е повторение на предишния — безкрайни часове чакане, напрежение, тревоги. Лекарите разрешиха на Рейчъл да седи при баща си, да държи ръката му, да се опитва да вдъхне живот в отпуснатото му тяло. До средата на следобед това сякаш бе подействало. Рейчъл притаи дъх, когато клепачите на Том се размърдаха, повдигнаха се леко, спуснаха се, отново се повдигнаха.

— Рейчъл? — прошепна той. Нямаше сила да движи нищо друго, освен устните и очите си.

Сърцето ѝ заби лудо, тя стисна ръката му и се усмихна.

— Тук съм, татко. Просто си почивай. Няма да отида никъде.

Когато той затвори очи за минута, Рейчъл хвърли развълнуван поглед към сестрата, която кимна и тихо излезе от стаята, за да съобщи, на лекаря на етажa, че пациентът е дошъл в съзнание.

Докато изучаваше пепелявото му лице, Рейчъл видя как веждите му се смръщават за миг. После той отново отвори очи и я погледна с такава напрегнатост, която тя би помислила за невъзможна при неговото състояние.

— Рейчъл...

— Шшшшт. Просто си почивай.

— Не. Има нещо... — той се задави и Рейчъл усети как сърцето ѝ се присвива. Бе очевидно, че има болки. Тя се изправи да натисне алармения бутон, но той я спря. — Не — изрече дрезгаво. — Нека да бъдем сами... една последна минута... искам ти да... — гласът му заглъхна и той се закашля, после затвори очи. Рейчъл бе на ръба на леглото, наведена над него, с широко отворени очи, пълни със сълзи.

— Почивай си, татко — умоляваше го тя, съсипана. — Моля те, почивай си.

— Не мога... не и преди да знаеш...

— Да знам?

Том си пое дъх с огромно усилие.

— Предполагам... че трябваше... да ти кажа преди... години. Но сега, когато умирам...

— Не умираш! Не говори така! — сълзите се стичаха по страните ѝ.

— Умирам, скъпа. Никога... не съм го вярвал... досега. Но съм уморен... — отново се закашля и Рейчъл усети как я обзема смразяващ страх. Затаи дъх, като се опитваше да не плаче с глас. Знаеше какво следва. Искаше да го чуе и не искаше да го чуе. Но баща ѝ умираше. И това знаеше. И ако той искаше да се освободи от товара, тя нямаше избор, освен да го поеме.

— Какво има, татко? — прошепна, приближила съвсем лицето си до неговото.

Усилието, което му струваше да изрече думите, беше изтощително. Първо се раздвижиха устните му, звукът се откъсна от тях в дрезгав шепот. Очите му останаха затворени, ноздрите му — напрегнати от изговарянето на думите.

— Майка ти... Отиди при нея... Отиди при Рут... Аз я обичах...
Ти трябва да имаш шанса... да я... опознаеш...

Рейчъл тихо плачеше и не можеше да изрече нищо. Хапеше устната си и подсмърчаше безпомощна. В този момент не можеше да мисли за нищо, освен за този мъж, който бе означавал всичко за нея в продължение на толкова много години.

— Не умирай — проплакваше тя. — Моля те... не умирай.

Том Бюсек не каза нищо повече и изпадна отново в безсъзнание, също толкова внезапно, колкото се бе и съвзел. Само Рейчъл знаеше причината за това кратко завръщане при нея. Само Рейчъл знаеше. И тя я таеше в себе си през следващите два дни на дежурене край леглото му, в мъката, причинена от последното, неизбежно телефонно обаждане в средата на петата нощ, по време на траурната служба и погребението, по време на съболезнователните обаждания и посещения от добронамерени приятели и бизнес партньори.

Тя го таеше в себе си, но Джим го почувства. Бе видял лицето ѝ онзи следобед, когато се бе върнал със сандвичите и сока, и не би го забравил до края на живота си. Тя бе говорила с Том, но той отново бе изпаднал в безсъзнание. Сестрата се бе върнала с дежурния лекар само за да открият, че пациентът е с още по-отслабени сили. Рейчъл стоеше отпусната край вратата, здраво сплела ръце, с облени от сълзи страни. На лицето ѝ имаше изражение на такава безпомощност, такава дълбока болка, че Джим си помисли, че сам той не би могъл да издържи.

Но бе издържал. Бе успял да запази сили, за да я подкрепя, постоянно бе край нея и се опитваше да прави всичко възможно, за да ѝ помага в изпитанието, което я изцеждаше с всеки изминал час. И през цялото време се тревожеше за нейното здраве.

Не ѝ спомена отново за брак, усещайки, че моментът не е подходящ, усещайки, че Рейчъл има нужда да се примири със смъртта на баща си, преди отново да може да мисли за бъдещето. Толкова пъти той си припомняше онази последна минута в колата — когато бе сигурен, че тя е готова да се съгласи да му стане жена. Толкова пъти си пожелаваше Пат да се бе появил една минута, пет минути, десет минути по-късно. Само да бе получил съгласието ѝ... Но не бе. Сега само можеше да подкрепя Рейчъл, да ѝ показва любовта си с всички възможни малки жестове, да се опитва да я убеди без думи, че ще е правилно да се омъжи за него.

Първите няколко дни след погребението Джим работеше съвсем по малко и бе безкрайно благодарен на партньорите си, че го заместваха. Когато нещата в Пайн Манър най-после се поуспокоиха, той не можеше да продължава да пренебрегва задълженията си. Уговори се с Пат и Уейн, че работата вечер ще продължава да е тяхно задължение. Той трябваше да е с Рейчъл.

— Липсва ли ти? — попита тя една вечер, докато седяха в прасковената градина и гледаха залеза.

— Да ми липсва какво? Вечерните дежурства?

— Мммм. Чувствам се малко виновна, че обсебвам времето ти по този начин.

Той се усмихна и я подразни:

— Аз оплаквам ли се?

— Не — тя придърпа ръката му още по-силно към себе си. — Много ми харесва да си тук. Знаеш го. Просто... се чудех дали ти липсва.

— Не.

— Но ти си прекарал толкова много ноци в колата си, проследявайки разни хора. Това ти харесва, нали?

— По-рано ми харесваше. Но тогава си нямах някого като теб, при когото да се завръщам — потърка нос в ухото ѝ и копнееше да ѝ прошепне: „Омъжи се за мен.“ Но не посмя. Толкова отдавна тя не се бе отпускала така спокойно в прегръдката му. Бяха се любили междувременно. Много повече, отколкото той бе очаквал, като се има предвид какво бе преживяла. Подозираше отчасти, че тя се нуждае от това бягство в забравата и в този случай, като знаеше, че тя наистина го обича, нямаше нищо против.

— Толкова ми е хубаво да съм тук с теб, Рейчъл — прошепна той, после продължи по-смело: — Мисля, че бих се задоволил да съм човекът-мозък, този, който обмисля случаите през деня и оставя другите да вършат черната работа нощем.

Тя повдигна глава нагоре, за да види изражението му. Обагрено в златисто от залязващото слънце, лицето му изглеждаше силно и красиво.

— Без излишна доза скромност — подразни го тя, после стана по-сериозна: — Но ще можеш ли? Ще бъдеш ли доволен да вършиш само това?

— То е най-добрата част — отвърна той без колебание. — Анализирането на загадката, сглобяването на отделните парчета. Е, ще има случаи — предупреди я, — когато ще трябва да работя вечер, например, за да разпитам някакъв свидетел, който е зает през деня. Но, не, не биха ми липсвали нощните наблюдения. И да — усмихна се лукаво, — ще ми стига да се фокусирам върху мисловната дейност. Между другото казах ли ти, че нашата малка бегълка най-накрая си се прибра у дома?

— Не! — Рейчъл се изправи, за да го погледне. Точно както Джим бе предвидил, Уейн бе забелязал въпросното момиче да се появява демонстративно от къщата същия следобед, след като Том бе откаран в болницата. С конкретни доказателства за присъствието ѝ Джим бе осведомил родителите ѝ, приключвайки по този начин своята и на колегите си работа. — Кога го е направила?

— Едва вчера. От това, което научих от баща ѝ, когато ми се обади тази сутрин, разбрах, че е доволен.

— Значи са послушали съвета ти да я оставят сама известно време?

— О, не беше само моят съвет. Бяха се консултирали с психиатър и с един социален работник. Трябва да им го отчете. Всъщност очаквах да нахлуят там и да измъкнат милото си детенце. Но търпението възтържествува. Тя се е прибрала вкъщи сама.

— Ще остане ли?

Джим се протегна и придърпа Рейчъл обратно в прегръдката си, като обви ръце около талията ѝ.

— Съмнявам се. Но е вероятно да е по-малко импулсивна за в бъдеще. И може търпението на родителите ѝ да е убило бунтарския ѝ дух. Във всички случаи сега тя е тяхна грижа — изражението му стана по-загрижено. — Само се надявам да успея да се добера до нещо повече за връзката между Ландауър и Ренко.

— Все още нищо?

— Нищо. Вече няма саботажи. Вече не се предават пари. Много странно. — Тъмните му вежди се свъсиха над кехлибарените очи и устните му се напрегнаха. — Сякаш смъртта на баща ти постави край на тази история. Искам да кажа, че известно време се появяваха проблеми поне веднъж седмично. Сега проектът си напредва с пълна пара и нищо не се случва. Чудя се дали не е било някакво лично

отмъщение в края на краищата. Някой външен човек, който е използвал Ренко за целите си — той поклати бавно глава. — Ландауър. По дяволите! Нищо не означава!

При неговото предположение сърцето на Рейчъл се разтуптя силно.

— Мислиш, че може да е било на лична основа? — гласът ѝ прозвуча съвсем отнесено.

Като чу това, Джим се взря в пребледнялото ѝ лице.

— Може би — каза той по-внимателно. — Ще узнаем рано или късно. Но... как се чувстваш ти?

— Аз? — тя изненадана срещна погледа му. — Добре съм.

— Все още изглеждаш изморена. Мислех, че ще дремнеш през деня.

Тя сви рамене.

— Спя достатъчно добре през нощта. Знаеш това.

— Трябва да се доверя на думите ти, тъй като не знам какво всъщност става, когато аз самият съм заспал.

На устните ѝ се прокрадна усмивка.

— Ти ме изтощаваш и спя дълбоко.

Джим погледна измъченото ѝ лице.

— Дълбоко може би е малко преувеличено — самият той не спеше толкова дълбоко, че да не забелязва как се мята и върти тя в съня си. — Но от мен да мине. А какво ще кажеш за теглото си?

— Какво за теглото ми?

Ръцете му се плъзнаха по корема и бедрата ѝ.

— Отслабнала си поне с три килограма. Изобщо ли не ядеш през деня?

— Не огладнявам много.

Възползва се от възможността, като се опитваше да звучи небрежно:

— Може би трябва да те види някой лекар.

— Защо? — попита тя разтревожена. — Добре съм. Просто... много ми се насъбра последните седмици.

— Точно това ме притеснява. Може би се нуждаеш от витамини — знаеше, че има нещо и това не бе само смъртта на баща ѝ. Лицето ѝ придобиваше странно изражение от време на време, отнесено

изражение. Изражение, в което имаше и замисленост, и страх, и загадъчност.

— Ще се оправя — прошепна тя и отново потъна в мълчание, което му подсказа, че временно я е загубил. Но той не се канеше да се примирява с това прекалено дълго.

— Посвири ми малко, Рейчъл.

— На флейтата?

— Да.

— Не го искаш наистина...

— Искам го. Толкова отдавна не съм те чувал да свириш.

Тя се засмя колебливо.

— Свирия с часове през деня. Това е като освобождение за мен. Когато си тук с мен нощем обаче, ти си единственият отдушник на емоциите ми, от който имам нужда.

— Но ти свириш толкова красиво! Ще ми посвириш ли? — тя говореше чрез флейтата си. Трябваше му някакъв ключ към мислите ѝ, към страховете ѝ.

— Наистина ли искаш да слушаш?

— Да.

Рейчъл се замисли за момент, после кимна и протегна ръка на Джим, за да ѝ помогне да се изправи. Отведе го в солариума на тавана, където бе много красиво и леко сумрачно, сега, когато навън започваше да се стъмва. Там тя засвири, както бе направила веднъж по-рано — затвори очи и остави музиката да я води.

Тази вечер всички песни бяха бавни и изразяваха любовта ѝ към Джим. Изсвири „Песента на птицата“, „Дълго, дълго време“, „Песента на Лара“ и „Евъргрийн“. Свирише от дълбините на сърцето си и тоновете звучаха кристалночисти и невероятно красиви. Джим седеше в другия край на стаята и се почувства трогнат до дъното на душата си.

Когато устната ѝ потрепери и я предаде този път, той изчака. За пръв път не знаеше какво иска тя. Видя я как изпуска флейтата и заравя лице в дланите си и понечи да изтича при нея. Чу тихия ѝ плач и го заболя още повече. Но едва когато тя го повика, той можа да помръдне.

— Джим? — изхлипа Рейчъл, после вдигна глава, докато той прекоси стаята и коленичи пред нея. Хвана с длани лицето ѝ и изтри сълзите от бузите ѝ.

— Какво има, скъпа? — прошепна, вече гневен заради това, че някой можеше да я направи толкова нещастна.

— Трябва ми помощта ти, Джим.

— Разбира се, Рейчъл. Само ми кажи какво има.

Тя прехапа устна, за да я спре да не трепери, но очите ѝ отказваха да се пресушат.

— Прегърни ме — проплака, нуждаейки се от това последно насърчение.

Джим я прегърна толкова силно, колкото посмя. Сълзите ѝ намокриха ризата му, пръстите ѝ се вкопчиха в твърдите мускули на гърба му. Много-много бавно тя спря да плаче.

— Помогни ми да намеря майка си, Джим — каза тихо. Гласът ѝ изведнъж бе придобил твърда увереност. — Тя е някъде по света. Трябва да я намеря.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Гласът на Джим бе изпълнен с недоверие.

— Майка ти? — за момент дори се зачуди дали напрежението от смъртта на Том не е оказало влиянието си върху Рейчъл в някаква форма на самозаблуда. — Но майка ти е мъртва. Умряла е, когато си се родила.

— Точно така си мислех винаги — продължи Рейчъл изненадващо спокойно. Изглеждаше, че вземането на решението ѝ бе дало сила, както и облекчение, че може да сподели мислите си с Джим. — Но после, изведнъж, татко започна да говори насън.

— Кога?

— От време на време през последната година. Особено през последните няколко месеца, въпреки че не си бях вкъщи особено често. Долавях само отделни части, но те бяха достатъчни, за да ми подсказват, че нещата не са такива, каквито съм ги възприемала.

Поразен от това, което чуваше, Джим се протегна и погали косата ѝ. Мисълта му работеше трескаво, опитваше се да сглоби мозайката.

— Той ти каза нещо в болницата, нали? Тогава, когато дойде в съзнание само за няколко минути?

Беше неин ред да е поразена:

— Откъде знаеш?

— Видях лицето ти след това — той прокара нежно пръст по бузата ѝ. — Разбрах, че има нещо. Усещах го в теб от всичко, което се случи след това. — Поколеба се. — Аз... не бях сигурен дали ще ми кажеш.

Тя сведе поглед към пода, после уверено се взря в лицето му.

— И аз не бях сигурна. Едната ми половина искаше да го забрави, да погледне в друга посока и да се надява, че то просто... ще изчезне — тя стана с въздишка, отиде до скосения прозорец и се взря в нощното небе. — Но има неща, които не могат просто да изчезнат. Като звездите. Като любовта — извърна се бавно. — Като това —

отново сведе поглед и несигурно постави ръка на челото си — жест, който показваше колко притеснена се чувства от признанието си.

— Разбираш ли — продължи тя плахо, — години наред, когато бях малка, си мечтаех майка ми да се върне. Представях си, че е била отведена на някакво тайно място, където да я излекуват от това, което я е убило — засмя се горчиво. — Представях си деня, когато татко ми я представя, и тя е толкова красива, здрава и пълна с любов към мен... Глупаво, нали?

Джим бе станал и бе прекосил тихо стаята. Хвана ръката ѝ и я издърпа от лицето ѝ.

— Не, съвсем естествено е за едно дете, а дори и за възрастен, да прави това, когато се нуждае толкова отчаяно от някого, както ти си се нуждаела от майка си.

— Така беше — прошепна тя, срещнала погледа му. — Наистина исках да имам майка.

— И все още ли искаш? Затова ли желаеш да я откриеш?

Рейчъл се намръщи, свъси светлите си вежди, очите ѝ сякаш потъмняха, а устните се присвиха в ъгълчетата.

— Не — после поклати глава по-решително: — Не. Отдавна изоставих тези мечти. И със сигурност съм се научила да живея без майка. Съмнявам се, че бих знаела какво да правя с нея сега.

— Тогава защо да я търсим? — дълбоко в себе си той изпитваше страх от това, което тя можеше да открие.

Но Рейчъл бе решила и доводът ѝ прозвуча убедително.

— Защото осъзнавам какво спъва нещата при нас, Джим — вдигна ръце на раменете му, плъзна ги по мускулите на врата му — по-скоро сериозно, отколкото прелъстително. — Не е само, че не съм имала пример, от който да се уча. Е, може би това бе в началото. Може би през всичките тези години това бе идеалното извинение. После срещнах теб и се влюбих. Но по това време вече бях чула татко да говори насън. Вече имах съмнения относно майка си, че не е умряла, а ни е напуснала. И вече бях започнала да се питам защо. Татко със сигурност я е обичал. Казваше го неведнъж в съня си. Дори ми го каза, когато за няколко минути дойде в съзнание в болницата — гласът ѝ потрепери, но тя се напрегна да го овладее. — Единственото заключение, до което достигнах, беше, че тя не е искала да бъде майка... или съпруга. Че не е била пригодна за такава.

Джим заговори с глас, изпълнен с нежност и болка:

— Прибавила си това към предишните си чувства и си успяла да се убедиш, че самата ти не си пригодна за това — когато тя кимна, той плъзна пръсти в косата ѝ и придърпа Рейчъл към себе си. — Но това просто не е така.

— Продължаваш да го повтаряш и аз почти започвам да ти вярвам.

— Почти?

— Точно затова искам да открия майка си — ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му със същата трескавост, която прозираше и в думите ѝ. — Искам да видя, веднъж и завинаги, какво е направила тя с живота си. Може би ако мога да я открия, ще мога да разбера какво точно е направила и защо — спря да говори, а очите ѝ не се отделяха от Джим. Изражението му бе неразгадаемо, кехлибарените му очи — безизразни. Когато той не каза нищо, тя шепнешком го подтикна да ѝ отговори: — Ще ми помогнеш ли, Джим? Не мисля, че бих се справила без теб.

Той продължаваше да мълчи, опитвайки се да подреди чувствата си. Появата на внезапен страх в очите ѝ го накара да проговори.

— Обичам те, Рейчъл. Искам да бъдеш моя жена и майка на децата ми. И ще искам това, независимо дали майка ти ще се окаже изтънчена светска дама или някоя запуснала се женица — когато Рейчъл потръпна, той я притисна още повече. — Не, слушай ме. Можех да кажа курва... Или наркоманка. Имай предвид, че винаги съществува и тази възможност. Може също и да преминеш през ада, за да я откриеш и тя да откаже да разговаря с теб или напълно да отрече твоето съществуване.

— Защо казваш тези неща? — попита Рейчъл, а в очите ѝ се четеше безкрайна болка.

— Защото те обичам — той натъртено изрече това, здраво стискайки раменете ѝ. — И защото такава е моята работа. И преди съм минавал през всичко това. Помагал съм на хора да открият отдавна загубените си родители и знам, че накрая невинаги са щастливи. Ако ще търсиш майка си, трябва да бъдеш подготвена за това, което може да откриеш. Мен самия не ме притеснява каква ще се окаже, но за теб може и да не е така. Какво ще се случи с нас тогава, Рейчъл? Какво ще стане, ако тя наистина е всичко, от което си се страхувала през

последните месеци? Ще продължиш ли да ме обичаш? Ще се съгласиш ли да станеш моя жена в такъв случай? Или това само ще те убеди да не се омъжиш за мен?

Погледът ѝ се замъгли и тя отчаяно се опита да преглътне буцата в гърлото си.

— Ами ако е добра? — отвърна на въпроса му със също толкова основателен въпрос тя. — Ако е съвсем различна? И в двата случая бих могла да дойда при теб пречистена. Не разбираш ли? Трябва да знам, каквото и да е. Трябва да знам — пое си дъх и изчака малко, преди да продължи: — Ще ми помогнеш ли? Това е точно по твоята част. Ако трябва да го направя сама, ще ми отнеме много повече време. И не мисля, че мога да чакам — последното бе изречено приглушено, с тон, който прониза като остра стрела Джим.

— Разбира се, че ще ти помогна, любима — отвърна той, като отхвърли страха и недоверието само за да изпълни желанието ѝ. — Знаеш, че ще направя всичко възможно — наведе глава и я целуна нежно. Облекчение и вълна от желание, което никога не я напускаше напълно, я заляха. Тя обви още по-плътено ръце около него, но той я задържа за момент на разстояние. — Но само при едно условие.

— Едно условие? — попита Рейчъл, внезапно предпазлива. — Какво е то?

Искаше му се да каже: „Да се омъжиш за мен“, но се въздържа и пое по-заобиколно.

— Да започнеш да се храниш нормално. Да се опиташ да спиш повече — отвърна, като я гледаше с предан поглед. — Да се успокоиш и да оставиш на мен да свърша черната работа.

— Мислех си, че ти ще си човекът мозък — закачи го тя. Беше ѝ леко и хубаво, както не се бе чувствала след смъртта на баща си.

— В този случай — отвърна той — аз ще свърша всичко.

— При едно условие — върна му топката тя, станала много сериозна.

— Какво е то?

— Твоята работа е да я откриеш. Аз ще съм тази, която ще отиде при нея.

Гласът на Джим бе едва доловим шепот:

— Предположих това, скъпа. Но нека я караме лека-полека — метна ръка през рамото ѝ, издърпа я до себе си и двамата тръгнаха към

вратата. — Първо трябва да ми кажеш всичко, което знаеш. Всичко, което си спомняш да си чула от баща си. Всичко, което може да си научила за нея през годините.

Не беше много.

— Казва се Рут.

— Не знаеш фамилията ѝ? — те слизаха бавно по стълбите.

— Татко никога не ми го е споменавал.

— Къде я е срещнал?

— Не знам.

— Къде са се оженили?

— Може и да не са били женени.

— Защо го казваш?

— Не знам. Просто... го чувствам. Татко нито веднъж не е споменал думата развод. А ако през всичките тези години тя е била жива някъде...

— Баща ти пътуваше ли някъде?

— Не много често. Когато го правеше, беше по работа.

— Спомняш ли си къде ходеше?

— Атланта, Вашингтон, Филадельфия, Ню Йорк... Обикновено търсеше субсидии за някой проект.

— И никога не е споменавал да е посещавал приятели в някой от тези градове?

— Не — тя спря рязко пред прага на спалнята си. — Ами ако не успеем да я намерим, Джим? Винаги има и тази възможност, нали?

— Хей, ти говориш с най-добрия в тази област — побутна я да влезе и затвори вратата с крак. — Ще я намерим. Може да не стане бързо, но ще я намерим.

През следващите няколко вечери те преравяха документите, папките и писмата в кабинета на Том Бюсек и хранилището в мазето. Въпреки че Джим бе опитал да се наложи Рейчъл да не прави нищо, някак ѝ се отразяваше добре чувството за цел, което ѝ даваше търсенето. Примирил се с това, Джим ѝ оставяше някаква задача всяка сутрин и така ѝ осигуряваше занимание за част от деня, без да я изтощава.

Имаше големи кутии с кореспонденция още от времето на основаването на Ес Кей Ти, лични архиви и писма на Том, тетрадки от детството на Рейчъл... Всички бяха интересни, макар че не даваха

никакви идеи за самоличността или местонахождението на майката на Рейчъл.

— Сигурно е изхвърлил всичко! — възкликна Рейчъл обезкуражена, след като приключиха и с последните документи. — Не звучи нормално, нали? Един толкова влюбен мъж да изтрие всякакви следи за самоличността на любимата си. Човек би очаквал той да е запазил нещо... нещо дребно за спомен... Бележка или предмет...

— Не сме наясно с обстоятелствата, скъпа. Ти не си ли спомняш нищо друго?

Тя затвори очи.

— Опитвах се безброй пъти да се сетя нещо. Но той никога не е казал нищо — когато отвори очи, те бяха изпълнени с отчаяние. — Навярно има още някой замесен. В съня си татко понякога казваше: „Ще се получи... Той не е прав за това.“ Но нямам представа кой може да е третият човек. Или за какво може да не е прав.

— Никога не е изричал друго име?

— Насън? Не. Само Рут.

Джим потърка ръка по брадичката си, намръщи се на последната купчина документи, която още бе в ръцете му, после я хвърли на бюрото и седна на ръба му. Рейчъл изпитваше нужда от подкрепата му и застана между бедрата му.

— Какво ще правим сега, Джим? — попита тя толкова тихо и несигурно, че той веднага се опита да я окуражи.

— Сега ще се заровя в официалните регистри. Сигурно някъде ще се намери удостоверение за сключен брак.

— Ако са били женени...

— Ще започнем с това предположение — той поклати глава. — Много жалко, че твоето удостоверение за раждане не ни каза нищо повече — намръщи се за минута. — Вземам си думите обратно. То беше копие. Ти каза, че баща ти го е осигурил, когато си подавала документи за паспорт — тя кимна и той продължи: — Рут Д. Бюсек. Възможно е това Д. да е в пълен вид в оригинала и баща ти да е успял да ги убеди да го изпишат съкратено в копието, което е извадил. Обикновено се изисква пълното име на майката. Тъй като е била малка болница в западната част на щата, администраторите там може да са пропуснали нещо... Все пак си струва да се провери. Ще се обадя тук-там да видя какво може да се открие.

Това бе първата конкретна следа. Върху оригинала на удостоверението за раждане на Рейчъл бе изписано Рут Дръмънд Бюсек.

За съжаление брачно свидетелство не се намери никъде. Джим прерови архивите в целия щат, после и в градовете, които според Рейчъл бе посещавал баща ѝ. Не откри нищо. А Дръмънд бе достатъчно разпространено име, за да се прави безуспешният опит да се търси по телефонния указател, като не се знаеше дори градът.

Джим не се отчайваше. Всъщност Рейчъл подозираше, че разследването започва да го забавлява.

— Това ти харесва — обвини го тя една вечер, докато лежаха в леглото и обсъждаха последния неуспех да издири най-старите приятели на Том и деликатно да ги разпита.

— Предполагам, че да. Не че желая — заради теб, заради нас самите — да не разреши случая бързо, но обикновено точно такива случаи са истинско предизвикателство за мисълта. А и аз се възбуждам, когато срещна предизвикателство.

Той се възбуждаше и от други неща, неща, в които Рейчъл бе придобила доста опит през изминалите седмици. И ако докато той плъзгаше ръце по тялото ѝ всяка нощ напрежението му граничеше с отчаяние, Рейчъл знаеше, че това се дължи на съвсем личното му отчаяние, че тя продължава да упорства по въпроса с предложението за брак.

Първата седмица на юли си дойде и отмина, преди Джим да направи съществен пробив в разследването си.

— Мисля, че открих нещо, скъпа — съобщи развълнувано той, като ѝ се обади от работа една сутрин. — Какво ще кажеш да мина да те взема след час и да отидем някъде на обяд?

— Кажи ми сега, Джим!

— След час.

Рейчъл бе облечена и го чакаше още след половин час и когато той най-после пристигна, бе изпаднала в трескаво нетърпение.

— Какво има? — попита тя, докато той я настаняваше в колата. Беше заменил сребристосиньото камаро за една по-спортна мазда и провери внимателно дали тя си е сложила колана, преди да натисне педала на газта.

— Един от онези стари бизнес партньори. Извън Бостън всъщност — караше внимателно заради скъпоценния си товар. — Един човек, който е познавал Том, когато той тъкмо е започвал бизнеса си. Изглежда, имали са нещо общо. Ханс също е бил емигрант. Той и Том си сътрудничели дългосрочно по няколко от ранните проекти на Ес Кей Ти. Ханс представлявал доставчика на материалите, които са трябвали на Том.

— Ами майка ми? — подкани го Рейчъл нетърпеливо. — Той познавал ли я е?

— Не я е познавал. И твърди, че Том бил съвсем затворен, що се отнася до личния му живот.

— Тогава как изобщо...

— Неизбежното. Ахилесовата пета на всеки мъж — една нощ в града.

— Излезли са да пийнат заедно.

— Така изглежда — Джим отклони колата от главния път и подкара на запад. — Студено ли ти е? — въпреки че тя поклати глава, той намали климатика.

— И какво си научил за майка ми, Джим?

— Ще стигна дотам. Доколкото разбрах, баща ти не е носел много на пиене. Може би това, че е чувствал Ханс толкова близък, го е накарало да се съгласи да излязат на вечеря, или пък се е чувствал самотен толкова далеч от дома си. Както и да е, излезли, пили, разговаряли, хапнали и Том ставал все по-приказлив с напредването на вечерта.

— Какво е казал?

— Когато Ханс го попитал дали изобщо обмисля да се установи в Нова Англия, той поклатил глава и се, натъжил. Изглеждало, че се е влюбил в една жена от Ню Йорк и нещата не потръгнали. Така че хем не можел да понесе да е толкова близо, хем не можел и да е далеч.

— Къде точно в Ню Йорк? Каза ли?

Джим зави към паркинга на един малък ресторант и спря плавно.

— Не. Ханс си спомни думите му, че жената е елегантна и изтънчена. Тогава си помислил, че може да говори така, защото е влюбен. Нито той, нито Том са се възприемали като особено издигнати по това време, въпреки че и двамата са си наваксали впоследствие.

— Какво друго? Казал ли е къде са се срещнали?

— Не.

— Или дали са били женени?

— Не знаеше.

Рейчъл замълча, после заговори по-колебливо:

— Ханс знаеше ли за мен?

— Много подробно. Тогава си била съвсем малка и Том те е обожавал.

— Но никога не е споменавал за жена?

— На Ханс? Не.

Като не знаеше дали да се чувства насърчена или обезкуражена, Рейчъл направи болезнена гримаса. Но Джим бързо вдигна ръка и изтри изражението на болка с дългите си нежни пръсти. Кехлибареният му поглед срещна нейните потъмни очи.

— Гор е главата, скъпа! Новината е добра. Знаем, че тя е от Ню Йорк и че вероятно е била с добър произход. Това е нещо, с което ще продължим.

— Сигурно — въздъхна дълбоко. — Значи сега накъде?

Джим кимна към ресторанта:

— Вътре.

— Съмнявам се да откриеш улики там.

— Знам. Но искам да съм сигурен, че ядеш. След това ще решим какво следва.

Имаше няколко идеи, с които да продължи. По-късно през нощта, докато Рейчъл спеше, той лежа буден часове наред, преценявайки ги една по една, подреждайки частите на пъзела, въртеше и ги наместваше, за да види къде може да си паснат.

Фактите бяха много малко. Жена на име Рут Дръмънд, по това време двадесетгодишна, бе родила дете в малка безименна болница в затънтената част на Северна Каролина преди двадесет и девет години.

Неясните факти бяха също толкова оскъдни. Изглеждаше, че Рут Дръмънд е от Ню Йорк, от заможно семейство и очевидно бе отказала да се омъжи законно за Том Бюсек.

Оттам започваха предположенията. Нещата са били много различни преди двадесет и девет години. Млада жена с такъв проблем вероятно би изчезнала за известно време, за да роди бебето си тайно, вместо да прибърза с незаконен аборт в някоя съмнителна клиника. Много вероятно родителите ѝ да са били гневни и притеснени. Много

вероятно този „той“ от кошмарите на Том Бюсек да е бил бащата на младата прегрешила дъщеря.

Докато обмисляше случая, Джим си изгради един образ на Рут Дръмънд, чийто социален произход е бил толкова напълно различен от този на скоро натурализирания Том Бюсек, че семейството ѝ е отхвърлило всяка мисъл за постоянно обвързване с емигранта... Или с детето, което е било така лекомислено заченато.

Имаше няколко пътя, по които можеше да се тръгне. Джим обмисли варианта да прерови архивите на хотели, мотели и пансиони в близост до малката болница, където Рейчъл е била родена, заради възможността майка ѝ да е прекарала известно време преди раждането, скрита там. За момента обаче избегна този вариант заради подозрението, че при обстоятелствата, както си ги бе представил, Рут Дръмънд в никакъв случай не би се регистрирала с истинското си име, докато се крие. Което оставяше само беглата възможност някой служител или собственик да си спомни, че са имали бременна клиентка през въпросния период. Беше наистина съвсем бегла вероятност, истински изстрел в тъмното.

Друга възможност бе съвсем систематично да се телефонира на всички Дръмънд, фигуриращи в телефонните указатели на Ню Йорк. Това също изглеждаше почти безсмислено усилие.

Ако предположението на Джим бе вярно и майката на Рейчъл бе от най-висшата класа на обществото, така че безумно влюбеният Том Бюсек да се съгласи — в замяна за детето си — никога да не я потърси отново, нито да разкрие самоличността ѝ, беше възможно съответните хора на съответните места да дадат на Джим отговорите, които той търсеше.

Беше прекалено просто. Научи новината на следващия следобед при един сърцераздирателен телефонен разговор. Прекалено просто... Но все още загадка.

Джим остави телефонния секретар да се грижи за офиса, отправи се бързо към Пайн Манър и след като по пътя се наложи да мине по едно дълго отклонение, което му отне много време, най-после пристигна при Рейчъл, изпълнен с безброй съмнения.

Тя свиреше на флейтата си. Чуваше я, докато се приближаваше по алеята към къщата. Бе пъхнал ръце в джобовете на дънките си и бе свел замислено глава; все още се колебаеше толкова много, че понечи

да се обърне и да си тръгне. Но тя трябваше да научи. В мислите си вече не се колебаеше, че връзката им е сигурна и стабилна. Но предполагаше колко ще я заболи от това, което ѝ предстоеше да научи, и то го накара да спре.

Вдигна пръст към звънеца, поколеба се, после най-накрая го натисна. Сладките звуци на флейтата, толкова леки и весели, колкото не бяха звучали от дни, веднага спряха. Джим си представи как Рейчъл се откъсва от музикалния си унес, завърта се на мястото си до прозореца и забелязва колата му. Мисис Франсис едва бе отворила вратата, когато Рейчъл се появи на горната площадка на витата стълба.

Неволно Джим притаи дъх при вида на нежната русокоса красавица високо горе. Тя носеше избелели дънки и дълга памучна риза. Не изглеждаше на повече от двадесет години с русата си коса, която свободно падаше и си играеше със златистите лъчи на късното следобедно слънце, които нахлуваха през прозореца зад нея. На лицето ѝ грейна усмивка, която озари чертите ѝ с мек блясък. Тя се спусна надолу по стълбите с боси крака.

— Джим! — движеше се леко и грациозно, както малко поточе се носи към буйна река. Ръцете му я прегърнаха със също толкова естествено движение и я притиснаха силно за минута, преди тя да вдигне глава за целувката му. — Каква чудесна изненада! — прошепна тя със затворени очи и устни, които жадно му отвърщаха. — Не те очаквах толкова рано.

Искаше да продължи да я целува вечно. Тя изглеждаше щастлива. Какво ли не би дал да можеше да ѝ гарантира това щастие!

— Наложил се да те видя по-рано — започна той.

Тя отвори очи, готова да се потопи в погледа му, но откри, че очите му са по-скоро мрачни, отколкото нетърпеливи. Веднага се намръщи.

— Има нещо — прошепна тя. — Джим?

— Ела да отидем да поседнем в двора — обвил ръка около кръста ѝ и я поведе.

— Какво има? — тя напрегнато изучаваше обичните черти на лицето му — вече можеше да ги разгадава така лесно, както разчиташе нотите на любимата си симфония. Спря рязко и пребледня. — Открил си я.

Без да отговори нищо, Джим кимна към стаята и я поведе натам. Заговори едва когато я бе настанил на канапето и бе коленичил пред нея.

— Да.

— Как? — сякаш и тя отлагаше неизбежното.

— Като тръгнах от предположението, че семейството ѝ е било от висшето общество. Обадох се на един колега в Ню Йорк тази сутрин.

— Детектив?

— Да. Често си правим услуги — устните му се извиха лукаво. — Така си спестяваме разходите за самолетни билети — когато я видя как притаява дъх, продължи: — Както и да е, обадох се и го помолих да прегледа в някоя библиотека светските страници на „Ню Йорк Таймс“, като се започне от три-четири месеца след раждането ти. — Гласът на Джим стана съвсем плътен. — Не се е наложило да търси дълго. Шест месеца след като си се родила Рут Дръмънд се е омъжила. Изглежда, била е много пищна сватба. Каймакът на обществото се е събрал там. Мъжът ѝ е бил от семейство, богато почти колкото нейното, очевидно — добра партия. Оттогава са женени, имат син и две дъщери.

Рейчъл отмести поглед встрани, напълно поразена. Един полубрат и две полусестри?

Джим погали бузата ѝ с opakото на дланта си. Заговори ѝ нежно:

— Така че това е наистина добра новина за нас двамата. Нещата може и да не са се получили с Том, но майка ти определено е била способна да бъде съпруга и майка.

Тя вдигна поглед и той откри в очите ѝ изненадваща сила.

— Но не е само това, нали?

Джим се взря в нея, после въздъхна с неохота:

— Да.

— Какво има? Кажи ми, Джим.

Той преглътна, като се молеше да има по-лесен начин да ѝ го каже, да може той сам да го проумее. Но нямаше...

— Тя живее със съпруга си и децата в семейното имение на Лонг Айлънд. Дъщерите ѝ са около двадесет, двадесет и две годишни, синът ѝ е на двадесет и седем. Наскоро се е оженил. Живее с жена си в едното крило на имението.

Беше започнало да звучи прекалено познато, за да го слуша спокойно. Рейчъл усети как гърлото ѝ се стяга и с усилие успя да зададе последния въпрос.

— Каква е фамилията на майка ми?

— Рут Дръмънд Ландауър.

Рейчъл затвори очи и сякаш се олюля. Джим протегна ръка да я хване.

— Не, добре съм — промълви тя, разстроена и объркана. — Татко е знаел, нали? Затова бе толкова тъжен последните дни... — не успя да продължи.

Джим здраво стисна ръката ѝ.

— Може и да е знаел. Въпреки че отричаше. Може би... може би не е искал да го повярва. Може би просто се е надявал, че всичко ще свърши в някой момент и никой няма да е победител. Каквото и да е знаел, сигурно ужасно се е терзаел да го сподели с теб.

Тя изстена от болката, която бе измъчвала баща ѝ.

— Но защо? Защо моят... защо нейният син ще иска да нарани баща ми?

Джим разбра какво искаше да каже тя:

— Не знам. Точно това ще трябва да открием.

Тя се стегна.

— Ще трябва аз да откроя. Уговорихме се, че аз ще отида да я видя. Ще взема самолета довечера.

— Утре. Няма да нахлуем в някакво тежкарско имение в десет часа вечерта с новината, че ти си загубената дъщеря на господарката.

— Добре. Утре. Но аз отивам сама.

— Никога не съм се съгласявал, че ти ще си сама през цялото пътуване. Ти каза, че ще отидеш при нея. Съгласен съм да се качиш сама по стълбите, да натиснеш звънеца и да се изправиш пред нея, но отказвам да съм по-далеч от алеята за коли пред входа.

— Но ти мразиш самолетите! — настоя тя, търсейки довод, който да прикрие вълната от емоции, която я заля.

Но и Джим не бе по-спокоен и хладнокръвен от нея.

— А още повече мразя идеята да тръгнеш на това пътуване сама. Идвам, Рейчъл! Няма начин да ме спреш!

Тя не се опита. Дълбоко в себе си и не искаше. Джим бе станал прекалено много част от собственото ѝ съществуване, за да го изостави

точно когато другата ѝ половина пулсираше в напрегнато очакване. Нуждаеше се от него. Той бе единственото нормално нещо в един свят, който се бе обърнал с краката нагоре за два кратки месеца.

През дългата нощ, в която се мятеше неспокойно в съня си, през целия напрегнат полет до Ню Йорк реалността не я оставяше на мира. Щеше да види майка си. Своята майка. Жената, която веднъж ѝ бе обърнала гръб. Жената, която, както бе предположил Джим, можеше да затръшне вратата в лицето ѝ, вместо да признае съществуването ѝ.

Имаше един момент, докато самолетът кацаше на „Ла Гуардия“, когато тя би предпочела да остане на мястото си и да се върне вкъщи с обратния полет. Колкото и иронично да бе, това, което я изтръгна от колебанието ѝ в момента, беше преbledнялото лице на Джим и очевидната му нужда от свеж въздух и твърда земя.

Щом се разположиха в колата под наем — Джим зад кормилото, а тя до него, с карта и бележник с подробни указания в ръце, тя изглеждаше, сякаш бе изчерпала целия си кураж и издръжливост.

— Добре ли си, скъпа? — попита Джим меко, като изучаваше уморената ѝ поза. Придърпа я по-близо до себе си.

— Просто съм уморена — отвърна и отпусна глава на рамото му. — И изплашена — нямаше нужда да му обяснява. Разбираше я.

— Обичам те — прошепна ѝ нежно той, докато палеше колата. — Знаеш го, нали?

Тя се усмихна измъчено:

— Това май е единственото нещо, което ми дава сили.

— Не. Ти си силна жена.

— Не се чувствам такава точна сега.

— Така е, защото никак не ти понасят самолетите — подразни я той и подкара на изток.

Движението не бе никак натоварено и указанията, които си бяха записали, бяха прекалено подробни, така че бързо прекосиха центъра на Лонг Айленд, който бе съвсем близо до имението Ландауър. Сякаш само след минути стигнаха до един частен път, който пък се оказа изненадващо къс.

— Странно — прошепна Рейчъл неуверено. — Човек би очаквал тежки заключени порти, кучета пазачи и частен път, дълъг поне миля.

Джим ѝ се усмихна нежно.

— Не е чак толкова различно от Пайн Манър, нали?

Но беше. Въпреки че тук пейзажът бе северняшки вместо южняшки, цялостното впечатление бе за подчертана елегантност и стил. Докато Пайн Манър бе по-старо имение и къщата бе по-величествена с широката си веранда, високите прозорци и многото отворени пространства, голямата къща пред тях бе абсолютно изискана, изградена от клен и тухли.

Джим зави по кръглата алея и спря колата пред главния вход. Рейчъл бе внезапно онемяла.

Усмихна ѝ се тъжно:

— Може ли да дойда с теб?

Тя поклати глава и промълви едно почти беззвучно:

— Не.

Джим се наведе и я целуна по бузата.

— Тръгвай тогава. Ще те чакам тук.

Тя си пое дъх:

— Джим? — искаше да му каже, че е изплашена, че в крайна сметка нямаше значение коя беше тази жена и какво бе направила, че може би не е трябвало да идва тук. Но той поклати глава.

— Ти трябва да научиш. Аз също. Направи го заради нас — целуна я отново на същото място, лицето му се задържа до нейното, докато тя вдишваше аромата му, който ѝ даваше сили. После, когато той се отдръпна назад, тя слезе от колата, изправи рамене, прокара пръсти през косата си и си пое дълбоко дъх. Едва тогава отиде до вратата.

Звънецът беше някаква мелодия, пет хармонични тона, които се обединяваха в своя собствена оригинална музика.

От обляното си в слънце студио в задната част на къщата Рут Дръмънд го чу как отеква, хвърли поглед към часовника на стената, видя, че е почти дванайсет и половина и поклати глава изненадана. Напоследък, когато рисуваше, губеше представа за всичко наоколо. Подсмръкна — още влачеше последиците от една лятна простуда, която сякаш се бе проточила прекалено дълго. Остави палитрата в скута си и се взря в платното пред себе си.

Едгар никога не разбираше работата ѝ. Какъв страхотен ден ще му е днес! Очите ѝ прескочиха от тази най-нова творба към други три, подпрени на пода до близката стена. Какво правеше тя? Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Остави палитрата и се изправи. Пак подсмръкна,

потърка с ръка спуснатите си клепащи, изтри влажните си ръце в изцапаните с боя дънки и опря ръце на кръста си, като набра широката работна роба, която носеше.

Може би беше от сезона. Момичетата излизаха много често, а Ричард и Илейн бяха толкова заети. Може би беше от мисълта за приближаващата есен, когато ще стане на петдесет. Истинска повратна точка.

Но не, като обърна тъжен поглед към платната, в които изливаше душата си, тя си призна истината. Не беше заради тези неща...

— Мадам? — тих глас я повика от вратата на студиото ѝ.

— Да, Роза?

— Дошла е една млада жена. Някоя си Рейчъл Бюсек, която е долу и иска да ви види.

— Рейчъл Бюсек? — повтори Рут почти шепнешком.

— Във вестибюла е. Да я поканя ли във всекидневната?

— Тъ... не... не. Недей... — тя изтри внезапно пресъхналите си длани в робата. — Аз ще отида. Благодаря, Роза.

Бързо нахлузи сандалите, които бяха край статива, и като прибра един паднал кичур коса обратно в хлабавия си кок, последва мълчаливо прислужницата и се раздели с нея на площадката на първия етаж.

Тя трябваше да си отиде! Това бе всичко. Рейчъл трябваше да си тръгне. Не ѝ бе мястото тук. Територията бе на Ландауър. Рейчъл Бюсек трябваше да си ходи.

Някакъв съвсем тих звук, може би просто поемането на дъх, накара Рейчъл да вдигне глава. Оттам, където стоеше — точно до външната врата, можеше само да различи чифт обути в дънки крака, които слизаха по стълбите. Бяха слаби крака, женствени и обути в сандали. Някоя от дъщерите? После зърна лявата ръка на жената, притисната към ребрата ѝ. Имаше тънка златна халка. Снахата? Рейчъл искаше да сложи собствената си ръка на сърцето си, за да го накара да спре това ужасно туптене, но се спря, заинтригувана. Тази ръка! Погледна към своята собствена, после обратно към другата. Не беше ръка на двадесетгодишна жена. Беше слаба и добре оформена, но на много повече години от Рейчъл.

Внезапно осъзна кой стои на стълбите. Водена от нужда, която бе толкова завладяваща, че можа да я помръдне, въпреки че се чувстваше

като закована към пода, Рейчъл направи крачка напред, после още една и трета, докато накрая можа да види лицето на жената, мисълта, за която я бе преследвала с години.

За момент двете жени се взряха една в друга. Никоя не се усъмни в самоличността на другата. Приликата бе прекалено силна, лицето отсреща бе прекалено близко с това, което всяка виждаше в огледалото ден след ден. С Рейчъл в най-елегантния си вид и Рут в най-небрежния годините помежду им се смесиха като оттенъците на пурпурно и сиво, с които Рут бе работила само преди минути. Те можеха да минат по-скоро за сестри, отколкото за майка и дъщеря.

Тази мисъл хрумна едновременно и на двете. Рейчъл никога не бе имала сестра, още по-малко майка, Рут, от своя страна, имаше друга дъщеря. Даже две.

Рейчъл гледаше втренчено и с широко отворени очи как жената пред нея тръгва надолу по стълбите, като се движи грациозно и много по-уверено, отколкото се чувстваше Рейчъл. Измина едните стъпала, после зави и се спусна по останалите осем стъпала. Спря рязко непосредствено пред Рейчъл. Бяха почти на еднаква височина и само на ръка разстояние. Никоя не протегна ръка. Никоя не помръдна да скъси разстоянието.

После Рейчъл чу гласа на майка си за пръв път. Беше мек и нежен, както си го бе представяла. Само думите бяха чужди:

— Не трябва да бъдеш тук, Рейчъл.

Не трябва да бъдеш тук, Рейчъл. Беше казала всичко. В този момент, въпреки всичко, независимо от всичко, през което бе преминала, независимо от разстоянието, което бе изминала, Рейчъл разбра.

— Знам — прошепна тя. Бе научила това, което искаше да научи, бе видяла това, което искаше да види. Изражението на лицето на Рут Ландауър беше напрегнато и потвърждаваше думите ѝ. Рейчъл се завъртя и бавно тръгна към вратата, свела глава. Чак когато ръката ѝ вече бе на дръжката, тя осъзна, че не е научила всичко. Баща ѝ бе мъртъв. Нейният баща. И някой, наречен Ландауър, му бе причинил излишно напрежение през последните седмици от живота му.

Тя пак се обърна към жената, която стоеше съвсем неподвижно в средата на вестибюла. Рейчъл се изкашля и преглътна трудно. Очите ѝ

бяха забележително ясни, а убеждението — по-силно от всякога. Заговори тихо, но думите ѝ бяха изпълнени със сила:

— През последните няколко месеца някой се опитваше да саботира един проект, на който татко посвети много години от живота си. Открихме, че един от служителите ни получава пари от вашия син. Знаете ли нещо по този въпрос?

Преди още очите ѝ да реагират, слабата руменина, която се виждаше на лицето на майка ѝ, изчезна моментално.

— Какво? — прошепна жената, невярваща.

Но Рейчъл разбра какво означава това. Разбра, че тя не знае нищо за тази история.

— Изгубихме месеци, напълно озадачени от това какво би искал някой, наречен Ландауър, от Ес Кей Ти. Сега всичко спря. И предполагам, че така ще си остане, щом татко го няма. Аз просто реших, че вие трябва да знаете — тя се завъртя, натисна дръжката и излезе.

Ако бе погледнала назад, щеше да види сълзите, които бяха облели лицето на майка ѝ. Не се обърна. Не можеше. Сега животът ѝ беше само напред.

Поне така си мислеше. Все още си го повтаряше следващия следобед, докато пръстите ѝ се движеха по своя воля върху флейтата и свиреха мелодия, която тя още не бе започнала да разпознава.

Беше го понесла добре, помисли си. Без потоци сълзи. Без истерични изблици. Просто бе приела, че поради някакви причини Рут Дръмънд бе решила, че не може да се омъжи за Том Бюсек, нито да отгледа неговата дъщеря.

Но Рут Дръмънд наистина се бе омъжила. Имаше си три свои деца. Живееше в красива къща със съпруг, който очевидно я обичаше, щом бяха още заедно след двадесет и осем години. И за нейна чест — не знаеше нищо за връзката на сина си с Ренко и Ес Кей Ти.

Точно този последен въпрос бяха обсъждали с Джим, докато пътуваха обратно към Северна Каролина. Това все още бе в много отношения загадка. Какво имаше Ричард Ландауър срещу Том Бюсек бе неясно, освен ако по някакъв начин бе научил за отдавнашната връзка на майка си с него. Може да е естествено един син да прояви такова защитно отношение към майка си и да се нахвърли срещу някой, когото възприема като заплаха. Но Том бе мъртъв и, изглежда, с

него бе изчезнал и проблемът. Ръководството на Ес Кей Ти бе поето от бившия изпълнителен вицепрезидент и въпреки че Рейчъл бе решила да запази акциите си, възнамеряваше да бъде съвсем пасивен партньор.

Наистина сега трябваше да гледа само напред. Казваше си го отново и отново. Мелодията ѝ секна. Поколеба се с кой тон да продължи. Опитвайки се да завърши темата, тя се върна в началото, изсвири я повторно и пак се поколеба. Въздъхна, облегна се назад и затвори очи.

Далече долу една жена бавно вървеше по алеята.

Токовете ѝ глухо отекваха по плочите, после се забавиха и постепенно спряха. Тя наведе глава и се заслуша.

Рейчъл свиреше. Красиво, както винаги. Не я слушаше за пръв път. Бе следила кариерата ѝ през годините, дори бе отишла на едно матине в Ню Йорк. Гордостта, която бе изпитала тогава... о, гордостта... и тъгата... и съжалението — и още толкова чувства, че се закле никога да не се наказва така отново.

Повече не отиде на концерт. Но бе следила проявите на „Монтаж“, натъжаваше се всеки път, когато камерният оркестър бе в града, безпомощно изчиташе всички статии, които макар и бегло споменаваха Рейчъл.

Звукът на флейтата се извиси. Жената вдигна очи и потърси откъде се чува музиката. Ето там, един голям отворен прозорец на втория етаж.

Внезапно мелодията секна. Тя затаи дъх в очакване, докато Рейчъл отново подхвана възходящата мелодия, стигна до същата височина и пак спря. Отново се възцари тишина.

Рут си пое дълбоко дъх, събра смелостта си и тръгна. Коленете ѝ се разтрепериха, докато изкачваше стъпалата към входа. Усещаше стомаха си, както когато бе носила Рейчъл в утробата си. Толкова се страхуваше тогава — от гнева на родителите си, от болката, която причиняваше на Том, от собственото си бъдеще. Сега се страхуваше от дъщеря си. Дъщерята, която бе изоставила и отказала да признае преди двадесет и девет години. Въпреки че не можеше да промени нещата, тя дължеше на Рейчъл поне едно обяснение.

Натисна звънеца, отдръпна се и зачака, като нервно докосваше тила си, за да се увери, че русата ѝ коса е все още подпъхната в шапката. Едно време бе светлоруса, също като на Рейчъл.

— Да? — попита мисис Франсис.

— Търся мис Бюсек. Тук ли е?

— Тук съм — чу се тих глас. Мисис Франсис се обърна изненадана и видя Рейчъл в най-долната част на виещите се стълби. Беше боса, със свободно пусната коса. — Благодаря — изрече меко на икономката и изчака, докато любезната жена излезе.

Едва тогава се приближи към майка си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За минута никоя от двете не проговори. Въздухът вибрираше над прага, сякаш двете разгуптени сърца го бяха задвижили. Най-после Рейчъл наруши мълчанието, като сведе поглед към дрехите си и се засмя притеснено.

— Съжалявам. Сигурно изглеждам ужасно — беше с чифт стари дънки и една риза на Джим.

— Не — отвърна Рут, а гласът ѝ бе също така несигурен като на дъщеря ѝ. В очите ѝ Рейчъл изглеждаше красива. Може би уморена. Може би прекалено крехка, но красива.

— Ще влезеш ли?

— Нямах ли нищо против? — Рут добре осъзнаваше, че Рейчъл може да я отпрати, точно както бе постъпила тя предния ден.

Но Рейчъл поклати глава.

— Не — промълви. — Нямам нищо против — въпреки че нямаше представа защо е дошла майка ѝ, това ѝ се струваше някак неизбежно. Пулсът ѝ обаче се бе ускорил бясно.

Изчака Рут да влезе, затвори вратата и я поведе към всекидневната. Беше голяма стая, подредена от специалист по вътрешно обзавеждане, но в която се усещаше топлината от разхвърляните вещи на Том Бюсек тук-там и следите от петнадесетгодишното пребиваване на семейството.

— Заповядай — изрече тихо и с жест посочи канапето, — седни.

Свела глава, Рут Ландауър бавно свали тъмните си очила, после повдигна поглед. Бе стиснала здраво единия си юмрук в скута.

— Трябваше да дойда. След вчера... не можех да оставя нещата така.

Рейчъл кимна, обвини едната си длан с другата и ги отпусна в скута си. Не можеше да проговори. Не знаеше какво да каже.

Но Рут знаеше. Бе премисляла думите си, откакто Рейчъл ѝ бе извърнала гръб и си бе тръгнала вчера. Започна без предисловия.

— Срегнах Том в Дъррам. Прекарвах лятото в Дюк по една специална програма за изкуство — притокът на спомените я накара да се усмихне леко. — Том се бореше да си извоюва място. У него имаше нещо, което те караше да го обичаш. Беше любознателен, умен и нетърпелив да научи всичко... И толкова красив!

Почти недоловимото поклатане на глава я изтръгна от транс.

— Влюбихме се и... ти беше зачената — куражът ѝ избледня и тя извърна поглед. — Не знаех, че съм бременна, докато не се върнах вкъщи. Когато Казах на родителите си, те бяха много разстроени, меко казано. Бяха си представяли, че ще се омъжа за някого от моя кръг, а не за някого като Том, който бе чужденец, човек без корени в тази страна, човек, който няма кой знае какво, освен високата си интелигентност и изобилието от добри намерения — погледът ѝ се върна на Рейчъл. — Това бе анализът, който те му направиха. Бях млада. Не можех да се боря с тях. Казах им, че го обичам, но те ме увериха, че ще го преживея. Единственият проблем бе какво да се прави с детето.

Пое си дъх, сякаш отново изживяваше болката, която бе изстрадала тогава.

— Но Том не се предаваше лесно — тя поклати глава и насилно се усмихна. — Трябва да му го отчете. Само ден след като му бях казала за бебето той бе на вратата и настояваше да се омъжа за него. Излишно е да казвам, че баща ми не бе очарован от тази идея. Том беше много упорит да разбере защо баща ми не иска да позволи и защо аз не мога да приема.

— Отказала си предложението на татко? — попита Рейчъл, като се чудеше какво се бе случило с непобедимостта на любовта.

— Да — отвърна Рут, — и оттогава не съм спирала да съжалявам за това — скептичният поглед на Рейчъл я подкани да продължи. — Предприех това, което тогава изглеждаше единствен изход. Том отчаяно желаше бебето. Баща ми предложи да дойда тук, където никой не ме познава, да те родя и да те оставя на Том. Под заплахата, че ще бъдеш дадена за осиновяване... — видя как Рейчъл примигна, но нямаше как да смекчи истината. — Том се съгласи с плана. Също така се съгласи, под заплахата, че ще те загуби, никога да не ме потърси — гласът ѝ потрепери. — Никога не го направи.

Рейчъл седеше вцепенена и безмълвна. Да знае, че е била зачената с любов, бе поне малка утеха за последвалата размяна.

— Каза, че съжаляваш за решението си. В какъв смисъл?

Рут стана по-смела, в кафявите ѝ очи лумна огън, който се появяваше само с времето и увереността.

— Във всякакъв смисъл. Обичах Том. Исках теб. Но бях ужасена, че семейството ми може да ме отхвърли, така че продължих по плана. Бях съкрушена. В този смисъл винаги съм била съкрушена — тонът ѝ се смекчи, а очите ѝ се замъглиха. — Том беше първата ми любов. Единствената ми любов.

— Но съпругът ти...

Очите ѝ се проясниха. Рейчъл забеляза, че са с по-силен лешников оттенък от нейните.

— Съпругът ми се ожени за мен по същите причини, заради които аз се омъжих за него. На теория ние бяхме идеална двойка. Неговото семейство беше обществото. Както и за мен. Беше четири години по-голям от мен, петнадесетина сантиметра по-висок, двадесет и пет кила по-тежък. Искаше да има къща на острова, друга — в Карибския басейн. Аз исках голям диамантен пръстен и прислужница, която да оправя леглата, да готви и чисти. Изглеждаше, сякаш добре си подходяме.

— Не беше ли така?

Рут поклати много бавно глава.

— Ние никога не сме били влюбени.

— Но вие сте женени от толкова дълго...

— И не сме нещастни. Моля те, повярвай. Ние се харесваме един друг. Начинът на живот добре ни пасва. Просто къщата на острова, другата на Карибите, диамантеният пръстен... всички те са преходни. Имат си цена. После се напукват, губят блясъка си и остаряват. Любовта е различна. Безценна. Самообновяваща. Едгар и аз никога не сме били влюбени — тя въздъхна. Сега изглеждаше много по-стара от Рейчъл. — Има една частица от мен, която копнее за любов. Която винаги е копняла за любов.

— Но децата ти?

— Това е различно. Любовта към едно дете е нещо различно и отделно — каза тя нежно. — Любовта към един мъж — това е есенцията на живота — очите ѝ се навлажниха. — Просто исках да знаеш, че винаги съм обичала Том. Че той винаги ми е липсвал — замълча за момент, защото очите ѝ се напълниха със сълзи. —

Преживях смъртта му толкова тежко, както и ако той бе човекът, за когото се бях омъжила преди години.

Тъгата, която Рейчъл видя, бе истинска. Като се бореше с желанието да предложи утеха, тя сви ръце на кръста си. После се сети нещо.

— Ти знаеше за смъртта му, а и разпозна името ми незабавно.

— Следях какво става и с двама ви. Не беше трудно.

— Но семейството ти. Те не... — гласът ѝ заглъхна, прекъснат от друга мисъл.

Рут извади книжна носна кърпичка от чантата си и попи влагата от очите си.

— Не, те не знаеха. Успях да го опазя от тях. Никога не съм вдигала шум относно статиите във вестниците или годишния отчет на Ес Кей Ти. Когато си купих акции от компанията, те решиха, че просто една жена опитва силите си във финансовия свят. Победата ми беше двойна, когато стойността на акциите се удвои, после утрои.

— Значи си ги купила още първия път, когато са били пуснати в продажба?

— Да.

Рейчъл поклати глава удивена.

— Но синът ти — Ричард, той определено е имал нещо против нас.

— Да — призна Рут с болезнено изражение. — Проявих небрежност веднъж, преди около шест месеца. Бях извадила един мой стар дневник, зачетох се и после не съм го заключила. Едгар и аз щяхме да излизаме. Изпратих Ричард в студиото, за да ми донесе една картина, която щях да взема със себе си. Той видял дневника. Когато ние сме излезли, имал е достатъчно време да го прочете. Аз така и не бях разбрала. Поне до снощи, когато го притиснах с фактите за това, което ти каза, че е направил.

— Притиснала си го?

— Ричард винаги е бил упорито дете — направи особена физиономия. — Това може би е меко казано, особено като се има предвид, че вече е зрял човек. Както и да е, лесно си призна всичко. Срамувам се да кажа, че той не изпитваше особени угризения. От това, което бе прочел в дневника ми, бе разбрал, че обичам друг мъж. Като не знаел реалната ситуация, почувствал се заплашен. Искал да

дискредитира Том по всеки възможен начин. Да саботира напоителния проект е било според него най-безобидният и същевременно най-ефективен начин — замълча. — Искам да се извиня от името на сина си. Имате пълното право да заведете следствие срещу него...

— Никога не бих направила такова нещо!

— Защо не?

Хваната неподготвена, Рейчъл отвърна така, както го чувстваше в сърцето си:

— Защото вече е свършило, от една страна. От друга — не е успяло. И освен това, ако отидем на съд, всичко ще излезе наяве. За бога, той ми е наполовина брат.

Рут изрече ниско и безизразно:

— Той не знае това.

— Ти не си му казала?

Тя поклати глава.

— Само знае, че съм обичала Том. Не знае къде или кога съм се запознала с него. Не знае за теб.

— А съпругът ти?

— Никой от тях не знае. И не мога да им кажа — затвори очи за миг. Устните ѝ бяха здраво стиснати, челюстта — напрегната. Сякаш водеше някаква вътрешна битка. И я загуби. Когато отвори очи, в тях се четеше поражение. — Бих желала да мога да им кажа, Рейчъл. Бих желала да имам смелостта. Но предполагам, че сега не съм много различна от тогава.

— Но ти дойде тук — прошепна Рейчъл с лек укор.

— Дойдох — промълви Рут и стана рязко. — И казах това, което трябваше — със сведени очи тя мина покрай Рейчъл, после спря и се обърна. — Исках да знаеш, че обичах баща ти. Че да се откажа от него, да се откажа от теб беше решение, с което трябва да се примирявам всеки ден от живота си. И исках да знаеш, че Ричард вече няма да ви притеснява.

Пак се обърна, излезе от всекидневната, прекоси вестибюла и вече бе отворила вратата, преди Рейчъл да помръдне. Но когато се осъзна, тя се втурна след нея.

— Чакай! — спря само на сантиметри от Рут и се протегна, но ръката ѝ сякаш се блъсна в невидима стена, точно пред изправения гръб на майка ѝ. Отне ѝ няколко мига да осъзнае, че тези рамене бяха

започнали леко да се тресат. Пристъпи встрани и видя сълзите, които се плъзгаха по тези бледи страни. — Чакай — повтори Рейчъл, този път шепнешком. — Не тръгвай.

Рут притисна кърпичката към устата си.

— Трябва. Таксито ме чака. Трябва да съм си в Ню Йорк довечера.

Всичко у Рейчъл бе станало на кълбо, докато се опитваше да удължи срещата.

— Ще... те видя ли отново? — внезапно й хрумна, че навярно би искала да опознае тази жена.

— Не знам — прошепна Рут, плачейки без глас. — Може би... следващата есен... когато си в Ню Йорк...

Нейните собствени очи бяха плувнали в сълзи, които Рейчъл не можеше повече да възпира. Протегна се и докосна ръката на майка си — много плахо, много несигурно. Когато Рут не възрази, Рейчъл проговори:

— В известен смисъл трябва да съм благодарна на Ричард.

— Благодарна? — погледна я скептично Рут.

— Когато татко открил проблема с напоителния проект, наел частен детектив да разследва случая. Той се казва Джим Гътри и аз ще се омъжа за него.

Рут изучаваше лицето на дъщеря си през сълзи и се молеше да може да прояви майчиния си инстинкт. Но колкото и да бе тъжно, тя не познаваше Рейчъл. Не, това, което прояви, бе просто женска интуиция.

— Обичаш го, нали?

Рейчъл усети как собствените й очи пак се изпълват със сълзи. Въпреки това се усмихна:

— Много.

— Тогава... радвам се за теб, Рейчъл — каза Рут и се усмихна през сълзи. — Желая ти всичко, което аз не можах да имам. И повече. Бъди щастлива — успя да каже, преди сълзите да я победят отново. Този път, преди Рейчъл да успее да я задържи, тя си тръгна.

Внезапно и странно сълзите й бяха секнали. Рейчъл гледаше слабата фигура, която вървеше, даже леко подтичваше по алеята и после изчезна в чакащото такси. Таксито потегли. Рейчъл продължи да стои там, с ръка на вратата и очи, вперени в алеята, а на сърцето й ставаше все по-леко с всяка изминала минута.

Един час по-късно, облечена в меко падаща розова лятна рокля и сандали с висок ток, Рейчъл Бюсек нахлу през вратата на „Джеймс П. Гътри и партньори“. Уейн бе във външния офис и вдигна глава изненадано. Тя махна с ръка, за да го накара да не става от мястото си, после рязко погледна към офиса на Джим, откъдето ненадейно долетяха куп цветущи епитети. Като се намръщи по посока на Уейн, тя приближи вратата на Джим и се промъкна до рамката, подпряла една ръка на ханша си.

Джим седеше зад претрупаното бюро, обърнал гръб към нея и безцеремонно вдигнал крак на перваза на прозореца.

— Не давам и пет пари за твоя кучи син! Той лъже най-безсрамно и ти го знаеш.

Рейчъл изви въпросително вежди към Уейн, който изглеждаше съвсем смутен. Тя нацупи устни, за да не се разсмее и после пак погледна към Джим.

— Какво? — с крак завъртя стола си и се обърна напред. — Какво, по дяволите... — псувнята увисна във въздуха, когато забеляза Рейчъл. Силна руменина го обля от врата нагоре. — Хмм? Не — промърмори той. — Нищо. Слушай, Дигър, ще ти се обадя по-късно. Да — очите му не се откъсваха от очите на Рейчъл. — И да обработиш този тип, ясно? — изръмжа, преди бързо да затвори телефона. Продължи да се взира в нея още минута, после, за нейно удоволствие, стана плах. — Лош език. Един от рисковете на професията.

— Няма нищо. Нищо, което да не съм чувала... Дигър?

— Просто прякор.

— Като Джимбо?

— Това пък откъде го чу?

— От татко.

Като се опитваше да спаси достойнството си, Джим се намръщи.

— Той много го хареса. Мисля, че това бе причината да ме наеме.

— Типично по американски.

— Хмм.

За миг настана мълчание. После Рейчъл проговори:

— Ще ме поканиш ли да вляза?

И преди бе идвала в офиса му, но никога по своя инициатива.

Без да каже нищо, Джим стана от бюрото си, прекоси стаята с две дълги крачки, хвана я за лакътя и нежно я преведе през прага. После затвори вратата. Големите му ръце хванаха ръцете ѝ над лактите и той леко я повдигна от пода, докато я целуваше дълго. Чак когато вдигна глава, проговори.

— Заповядай, влез — промълви, после изстена от неудоволствието, че е получил само една целувка и поправи положението с още една. — По дяволите! — промърмори без дъх. — Как можеш да ми причиняваш това? — притисна я още по-силно към себе си, за да ѝ изясни думите си.

— Трябваше да те видя — прошепна тя, също останала без дъх.

Той шеговито свъси вежди.

— По работа ли си дошла?

— Божичко, не. И ако пак се пъкнеш зад това бюро, ще се разгащя.

Той се обърна с гръб към бюрото, приседна на ъгъла му и я притегли между краката си. Бедрата му бяха топли и напрегнати — един чувствен затвор.

— Какво ще кажеш за това?

Тя се усмихна:

— Хубаво е.

Той склочи ръце на гърба ѝ:

— Хайде. Кажи ми. Защо трябваше да ме видиш?

Нейните ръце се бяха разположили удобно около врата му.

Пръстите ѝ се заплетоха в косата на тила му.

— За да ти кажа, че те обичам.

— Какво друго ново?

— Искам да се ожениш за мен.

Той се вкамени.

— Това предложение ли е? — попита предпазливо.

Отговорът ѝ бе съвсем кратък:

— Да.

— Кога?

— Днес? Утре? Колко скоро можем да го уредим?

Бе напълно спокойна и напълно сериозна. Той се взираше в нея и не можеше да повярва.

— Наистина ли?

— Разбира се! Не всеки ден жена прави предложение на мъж!

— За бога, Рейчъл, аз ти правя предложения от седмици! — възкликна той. Но внимателно овладя вълнението си. — Заради... вчера ли?

— Отчасти... Отчасти заради днес.

— Днес?

— Днес.

Лицето на Рейчъл грейна:

— Имах посетител преди известно време.

— Посетител? Кой?

— Тя.

На лицето на Джим се изписа изненадата му:

— Майка ти?

— Да. Долетяла е от Ню Йорк?

— Искаше да ми разкаже за татко и за себе си. Те са се обичали — тя разказа историята, както я бе чула от Рут Ландауър. Докато я завърши, очите ѝ пак се бяха насълзили. — Тя е добър човек, Джим. Не съм сигурна, че аз бих могла да бъда такъв стоик, но я уважавам. Изстрадала си е своето заради онова решение преди толкова време — Рейчъл извърна поглед, замислена, после прошепна: — Тя спомена Ню Йорк през есента...

— Така ли?

Върна се в действителността:

— Каза, че винаги е следяла какво става с нас с татко през годините. Би трябвало да ѝ вярвам. Когато я попитах дали ще я видя отново, тя каза нещо за следващата есен в Ню Йорк. „Монтаж“ винаги започва с Ню Йорк през ноември. Трябва да е знаела.

Джим кимна:

— И ще я видиш ли?

Като изтри една последна сълза от тъгълчето на окото си, Рейчъл вирна брадичка.

— Не знам. Казах ѝ за теб.

— Сериозно ли? — попита той с нежна, макар и въпросителна усмивка.

— Да. Казах ѝ, че ще се омъжа за теб.

— Направи го?

— Да. Може и да не си ми дал още отговор, но ти обещавам, че няма да се предам — повтаряше неговите собствени думи, но той не се смееше. Вместо това замлъкна и стана сериозен.

— И мислиш, че можеш да бъдеш съпруга и майка?

Тя прехапа устната си, после промълви тихо:

— Да.

— Защо, Рейчъл? Откъде тази внезапна увереност?

— Защото те обичам — извика тя, отново на път да се разплаче.

— И защото сега знам колко издръжлива може да е любовта, колко е важна, за да бъде човек щастлив. Искам да се омъжа за теб, защото искам да бъдем заедно до края на живота си. Искам да родя твоите деца, защото те ще бъдат създадени от теб и мен и любовта ни — една сълза се плъзна по бузата ѝ, после още една. — Не искам с нас да стане, както с родителите ми. Може би мисълта за мъката на майка ми ме накара да осъзная колко преходно може да бъде щастието — вдигна ръце към лицето му и прокара пръсти през косата зад ушите му. Той бе толкова жизнен, толкова силен! Той придаваше смисъл на живота ѝ. — Не искам нищо да попречи на това, което имаме. Искам при нас да бъде както трябва — замлъкна и се предаде на сълзите си.

Внезапно омекнал, Джим я придърпа към себе си.

— Ще бъде, скъпа. Ще бъде.

— Значи ти ще се ожениш за мен? — прошепна тя, опряла глава на ризата му.

Той повдигна лицето ѝ и изсуши с целувки сълзите ѝ.

— Разбира се, че ще се ожени. Та това е и моето щастие. Просто ти сега достигна до извода, който аз направих преди седмици. Знаеш, че и аз съм имал съмнения.

Очите ѝ се разшириха:

— Така ли?

— По толкова много начини се сравнявах с Том — аз, грубоватият, некултурен хулиган, който ухахва изтънчената светска дама.

— Ти не си грубоват некултурен хулиган — засмя се леко тя. — Е, само понякога и тогава ми харесва...

Той си пое дълбоко дъх и я оципа за наказание.

— Това не е шега, Рейчъл Бюсек. Ето, аз се опитвам честно да споделя страховете си...

— Ти винаги честно си споделял страховете си. Това, което се опитвам да ти кажа, е, че те са безпочвени. Аз те обичам. Обичам те такъв, какъвто си. И какъвто не си. И в този смисъл смятам да съм различна от майка си — гласът ѝ омекна. — Смятам да се боря за това, което имаме. Прекалено хубаво е, Джим. Прекалено хубаво е, за да го загубим.

Устните му се приближиха към нейните:

— Значи няма да има повторение на историята?

Нейните устни го посрещнаха с готовност:

— В никакъв случай.

Той затаи дъх.

— А кариерата ти? Какво ще стане с нея? Ще можем ли да се справим?

— Мисля, че да.

— Значи няма да си в Ню Йорк през ноември?

— Не, освен ако съпругът ми не реши да ме заведе да прекараме някой специален уикенд там.

Устните му прошепнаха, съвсем близо до нейните:

— Може и да го уредим.

— Ами полетът със самолет?

— Няма проблеми — промърмори той и вкуси долната ѝ устна.
— Ще купя само едно място и ще те държа в скута си през цялото време. Това ще ме разсейва достатъчно — задържа я леко назад и изведнъж стана сериозен, докато очите му с обожание изучаваха чертите ѝ една по една. Тя се почувства истински ценена. — Бих направил всичко, за да съм с теб. Не си ли го разбрала още? — очите му бяха толкова напрегнати, че тя можа само да поклати удивено глава.

— Страхотен си — прошепна най-накрая.

— Ти също.

После той я целуна и светът на Рейчъл експлодира с надеждите и мечтите на поколения.

— Това е вариация на тема — промълви той, когато можа да си поеме дъх.

— Какво? — усмихна му се тя замаяно.

— Казах, че това е вариация на тема.

— Кое?

— Нашата любов. Нашата история. Толкова сходна с историята на двама силно влюбени преди много години. Но различна. Вариация на тема — когато Рейчъл се усмихна още по-широко, той продължи: — Разбираш ли, има такова нещо в музиката — наклони глава настрана, после се поправи със съвсем дидактичен тон: — Е, може би не е нещо. Да го наречем теория...

— Добре — засмя му се Рейчъл, а сърцето ѝ преливаше от щастие.

Това наистина беше вариация на тема. С щастлив край.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.